

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

Emperyalizmin
yeni savaş
sahası:

LIBYA

Sayı 55, Nisan 2011-4, 3,5 Lira (KKTC 4 Lira)

Siz uyurken onlar size tezgah açar!

ISSN 1307-072X

9771307072007

İŞTE

İMAMIN ORDUSU

Çöp evren!

Çocukluğunda yazları anneannemle dedemin yaşadığı, Sinop'un Ayancık ilçesine bağlı Pazarcık köyüne giderdik. Geniş iki katlı bir ahşap evleri vardı. Kocaman bir bahçe, erik, incir, dut ağaçları... Arka taraftaki mısır, domates, patlıcan gibi sebze ve bakliyatın ekildiği upuzun tarla, dağın eteğinde geniş bir çayla buluşurdu. İlk yüzmeyi köyün çocuklarından edindiğimiz şambrelle -otomobil iç lastiği- o çayda öğrenmiştim. Çayın kaynadığı noktaya doğru baktığımızda sağlıklı soluk dağlar gördük ve sık ağaçlardan oluşan ormandaki kuşların sesleri hâlâ hafızamda... Doğa harikası bir yerdi. Bir sürü endemik bitki türü dışında, doğada yaşayan bir sürü hayvanla da orada tanıştım çocuk yaşımda. Anneannemle dedemi kaybettikten sonra bir daha gidemedim köye.

Geçen yıl işim gereği Ayancık'ta kaldık, yaklaşık altı ay kadar. Bizim köyün çıkışındaki kereste fabrikasında çalıştık bir gün. Arkadaşlarıma çocukluğumu anlatırken nasıl coştuğumu ve onların benim coşkum dışında hiçbir şeyle nasıl ilgilenmediklerini gördüm. Haklılardı. Utandım. Çok sevdiğim bir şeyi koruyamamanın utanç ve ezikliğini yaşadım. Benim anlattığımla gördükleri arasındaki farktan kaynaklıydı bu. Çay kurumuş, yok olmuş. Dağları iş makineleri aşağıya indirmiş. Binlerce ağaç sökülmiş köklerinden, çeşitli kuşlar, tilki ve sincap cesetleri... Tam bir anılar mezarlığı ortalık, çocukluğumun nefesini çalan...

1935'de plaj voleybolu oynayan Ayancıklı kızların şortlarını bugün bile giydirmeye cesaret edemezdi kulüp başkanları. 12 Eylül öncesi M.C. hükümetlerinin pilot bölge ilan ettiği küçücük Ayancık, içinde dört sinema barındıran, kütüphanesi olan, her ay bir konser ve tiyatronun geldiği, neredeyse kendi içinde sosyalizmle yönetilen yardımsever ve güler yüzlü insanların yaşadığı bir yerdi. Tıpkı Fatsa gibi, Gemlik gibi... Ege, Akdeniz gibi ve devrimci potansiyelin olduğu her yer gibi, inanılmaz bir kıyıma uğratıldı cunta tarafından. Hızla imam hatipler, camiiler, kuran kursları, uzak köylerden yayılıp kasaba merkezine uzanan tarikatlar, cemaatler, kapatılan kereste fabrikaları, yoksulluk. Ve Ayancık'ta yapımına başlanan yöreyi tamamıyla koca bir inşaat alanına çeviren Hidroelektrik Santrali -artık herkesin bildiği kısaltmasıyla, HES. Kereste fabrikasının işsiz kalan işçileri

artık aldıklarının çok altında yevmiye ile hidroelektrik santrali inşaatında çalışıyor.

Türkiye'de tam 116 kişiye HES lisansı verilmiş. Alakası olan olmayan, futbolcusundan müteahhidine 116 yandaş. Bu da ülkenin doğal güzelliklerinin bitirileceği anlamına geliyor. Ülkenin en önemli oksijen depolarında ya maden aranıyor, ya enerji santralleri kuruluyor.

Nükleer tehdit, tüp kafa!

Son çılgınlık, fay hattına kurulacak nükleer santraller.

Dünya nükleer çöplüklerinden kurtulmaya çalışırken, biz hâlâ bir şeylere tuz kapıp koşuyoruz. Savaşla bitirilen güzellikler de cabası. **Tunceli'de Geyik Suyu Vadisi, Cilo Dağları'nın güzellikleri, Bingöl'ün Yedi Gölleri, mayın tuzakları yüzünden geziye kapatılmıştı.** Bilmiyorum şu anda buralara ve daha birçok yere mayın yüzünden gidilebiliyor mu?

Akkuyu'da yapılacak nükleer santralin fay hattına sadece 25 km uzakta olması bilim adamlarını ve vatandaşı ürkütürken, 'yetkili'ler çok rahat.

Sinop İnceburun ülkenin kuzeydeki son noktası. Burnun bitişiğindeki Hamsilos -Korsan Koyu- ve az aşağısındaki Ak Limanı inanılmaz dünyada eşi benzeri olmayan doğa harikaları...

2006 sonuna kadar dünyada 31 ülkede 345 reaktör ünitesi 210 nükleer santralde 367.398 Mega Watt -MW- kapasite ile ticari kullanım için elektrik üretilmiş. Dünyada ilk kez Rusya'da Obninsk santrali oluşturulmuş. (1954) 27 Ağustos 1956'da Calder Hall, İngiltere'de yapılmış. 1967'de çalıştırılmaya başlanan Oldbury santrali Birleşik Krallık'ta hâlâ kullanılmaktaymış. Kashiwazaki Kariwa 7 reaktörlü ve en güçlü (8212 MW) santral olarak deprem ülkesi Japonya'da hâlâ faaliyetini sürdürüyor. Fransada 2 Civaux reaktörü ise 1561 MW brüt kapasitesi ile dünyanın en güçlü reaktörlerinden sayılıyor.

Santralleri çalışma özelliklerine göre basitçe şöyle ayırabiliyoruz: Hidroelektrik santraller suyla, termik santraller yakıtla, nükleer santraller atomun parçalanmasından ortaya çıkan enerji ile çalışıyor.

Atomun çıkardığı ısı enerjisi çok

yüksek olduğu için, bu daha çabuk ve daha fazla enerji anlamına gelse de, açığa çıkan radyasyon ancak kalın duvarlı özel odalarda ve kurşun mezarlarda depolanabiliyor. Ve radyasyon etkisi buralarda bile çok uzun yıllar devam ediyor. **Herhangi olası bir depremde duvarların çatlaması radyasyon sızıntısı ve yayılması anlamına geliyor ki, asıl tehlike burada.** Radyasyon sızıntısı toz bulutu gibi havada rüzgârın etkisiyle çok uzak mesafelere ulaştığı gibi, çok uzun yıllar etkisini sürdürebilme özelliğine sahip. **Bazılarının zannettiği gibi tüpgaz şeklinde patlamıyor.**

Bir diğer yöntem de **fakir ve gelişmemiş ülkelere para karşılığı nükleer atık bırakmak, yani o ülkeleri nükleer çöplükler haline getirmek...** Avrupa, birçok Afrika ülkesine atık bırakıyor.

Peki, nükleer santral zorunluluk mu?

Hayır. Çünkü bu da petrol gibi, doğalgaz gibi bizim gibi ülkeleri dışarıya bağımlı yapan milyarlarca dolarlık projeler demek. Teknolojik anlamda yabancılara kurması gereken bu santrallerin bakımı yine yabancılara tarafından yapılıyor. Oysa uzmanlar milyarlarca dolarla çok daha sağlıklı projeler üretilebileceğini savunuyor. Mevcut termik ve hidrolik enerji kaynakları ülke yettiği gibi, ayrıca rüzgâr, güneş, biyokütle gibi alternatif ve yenilenebilir enerji kaynaklarından söz ediliyor.

1986'da Çernobil'deki nükleer felaketten, ülkemiz de dahil 30'dan fazla ülke etkilendi. 1100 km uzaklıktaki İsveç'teki bir santralde (Formmark) 27 çalışanın üzerinde radyoaktif parçacıklar saptandı ve araştırmalar sonucunda parçacıkların Çernobil'den geldiği anlaşıldı.

Son Japonya depreminden sonra 30 km mesafedeki yerleşim alanlarının hepsi yetkililerce boşaltıldı. Radyasyon bulutları yayılmaya devam ediyor. Dünyayı sınırlar çizerek paylaşabilirsiniz ama rüzgarla geleni hiçbir şekilde durduramazsınız. Tıpkı devrimler gibi.

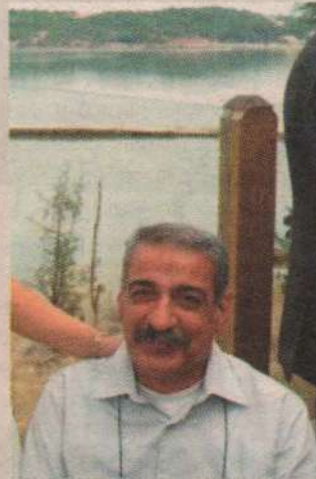
Tehlike uzaktayken hiç yokmuş gibi davranmak sadece dürbün değil, aslında daha çok yakın gözlüğü gerektirir. Deniz, toprak, her türlü gıda ve genlerimiz aracılığıyla geleceğimiz kirleniyor. Yayılmacılar ve uşakları -yaymacılar-, dünyanın bir savaş alanı ve nükleer çöplük olmasına, doğayı ve canlıyı hiçe sayarak, arsızca hizmet ediyor. Bizdeki cehalet ise, nükleer tehlikeyi Kasımpaşa'da oturduğu evin altındaki tüpçü dükkânı zannediyor!..

"Diyarbakır Zindanı'ndan sağ çıktım, bunu da atlatacağım," demişti.

Diyarbakır Zindanı'nda yaptığı gibi, pençesine düştüğü kalles hastalık karşısında da son ana kadar direndi.

Ve aramızdan ayrıldığında, ardında bir sevgi denizi bıraktı... Sevgili Erhan Abimiz...

RED

Dr. Erhan Barut, 1953 - ...

'Ergenekon'a buradan bakın!..

En son söyleyeceğimizi ilk başta söyleyelim: Ahmet Şık ile Nedim Şener'in de tutuklandığı son Ergenekon dalgası bir yanıyla son derece hayırlı bir gelişme olmuştur. Hele de sonrasında gelişen olaylar, Şık'ın henüz taslak halindeki *İmanın Ordusu* kitabının 'yasadışı örgütsel doküman' ilan edilerek toplatma kararı verilmesi, bulunduğu yerde imha edilmesi, kitap taslağını elinde bulunduran ve yayılmasına vesile olanların 'Ergenekon Terör Örgütü'ne yardım ve yataklık suçu' işlemiş sayılacağına açıklanması, adeta yaşanan saçma sürecin üzerine tüy dikmiştir. **'Ergenekon operasyonunu sulandırma' diye bir suç icat eden savcılar ve arkalarındaki siyasi odaklar bu son dalga ile bir bakıma kendi icat ettikleri suçu işlemişlerdir.**

Etyen Mahcupyan gibi, Nazlı Ilıcak gibi, *Taraf* tayfası gibi liberaller ile *Zaman* ve *STV* tayfası gibi Fethullahçılar dışında memlekette hiç kimse Ahmet Şık'ın Ergenekoncu olabileceğine ihtimal vermemiş, Ergenekon operasyonunun bu son dalgasına itibar etmemiş ve herkesin kafasında davanın bütünü ile ilgili kuşuklar kuvvetlenmiştir. Daha ilk dalgadan itibaren söylediğimiz, söylediğimiz için bizi çeşitli defalar çeşitli çevrelerin 'ulusalcılık' suçlamalarıyla muhatap bırakan hakikati, Ergenekon denilen sürecin iç yüzünü, hakiki niteliğini bütün açıklığıyla ortaya koymuştur bu son dalga. Bu bakımdan hayırlara vesile olmuştur. Ahmet Şık'ın hapse girmesi pahasına olmuştur bu ama eminim Ahmet de hapse atılmasının vesile olduğu hayırları görmekte, iç huzuruyla yatmaktadır.

Daha da, bu operasyonun Veli Küçük'lerin suçlarını cezalandırmak için yapıldığını düşünen varsa, hâlâ, **"Davanın takipçisiyiz, sonuna kadar gidilsin,"** diyen varsa, AKP iktidarının darbelere ve darbecilere karşı demokrasi getirdiğine inanan varsa, Veli Küçük'ü, İbrahim Şahin'i, Kemal Kerişsiz'i, yani bir dizi ipliği pazara çıkmış katil ve destekçisini içeri tıktılar diye 'davanın özü'ne sahip çıkılması gerektiğini savunan varsa, bunlara bizim söyleyecek sözümüz yok.

Aslında bunca şeye de gerek yoktu bu davanın iç yüzünü görmek için. Liberallerin bu davaya sahip çıkmasını anlayabiliyoruz, davanın tarafıdır ve işlerini yapıyorlar. Lakin kendini solda tarif edenlerin, kimi devrimci, sosyalist çevrelerin bu davaya olumluluk atfetmelerini, iktidarın propagandalarına inanmalarını, dahası yer yer o propagandanın aleti haline gelmelerini hafsalamız almıyordu. Her şeyden önce şunu görmek gerekirdi ki, burjuva siyasi iktidar eliyle yürütülen bir operasyondan ezilenler lehine hiçbir sonuç çıkmaz, çıkmamıştır. Böylesi bir operasyon doğası gereği iktidarı –yani burjuva siyasi iktidarı– kuvvetlendirme, sağlamlaştırma amacı taşıyacaktır, taşımaktadır, ve bu da netice

Boğazıma kasatura dayayıp yargısız infazlarda katledilen yoldaşlarımın adını tek tek sayarak, **"Hepsini ben öldürdüm, seni de ben öldüreceğim!"** diyen, adresimi kabul etmediğim için yüzüm gözüm kan içinde beni bir apartmanda kapı kapı dolaştıran, **"Bu teröristi tanıyor musunuz, bu apartmanda mı oturuyor?"** diye soran, tanımıyoruz diyenlere ana avrat söven bir katilin, Ayhan Çarkın'ın bugün iyi niyetle konuştuğuna, vicdanının sesini dinlediğine hiç kimse inandıramaz beni...

İtibarı ile ezilenlerin aleyhinedir. Hem fiili olarak aleyhinedir, düşman güçlenmektedir zira. Ve hem de ideolojik olarak solun iktidarın hamlelerine destek vermesi iktidarın yaratmaya çalıştığı ideolojik hegemonyayı güçlendirmekte, kadim doğrularımızın, 'ezberlerimiz' bozulmasına yol açmaktadır. Emek-sermaye çelişkisinin yerine ideolojik olarak ikame edilmeye çalışılan darbe-demokrasi, asker-sivil, devlet-sivil toplum, merkez-çevre gibi tali çelişkilerin kafalarda başat hale gelmesine hizmet etmektedir.

Solun dili

Solun kullandığı dile de sirayet etmektedir bu: **'Demokratik kitle örgütü'nün yerini 'sivil toplum örgütü'nün alması; 'uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları'nın, 'sınıf düşmanımız'ın, 'sınıflar mücadelesi'nin yerini 'uzlaşma'nın, 'diyalog'un, 'empati'nin, 'ortak akıl'ın, 'geçmişimizle hesaplaşma'nın alması; sınıf uzlaşmazlığının sloganlarını yazdığımız eski 'köşeli' dövizlerimizin yerini 'Dur de'lerin 'Hepimiz ...'lerin şekilsiz bir tarzda yazıldığı 'yuvarlak lolipop'ların alması** rastlantı mıdır sizce? Ve bu ideolojik hegemonya ile Ergenekon davasının aynı büyük projenin –devlet aygıtının ve egemen ideolojinin neoliberal dönemin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendirilmesi projesinin– birisini tamamlayan iki ayrı vechesi olduğunu görmemek için kör olmak gerekmez mi? Hadi bunları da geçelim, daha solculuğa başlarken öğrendiğimiz temel bir ilke var: **Düşmanın yaptığı iş kötüdür, burjuvazinin söylediği söz yalandır, ak dediği karardır.** Bunu unutacak kadar mı bozdular ezberlerimizi?...

Daha önce de yazmıştım, sonra bir vesile ile internette bir yerlerde tekrar yazdım, bir kez daha tekrar etmekte fayda var:

Bir eylemin, yani fiilin birkaç bileşeni vardır: **Fail** (kim yapıyor), **saik** (amaç,

niçin yapıyor), **fiil** (ne yapıyor) ve **mağdur** (yanlış anlaşılmasın, mağdur derken fiilin nesnesi kim/ne)... Siyasal süreçlerin çözülmesinde öncelikle süreci kimin ne amaçla yürüttüğüne yani faile ve saike dikkat etmek zorundayız. Zira siyaset belli amaçlar peşinde koşan öznelerce yapılıyor. Ve eğer süreçlerin arkasındaki özneler gaflet içinde değilse ya da bariz bir hata yapmıyorlarsa attıkları her adımı kendi amaçlarını gerçekleştirmek üzere atıyorlar. Özellikle son on senede siyasal çözümleme yaparken düşüğümüz en önemli hata meselenin bu kısmını atlayıp öznenin eylemlerini mağdurlar üzerinden değerlendirmemiz. Faili ve saiki üzerinden değil mağdurları üzerinden değerlendiriyoruz fiilleri. **Son on yıllık sürecin temel faili olan siyasal iktidar da bunu bildiği için her seferinde teşhir olmuş bir katil, bir kontrgerilla tetikçisi, meşhur bir faşist yahut ederek esas saikini gizlemeye eylemine meşruiyet kazandırmaya çalışıyor.** Yazık ki, kimi solcu, devrimci, sosyalist çevreler de iktidarın olmasına geliyorlar. **Gönül isterdi ki Ahmet Şık mağdur olmadan önce de iktidarın eyleminin gayrimeşruluğunu anlayabilselerdi.** Keşke ezberler bunca bozulmamış olsaydı da düşman sınıfın iktidarının her eyleminin bizim sınıfımız nezdinde gayrimeşru olduğunu her seferinde zıncı diye akıllarına getirebilselerdi. **Veli Küçük'lerin, İbrahim Şahin'lerin, Kerişsiz'lerin ve emekli paşaların işledikleri suçların öyle Ergenekon falan değil bizatihi devletin suçları olduğunu, önümüze konulan Ergenekon'un devleti aklamaktan ve yeni sürece göre yeniden dizayn etmekten başka hiçbir işe yaramadığını, ve zaten dava kapsamında soruşturulan suçların**

da devletin işlediği suçların binde biri bile olmadığını anlayabilselerdi. O suçların ancak ve ancak **bizim sınıfımızın** iktidarında layıkıyla soruşturulup cezalandırılabilceğini, bunun dışında sorulacak hiçbir hesabın hesap olmadığını bilebilseler, düşmana bel bağlamasalar...

Biz, Veli Küçük'lerin, Hanefi Avcı'ların, tezgahlarından geçmiş, o tezgahlarda yoldaşlarımızı şehit vermiş insanlar olarak başından beri sürecin failine ve saikine dikkat çekip bugün söylediklerimizi söylerken, keşke bizi Veli Küçük ve Hanefi Avcı ile aynı tarafta olmakla suçlamasalar, iktidar borazanlarıyla, liberallerle, hatta Fethullahçılarla bu denli ağız birliği etmeseler, iktidarın propaganda makinesine bu denli inanmasalar, zaman zaman o makinenin bir çarkına dönüşmeseler... Ama olsun, mağdur Ahmet Şık olunca gözleri açıldı ya, bu da bir şeydir. Ve Ahmet Şık'ın hapse atılması işte bu yüzden hayırlı bir şeydir.

Yine söyleyelim, mağdur üzerinden değil fail üzerinden bakmalıyız meseleye. Çünkü, Ahmet Şık operasyonu hayli itibar kaybeden 'Ergenekon Süreci'ne seçime doğru yeniden meşruiyet sağlamaya çalışacak olan iktidarın savcıları, önümüzdeki günlerde çok mühim bazı şahsiyetleri 'sanık sıfatıyla ifade vermeye davet' edebilir, hatta bir sabah göz altına alabilir. **90'ların namılı özöl timci katili, Susurluk sürecinde teşhir olmuş Ayhan Çarkın'ın durup dururken 'vicdan yapması' çıkıp yediği haltları anlatması, dahası Mehmet Ağar ve Tansu Çiller'in isimlerini zikretmesi boşuna değildir.**

Yıllar önce, 90'ların en karanlık zamanlarında, boğazıma kasatura dayayıp yargısız infazlarda katledilen yoldaşlarımın adını tek tek sayarak, **"Hepsini ben öldürdüm, seni de ben öldüreceğim!"** diyen, adresimi kabul etmediğim için yüzüm gözüm kan içinde beni bir apartmanda kapı kapı dolaştırıp, **"Bu teröristi tanıyor musunuz, bu apartmanda mı oturuyor?"** diye soran, tanımıyoruz diyenlere ana avrat söven bir katilin, Ayhan Çarkın'ın bugün iyi niyetle konuştuğuna, vicdanının sesini dinlediğine hiç kimse inandıramaz beni. Bu katilin vicdanı olmadığına kalıbımı basarım. Dolayısıyla, söylediklerini de, "Ne güzel işte adam konuşuyor, üzerine gidelim, geçmişimizle hesaplaşalım," saflığında asla değerlendirmem. İfadesine başvurulup serbest bırakılması da cabası...

Velhasıl, seçime doğru bu katilin ifadelerine dayanarak Mehmet Ağar, Tansu Çiller gibi isimler soruşturmaya konu edilirse şaşırmayalım. Hem hayret etmek anlamında şaşırmayalım, hem de Ağar ile Çiller'den hesap sorulacak beklentisine girip şirazyi şaşırmayalım. **Kimin yaptığına ve niçin yaptığına bakalım... Gerisi aldatmaca...**

Fehmi Kuru beni fasıla çağırır!

Büyük medyayı takip etmeyen değerli dostlar geçen ay, **RED**'in ve GHK'nın bir kez daha nasıl gündem belirlediğini kaçırmış olabilir. Geçen ay *Beni de şahit yazın* başlıklı yazı vardı ya dostlarım. Hani şu 2009 senesinde gerçekleştirdiğim 'Salomanje Baskını' hakkındaki yazı. Dileğim yerine geldi. GHK'yı şahit yazdılar!

Zaman'dan Fehmi Kuru taaa 2009'daki *Oradaydım* başlıklı yazımdan alıntılar kullandı. Hem bu fakirin hem de eskiden yazdığı derginin adını vererek, "*Yeni Harman* dergisinden Gürkan Haydar Kılıçarslan" diyerek yeni medya düzeni çerçevesinde uygulanmakta olan medya tasfiyesine GHK dostunuzun yazısını sağlam bir malzeme yaptı. Arkasından medyada polemikler patladı. Fehmi Kuru'ya cevap yetiştirmeye kalkan medyabazlardan biri ise hızını alamadı ve tarihsel bir hata yaparak sonunu hazırladı. GHK'ya, sağına soluna bakmadan hakaret etti.

Torpille, yalakalıkla icra ettiğin sözde yazarlık kariyerinde ecelin geldiye bana ne iliyorsun, git başka yere. Allah versin. GHK, **RED** yazarıdır artık. Kibar, nazik, çıtkırlıdım, 'aman ürktümeylem vakvakları' diyen bir yazar değildir. Hele hele bir medya patronundan maaş alıp boynuna zincir taktırmış satılık bir yazar hiç değildir. (Sadece uygun bir bedel karşılığında kiralanabilir!) Senin gibi sözde ulusalcıları kiralayan uluslararası sermayenin adamıdır artık GHK. Sırf günah çıkarmak için **RED**'de uluslararası sermaye aleyhinde yazar. Maksat, diyaletik çelişki olsun diye. Seni de, varlığını entelektüel seviyesini düşürdüğün gazeteyi de sekiz kere satın alacak kadar da zengindir bu GHK. O yüzden, birine zavallı demeden önce kırk kere düşünmek gerek. Allah bilir sen benim aslen Osmaniyeli olduğumu da bilmiyorsundur. O yüzden birine zavallı demeden önce kırk kere düşün derim. Abi tavsiyesi... Büyüğünüm bir kere. Saygısız.

Düşünsenize dostlarım, GHK kardeşinizin geldiği yere bakın bir. **Adına Oray Eğin denilen mesleksiz bir sözde gazeteci bendenize Fehmi Kuru ile aynı cümle içinde aynı hakaretleri etti. Benim bir 'zavallı' olduğumu yazdı. "Sekizinci sınıf bir gazeteci bile değil," gibi 8 yaşında okur-yazar çocukların bile 'hassittir' diyeceği bir hakarete bulundu. Araya Akşam gazetesinin genel yayın yönetmeni İsmail Küçükkaya girmeseydi, Serdar Turgut'un Türkiye medyasına bir kazağı olan bu mesleksiz sözde gazeteci şu anda mahkeme salonlarında sürünüyor olacaktı. Avukatlarım dilekçeleri yazdı ve benden haber bekliyorlar. Yasal haklarım saklı kalmak kaydıyla İsmail Küçükkaya'nın hatırına Türkiye medyasının bugün geldiği acıklı hali simgeleyen Oray isimli şahsa yönelik, tarafsız Türk yargısına şimdilik başvurmuyorum. İsmail Bey sözünü**

tutarsa mahkemeye başvurmuyacağım. Mahkemelerde süründürmek yerine Oray Eğin denen şahsı GHK yazılarında süründürmeye karar verdim. Bilenler bilir. Bırakalım Türkiye okur-yazarlarını, sadece Türkiye medyası mensupları böylesi bir kaderin çöldeki bedevinin kaderinden bile daha hüznü olacağını iyi bilir.

Medyadaki *Salomanje çetesi* ve onun hakkında dönen geyik polemiklerden önce bir konuyu netleştirelim dostlar. Bendeniz aslında bir gazeteci değil, makine mühendisiyim. Yani bir mesleğim var. Çok şükür iyi de bir mühendisim. Bugüne dek kendi isteğim dışında hiç işsiz de kalmadım. Yavşak müdürler olmadığı müddetçe çalıştığım yerlerde başarılı oldum. Uluslararası sermayenin en büyük şirketlerinde çalıştım. Lakin mühendis olmadan çok önce yazar olmamdan dolayı, 2002'den beri halka açık olarak sağda solda yazdım. Sadece solcu yayınlarda değil, cemaat yayınlarında bile yazdım. Yazacak hiçbir yer bulamasam suya dahi yazarım. Maalesef bende bir hastalık bu. Oraylar filan gibi sonradan değil, doğuştan yazar doğmuşum yani. Biraz tembel olsam ve aklım matematiğe basmasa ben de elbette Oray Eğin ile aynı okulda okurdum. Ama mühendis oldum. Fen Lisesi, İTÜ gibi kazık okulları bitirip mesleğimi icra etmeye başladım. **Boş zamanlarımda da Türkiye medyasının ve toplumun -çok af edersiniz- yavşaklıklarını dert edindim.** Bu yüzden sırf spor olsun diye yazarlığa ve gazeteciliğe de başladım. *Cadde Yayınları*'ndan çıkmış olan *Güçsüzlüğün İktidarı* adlı kitabımda görülebilecek sayısız medya analizim var. Zaten bu yüzden GHK'nın bir unvanı da *Medyalog* dostlarım. Kendimi, geçmişini sürekli hatırlatan Mehmet Yılmaz gibi hissetsem de mecburum, Türkiye'nin okullarından telif ücreti alan ilk ve tek yazar olduğumu hatırlatmak zorundayım. Bu yüzden başta *Hürriyet* olmak üzere, ATV, MTV bir dolu medya organında **'okullarından telif ücreti alan yazar'** diye bazı tipinozların kışkandığı GHK adı tescillendi maalesef. Dötünüzü yırtsanız bu böyle. Üç beş kendini bilmez

hasetçi dümbelek dışında çok şükür sayısız okur-yazar dost edindim. Öyle ki, siz değerli dostlarım kitabım için *Hürriyet'e*, *Müriyet'e* ilan bile verdiniz. Türkiye'de bu mutlulukları tadan başka yazar var mı bilmiyorum. İmza günlerinde yanıma geldiniz. Çoğunuzu ilk defa görmeme rağmen sanki yıllardır arkadaşmışız gibi GHK dostunuzu kucakladınız. Türkiye'de hem Melih Aşık'ın hem Fehmi Kuru'nun, birbirlerine taban tabana zıt iki gazetecinin köşelerinde GHK adı referans olarak kullanıldı. İşin komik yanı, Oray Eğin denen şahsın saygın üniversite hocaları bile GHK dostunuza 'üstat' diyerek hitap etmekte. Ben bir mühendis olarak, gazetecileri 'haber' yaptım yahu. İnsanda biraz utanma olur!

2009'da *Salomanje toplantıları* hakkında yazdığım haber-yazı öylesine ses getirdi ki, görüyorsunuz, 2 sene sonra bile gündem oldu. Peki Oray, sen ne yaptın şimdiye dek? **Senin müdürün bana 'başarılı gazeteci' diyor. Benim müdürüm senin hakkında ne diyor, inan duymak istemezsin!** Mesleksiz gazetecilikten daha büyük bir zavallılık var mı bu dünyada Allah aşkına?

Başta Oray denen şahsın patronu, sayısız veteran gazeteci, GHK dostunuzun gösterdiği gazetecilik başarısını kutluyor, hocası GHK'ya 'usta gazeteci' muamelesi yapıyor. Oray denen şahıs ise 'sekizinci sınıf gazeteci bile değil' gibi sümüklü hakaretlerde bulunuyor. Bu kadar ironi fazla dostlarım! Sekizinci sınıf gazetecilik, Salomanje toplantılarını ifşa edip, sidik zoru ile oluşturulmaya çalışılan 'kanka meclisi'nin ortadan kalkmasına yol açmaksa helal olsun bu sekizinci sınıf gazeteciliğe denmez mi? Kaldı ki, GHK kardeşiniz hiçbir zaman gazeteci olduğunu iddia etmedi. Sekizinci sınıf bile olmayan hali, hem 2009'da hem 2011'de gündemi sarsıyorsa, GHK zahmet edip birinci sınıf gazetecilik yapmaya kalksa ne olacak kim bilir?

Salomanje çetesi nedir?

Fehmi Kuru'nun benim son **RED** yazımdan ilham alıp 2 sene önceki *yeniHarman* yazımı kullanıp ortalığı karıştırmasından sonra çok yorum işittim

ama biri beni şaşırttı. Fehmi Kuru'nun GHK dostunuzun yazısını kullanıp muhalif cephede gedik açmaya çalıştığını ileri süren dostlar oldu. Doğrusu hayretler içinde kaldım. Bunca sene GHK'yı tanıyamadıklarına üzüldüm. Meseleyi netleştirelim.

Değerli dostlar, önce işimin gücümün arasında sırf spor olsun diye bazen gazetecilik de yapıyorum, evet. Hatta sırf bu yüzden bendenizi gazeteci sanıp basın kartımı soranlar bile oldu. İşte yaptığım gazeteciliklerden biri olan bu **Salomanje toplantısı** haber-yazımda dedikoduculuk yapmış olmamak için bazı şeyleri de yazmadım zamanında. Oray denilen şahıs ekmeğinden olmasın diye acıdım aslında. Çünkü tanık olduğum o toplantıda Oray denilen şahıs *Akşam*'ın genel yayın yönetmenini aklı sıra küçümseyerek hakkında bir dolu alay etmişti. Resmen 'köylü' dendi İsmail Küçükkaya için o toplantıda. **Sanki köylü olmak kötü bir şeymiş gibi Oray Eğin denilen şahıs, Serdar Turgut, Ali Saydam, Ahmet Hakan, Soner Yalçın, Ayşenur Arslan, Hıncal Uluç ve güzel bacaklı birkaç bayanın olduğu o masada İsmail Küçükkaya'dan bir numara olmayacağını ima edildi.** Numaradan neyi kastettikleri meçhul kalsa da sözde muhalif tavırlara sahip bu isimlerin bir şeyler yapması gerektiği filan da konuşuluyordu. O toplantının bir tanığı olarak Fehmi Kuru haksız diyemem asla. Orada basbayağı bir kanka meclisi oluşturulmak isteniyordu. Ben bizzat gözlerim ve kulaklarımla şahit oldum. Tanık oldum kardeşim. Zaten bu toplantıya gitme nedenlerimden biri de buydu. Kokusunu aldım. Bunlar, siyaseten değil ama irtifa itibarıyla birbirine benzeyenlerden bir medya çetesi oluşturmak istiyordu. Medyada her türlü çeteye karşı olduğum için bu çeteyi de açığa çıkartmak üzere gittim oraya. Tahminimde yanıldım. **Türkiye'nin karşılaşabileceği en geyik ve en gereksiz çetelerden biriydi karşımdaki.** Bizim ilkokulda kurduğumuz çeteler bile bu Salomanje çetesinden hem daha tehlikeli hem de daha etkiliydi yemin billah. Bunun nedeni de gayet açıktı. Oray Eğin denilen şahsın organizatörlüğünü yaptığı bir çetenin ciddiye alınacak bir yanı zaten olamazdı. Ayıplanması gerekenler, bu şahsı ciddiye alıp davete icabet buyuranlardı. Zaten bendeniz de ciddiye almadım ve tatlı tatlı dalgamı geçtim, malumunuz. Hatta tuvalette tek tek yekaladıklarımın elini sıktım. "Acaba ellerini yıkadılar mı," diyerek tipik GHK mizahları eşliğinde bir ispatta bulundum. Bu gruptan bir cacık olmayacağını tüm Türkiye'ye ispat ettim. Dolayısıyla Fehmi Kuru'nun herhangi bir cephede gedik filan açtığı yok. Zaten folluk gibi olmuş bir cephede hangi gedikten bahsediyorsunuz kardeşim? Fehmi Kuru da dalgasını geçmiş bence. Ha elbette tasfiye

planı doğrultusunda dalga geçiyor olabilir. Ona sözüm yok. Vallahi böyle bir niyet varsa 'eline sağlık' derim Fehmi Kuru'ya. Kimse alınmasın. Az sonra anlayacaksınız.

Sevgili dostlarım. 2002'den bu yana bas bas bağıarak bir şeyleri anlatıyorum. Türkiye medyasının içler acısı halinin sorumlularını ifşa ediyorum. Arada takdir etmekle beraber çoğu zaman tek bir çerçevesinde Türkiye'nin 2011'de geldiği noktanın sorumlularını bir bir yazıyorum. **Bana göre Salomanje'de toplanan isimler artık cemaat darbesi yemiş olan Türkiye'nin bu hale gelmesinin medya sorumlularıdır. Doğru dürüst bir okurları bile olmadığı halde büyük medyada köşeleri işgal ederek genel kamuoyunda tiksinti yaratan bu isimlerin bir de utanmadan memleketi kurtarmak adına tuhaf çeteleşme halleri göstermelerine razı olacak değilim.** Serdar Turgut, 28 Şubat günlerinde **penis yazıları** yazmakla meşgul olan, teknokrat bir devlet hayali kuran isimdir. **Aynı Serdar Turgut, Engin Ardıç'ın sırtına binerek Akşam gazetesinde muhafazakarlık oyunu oynamaya kalkmış bir zattır.** Aynı Serdar Turgut, memlekete yazar kıranı kırmış gibi Mehmet Yılmaz ile İsmet Berkan'ın şutladığı şahsı medyaya musallat etmiştir. Yazarlık kariyerini hakaret üzerine kuran Oray denilen bu şahıs, yazık ki, Ahmet Hakan gibi çakma muhalifler tarafından bile matah bir şey sanılmıştır. **Valla hiç kimse şikayet etmesin. Yılmaz Özdil'den Ertuğrul Özkök'e, Ahmet Hakan'dan Vatan'ın sözde muhaliflerine hemen herkes ettiğini bulmaktadır.** Yandaş medyada dile getirilen ve bayraktarlığını Fehmi Kuru'nun yaptığı medya tasfiyesi haktır ve hatta hakikattir. Eninde sonunda bütün sözde muhalifler tasfiyeyi tadacaklardır. Ben şahsen zerre kadar üzgün de değilim. İyi ki de tasfiye ediliyorlar diye düşünüyorum. **Beyaz Türk geyiği yapmaktan öteye geçemeyen birtakım isimlerin daha fazla kağıtlara zulüm etmesine razı değilim.** Türkiye'nin liberal ekonomi geyikleri altında uluslararası sermayenin para

aklama istasyonu haline getirilmesinde payı olan medyabazların başlarına gelenlerin ve geleceklerin müstahak ve hatta vacip olduğunu düşünüyorum. Hiç kimse bana, "Ama kardeşim basın özgürlüğü, hak-hukuk-guguk," demesin, arkadaş. Bir kere ben gazeteci değilim. Yazarım. Düşünürüm. Hatta daha kötüsü. Meslek sahibi bir mühendisim. Memleket hayrına arada bir yazıyorum, düşünüyorum ve haber veriyorum. Medya tasfiyesi olmuş, olmamış beni hiç alakadar etmez ve şahsen medyanın Oray Eğin gibi şahıslardan temizlenmesi düşünüüyorsa bunu düşünenlere, "Elinize sağlık!" der, bu hususta hatta, "Benim de yapabileceğim bir katkı var mı?" diye sorarım. Çünkü memleketin bu hale gelmesinde pay sahibi olanların bir bedel ödemeleri gerektiğini düşünüyorum. Bu bedelin en hafifinden işsizlik olmasını can-ı gönülden diliyorum. Vallahi hiç acımam. "Meslek sahibi olsalardı," der ve geçerim.

AKP'nin oy patlaması yaptığı mahallelerdeki insanları küçümseyerek, işçiden emekçiden, köylüden nefret ederek, sözde yaşam tarzı ahlaksızlıkları ve kokuşmuş fantezileri ile medya kirlilikleri yaratarak, af edersiniz 'taschak' geyikleri yaparak, gazete köşelerini değil babalarının malı birbirlerine e-mail yazdıkları Outlook Express zannederek, New York hayranlıkları ile kendilerini muhalif diye yutturmaya kalkarak ne gazetecilik yapıldı bu ülkede, ne yazarlık. Bugüne dek yaptınız! Çünkü on yıllardan beri medyada gerçek tasfiyeleri sizler yürüttünüz. Medya tasfiyesi yürütenlerin baş yalakası oldunuz. Etme bulma dünyası işte. Ettiniz ve belanızı buldunuz. Allah'tan dileğim daha büyük belalardan mustarip olmanız. Çünkü sizleri Allah affetse, cemaat affetse, AKP affetse, yandaşlar affetse, solcular affetse, devrimciler affetse GHK asla affetmeyecek. **Memlekette cemaat**

darbesi olduysa sizlerin sayesinde oldu. AKP üçüncü kez seçilirse sizlerin sayesinde seçilecek. Ama benim canımı sıkan bunlar değil. Bu ülkede asker de darbe yapar. Bir cemaat bile darbe yapar. Daha önce defalarca yazdım. **Türkiye bir deprem ve darbe ülkesi, dedim.** Bugüne dek oldu. Yine olacak. AKP üçüncü değil, dördüncü kez de seçilebilir. Tayyip Bey kardeşime bir gün 'Mr. President' bile diyebiliriz. Bunlar olabilir. Bunlara üzülmem ben. Üzüldüğüm tek bir şey var. **Muhalliflik taklidi yaparak muhalifliğin ırzına geçtiniz. Kendinizi muhalif diye yutturmaya kalkarak içlerinde iki damla isyan ruhu olan Anadolu insanını muhafazakarlaştırdınız. Allah belanızı versin sizin diyeceğim ama korkarım vermiş zaten.** AKP'yi, cemaati, hakiki yandaşları, Fehmi Kuru'ları sizlerden daha çok seviyorum. Çünkü onlar bu toprakların insanlarını tanıyorlar. Sizler gibi devşirme olmadılar. Güya Beyaz Türk'müşler. Yavaşlığın adı bile bunların sayesinde 'Beyaz Türk' oldu dostlarım. İyi ki New York görmüşler. Fehmi Kuru da gördü New York. Biz de gördük. Kaç kere yazdık New York kerhaneleri ve gay barları hakkında. Kimse kusura bakmasın. Salomanje toplantılarına katılanlar bir cephe ise, GHK dostunuz bu cepheyi dümdüz etti zaten. O toplantılara katılıp kendilerini muhalif diye yutturmaya kalkacak olanların masasında oturmaz GHK. Zaten davet bile etmediler, gözümün önünde tıka bas beslendiler ben orada aç bi-ilaç boş mide ile çaya talim ederken. Oysa Fehmi Kuru kardeşim ben inanıyorum ki, ilk fasıl akşamına GHK'yı davet edecek. Orayları-morayları yanlışlıkla muhalif filan sananlar üzülmesin. Türkiye medyası bağırsaklarını temizledikten sonra yeni medya düzeninde taşlar yerine oturduktan sonra GHK kardeşiniz memleketi ele geçirmiş yeni çetelerle mücadeleye devam edecektir. GHK kardeşiniz muhalefeti bu

arkadaşlar gibi kendi nefsi için yapmaz. İnsanlık adına hayır maksadıyla yapar. Müsterih olunuz.

İmambayıldı!

Basılmamış kitap hakkında yapılan operasyonlardan sonra neredeyse yandaş ve sözde yandaş olmayan tüm medya aynı noktada buluştu. Bütün medyanın aynı noktada buluşması hayra alamet değildir değerli dostlarım. **Bütün medyanın aynı söylemde buluşması genellikle büyük bir felaketten sonra ya da büyük bir felaket öncesi olur.** Mesela Japonya depremi veya 12 Eylül öncesi basınımız gibi. Güya görüşleri farklı da olsa, aynı hassasiyetleri vurguladılar mı bilinsin ki bir çapanoğlu vardır bu işte. Hele hele dümdüz zekalı köşe yazarlarının bile *Fahrenheit 451* edebiyatı yapmaya başlaması hiç ama hiç iyi bir şey değildir. **Düşünsenize Doğan Hızlan bile memleketin halini Fahrenheit 451 ile açıklamaya kalktı.** Bu işte bir terslik var dostlarım. Havada ağır bir koku var dostlarım. Fırtına öncesi sessizlik bu...

Cemaat, tam işler bal-kaymak giderken, kamuoyunu kaybetmeye başladı. İşe bakın yahu! *Taraf*'ın yapamadığını da GHK yaptı. "Dikkat dikkat bir darbe geliyor," dedi neredeyse. Fethullah Gülen'i ve cemaati savunmak dahi GHK'ya kaldı. Hocaefendi, çevren kötü bence. Ekrem Bey başta olmak üzere *Zaman*'daki yazarların çoğunu çıkar, beni al, derim naçizane. Demedi demeyiniz sonra. 138 IQ'yu sokakta bulmadı bu gariban. Gazetenin 100 IQ seviyesinde gidiyor olması beni üzüyor. Gerçi o haliyle bile *Habertürk*'ün yanında dahi gazetesi sayılır ama bendenizden bir dost önermesi sadece. Çevreniz yüzünden tasfiye olacak bu güzide cemaat yakında. **Yahu Devlet Bahçeli bile, "Faaliyetlerini askıya al," dedi. Daha biz ne diyelim Osmaniyeliler olarak? Daha bu bir şey değil. Çok büyük şeyler olacak...** (Son cümlemden işkillenip beni soruşturmayın değerli savcılarım. *Yahşi Batı*'dan ödünç alınmış bir espidrid sadece.)

BIKTIM, USANDIM!..

- Herkesin üç gün önce fark edip usandığı usanç veren hadiselerden Ahmet Hakan'ın altı gün sonra usanmasından. Sözelimi, Bülent Arıncı'nın ikide bir endişelenmesinden usanmış arkadaş. Biz bunu yazalı seneler oldu kardeşim. Uyan da balığa gidelim. **- 2009'da, "Al yardımı vur tokadı!" diyen Devlet Bahçeli'nin 2011 seçimlerinde de aynı sloganı kullanacak olmasından. Değerli hemşerim, böyle yaparak oy istediğin halkı dilencileştirdiğinin ve ideolojik olarak AKP'den bir farkının olmadığına farkında mısın?** - GHK'nın yazılarında ikide bir 'üç harfiilerden' GHK harflerini kullanmasından. Onun yerine yazsana kardeşim 23 harf. Ha bi de GHK'nın yazılarında GHK kullanmasını kendini övme veya narsizm sanan bir avuç hasetçiden de illallah geldi...

- **Kemal Kılıçdaroğlu'nun mizahtan haberinin olmamasından. Serdar Turgut yumurtalarını mizah yazarı sanmasından. Gürsel kardeşim sen mi okutacaksın GHK'yı, gelip zorla ben mi okutayım?** - Tayyip Erdoğan'ın iflah olmaz mizah sevdasından. Kardeşim nükleer enerjyle Aygazi'da karşılaştırdın ya. "Oha!" diyorum. Sen Başbakansın kardeşim. Sana mı kaldı mizah? Aziz Nesin'in hikayelerinden mi çıktın kardeşim? Müsaade edersen arada bir de biz mizah yapalım. Merak etme, gelecek ay **RED**'de ben seni nükleerden vazgeçireceğim. - **Ahmet Hakan'ın hangi konuda ne yazacağını bilmekten. Yahu bir kere de şaşırt bizi kardeşim. Fehmi Kuru'nun Taha Kivanç mahlası ile benim yazımdan yola çıkıp yazdığı mizah yazısını ciddiye**

alıp efeleneceğine Oray Eğin'leri ciddiye aldığı için kendine dalga geç, "Yarasın!" diyelim. - Engin Ardıç'ı ciddiye alan kadın yazarlardan. Ama en çok usandıran da Engin Ardıç'ı en çok ciddiye alan Nazlı Ilıcak. Bir de Engin'i savunmaya kaktı yahu. "Engin mizah yapıyor," filan dedi. Hadi ya! - **Eyüp Can'ın çok bilmişliğinden. Yahu kardeşim, bilmediğin bu kadar aşıkarken bilirmiş gibi yazma artık. İnan benden daha çok güldürüyorsun milleti. Ayrıca o gazete de haddinden fazla kadınsı yazar var. Pozitif ayrımcılık yapayım derken GHK'nın köşe yazarlığını veto ettin ama Radika'nın havası bana sanki biraz cross-dresser gibi geliyor...** - Yılmaz Özdil'in İzmir şovenizminden. Yılmaz kardeşim, bırak BDP'yi falan, sen

bölüyorsun bu milleti. Yavaş be kardeşim. Ben senden fazla İzmirliyim. Bornova'da doğdum. Bir gün olsun, "Yaşasın İzmir, Kahrolsun geri kalan 80 vilayet" dedim mi? Ayrıca ilk mi son mu bilmiyorum ama kitabının önsözüne Oray denen şahsı da koydun ya, bittin sen! - **Ulusalçıların darbeci, her sakallının cemaatçi, devrimcilerin demokrasi gereği sanılmasından. Darbeciler ulusalcı değilken, ulusalcılar neden darbeci olsun? Malum cemaatçiler sakallı değildir. Nakşibendi olabilir, Kadiri olabilir ve hatta denizci bile olabilirler. Devrimciler demokrasi gereği var olmak zorunda değildir. Topunuzun ebesini devrim mahkemelerinde yargılayacak hayatın sırrını çözmüş adamlardır. Tamam mı canım kardeşim?**

RED KIT

Kriz varsa isyan da var!..

Tunus'ta başlayıp Ortadoğu'yu içine alan isyan dalgası, Japonya'daki depremle gelen büyük nükleer felaket ve bu satırlar yazılırken devam etmekte olan Libya'ya emperyalist müdahale daha şimdiden 2011'in tarihin hızlandığı zaman dilimlerinden biri olacağını gösteriyor. Bugün olup bitmekte olan hiçbir şey dünya çapında yaşanmakta olan büyük buhrandan, tarihsel kullanım süresi dolmuş kapitalist uygarlığın girdiği çürüme ve çözülme sürecinden ayrı düşünülemez.

Bugün, dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir gelişmeyi, 'iç' ya da 'dış' dinamiklerden birine tek yönlü bir ağırlık vererek anlamak olanaklı değil. Bu kavramların atıfta bulunduğu gerçek dinamikler bugün dünya çapında her zamankinden daha iç içedir. Yine de, bağlamına göre, 'iç' ve 'dış' var. Örneğin, 1960'lı, 1970'li yıllarda Türkiye solunun iki ayrı kesiminin, TİP'in ve THKP-C'nin ortaklaşmaları, "Emperyalizm aynı zamanda bir iç olgudur," saptaması bugün o günlerden daha da geçerlidir. Ama bu doğruyu, varlığını aynı zamanda bir 'dış' müdahale ve işgal gücü olarak sürdüren hiyerarşik ve militarist emperyalizmin sona erdiğinin kanıtı olarak görmek çok büyük bir yanılgı olur. Emperyalizm, emperyalizmdir! Irak, Afganistan, Libya halkalarının tepesine inen bombalar kadar maddidir; somuttur.

'Düzeltici savaş'

Kapitalizmin küresel krizi kimi boyut, yön ve renk değişiklikleriyle derinleşerek sürüyor. Bu kriz, kâr oranlarının düşmesini dengelemek için çıkış yolu olarak başvuru finanslaşmanın ve rantiyeci birikim

modelinin doğrudan sonucudur. Krizin nedeni olan mali oligarşinin, 'kriz yönetimi'nin dümeninde olması kapitalizmin paradokslarından biridir.

Bu derinlikteki bir krizin yıkıcı sonuçlarını ötelemenin egemenler için iki yolu var. Bir: Düzeltici savaş! İki: Dünya çapında daha yoğun sömür! Özellikle ikincisi ancak dozu giderek artan sistematik siyasal ve ekonomik şiddetle olanaklıdır! Bu nedenle kriz dönemleri, tüm dünyada totaliter ve otoriter yönetimlerin yıldızının parladığı zamanlardır.

Hegemonya krizi

Bu kriz aynı zamanda bir hegemonya krizi. ABD hegemonyası çözülüyor ve bu dünya çapında kaotik bir ortam anlamına geliyor. Hegemonya, ABD için varlık yokluk sorunudur. Elinde tutmak için, savaş dahil her şeyi yapıyor ve yapacaktır. Ne var ki, uzun erimde ABD'nin ekonomik, ideolojik, hatta siyasal temelleri çöken hegemonyasını ihya etme gücü bulunmuyor.

ABD hegemonyasının dağılmasıyla oluşacak boşluk ABD'nin yerini bir başka süper gücün almasıyla doldurulacak gibi de görünmüyor. Görünmüyor, çünkü bugün yaşanmakta olan sistemik kriz dünya 'patron'unu değiştirmenin ötesinde bir derinlik taşıyor. Küresel sermayenin ülke devletleri aşan hareketinin bir sonucu olarak devletlerarası düzenin, hiyerarşi ve hegemonya ilişkilerinin içeriği, özü değişiyor.

Sonuç, dünya çapında bir önderlik ve denetim boşluğunun doğmasıdır. Sistemin kendisini kısa zamanda onaramayacağı bir çöküş yaşaması, bir toplumsal devrimle kapitalizmin yıkılması dışındaki olasılık, kapitalizmin eski ilke, norm, ilişki ve yöntemleriyle kalınan yerden yola devam etmesi değildir. Değişiklik gerekiyor. Emperyalist-kapitalizm için değişiklik, birikim model ve rejimleriyle birlikte sömürü ve zenginlik kaynaklarının yeniden paylaşılması demektir.

Dünya, anarşik, kaotik, çok kutuplu ilişkiler yumağı içinde herkesin herkesle savaşa tutuşmasının olanaklı ve olası olduğu büyük bir belirsizlik döneminden geçiyor.

Ortadoğu

Kuzey Afrika'yı da içine alan Büyük Ortadoğu birçok nedenle 'seçilmiş' alandır.

Bir kez, dünya petrolünün yüzde 65'i bu bölgede bulunuyor. Dünya kapitalist sisteminin çıkarı, bir bütün olarak, Ortadoğu petrollerinin olabildiğince engelsiz ve 'ucuz' kullanılabilir olmasını gerektiriyor.

İkincisi, petrol aynı zamanda önemli bir hegemonya aracıdır; ABD öteki rakiplerine petrolü ancak hem fiyat, hem siyasal ödünler anlamında 'yüksek' bir bedel karşılığında kullanırmak ya da kullanırmamak seçeneğini elinde tutmak istiyor. ABD'nin varlık yokluk sorunu olan hegemonyasını koruma savaşının sınanacağı ilk coğrafyanın Ortadoğu olması bundandır. Yarın değişebilir; bugünün formülasyonu şöyledir: Petrol musluğunu kontrol eden dünyayı kontrol eder!

Üçüncüsü, burası, silah ticaretinin, silahlanmanın en kârlı alanıdır. Dünya genelindeki toplam silah ticaretinin yüzde 40'ı Ortadoğu ülkelerine yapılıyor. 2002 yılında dünyada kişi başına düşen ortalama askeri harcama 120 dolarken, Ortadoğu'nun 16 ülkesinin ortalaması 372 dolardı.

Dördüncüsü, İsrail, Filistin ve Kürt sorunu çözülmemiş, çözümsüzlük yolunda sürdürüldüğünde de, herhangi bir yönde 'çözüm' getirildiğinde de çevrelerine kıvılcımlar saçan üç büyük problem olarak Ortadoğu siyasetinin göbeğinde duruyor.

Libya'ya emperyalist müdahale ve akıl tutulması...

Bu yazı Libya'ya emperyalist müdahalenin yedinci gününde, "operasyonun" NATO komutasına geçmesinin müzakere edildiği bir zamanda yazıldı.

Bu emperyalist müdahalenin en gönüllü ve ateşli savunucuları "bizim" liberaller arasından çıktı. "Sivil halkın katledilmesine seyirci kalmamak gerekir" diyen kalabalık koronun yanısıra, bu müdahalenin dünyanın yeni düzeninde ulus devlet sınırlarının tanınmayacağını ilanı olduğunu, dolayısıyla "demokrasi ve insan hakları için" son derece devrimci, hatta enternasyonalist bir gelişme sayılması gerektiğini yazdılar.

Kaddafi'nin çağımızın tuhaf, küstah, petrol parasının gücüyle istediği şımarıklığı yapan, her diktatör gibi acımasızca şiddete başvuran bir diktatör olduğu doğrudur da, karşısında demokrasi için savaşan bir halk hareketi olduğu büyük bir palavradır.

Altı milyon nüfuslu Libya, dünyanın on ikinci, Afrika'nın ise üçüncü petrol ihracatçısı. Avrupa'da tüketilen gazın üçte

biri ve petrolün dörtte biri bu coğrafyadan gidiyor. Libya halkının yaklaşık yüzde seksen beşi kabile ilişkileri içinde. Libya'da egemenlik üç beş kabile arasında paylaşılıyor.

Doğu Libya'nın büyük kabileleri, zamanın geldiğini düşünerek siyasal iktidarı elinde tutan Kaddafi'ye ve onunla ittifak halindeki öteki kabilelere karşı ayaklandılar. Libya, 'ayaklanan halk-despot lider' şablonuna uymuyor. Libya iç

savaşında, taraflardan hiçbiri demokrat ya da özgürlükçü değil. Petrol zengini kabileler iktidar için birbirleriyle savaşıyorlar.

Bu ikiyüzlü Avrupalılar 2004-2004 arasında Libya'ya 1.1 milyar Euro değerinde silah sattılar. Şimdi sattıkları silahlarla Libyalılar birbirlerini öldürüyor.

Emperyalistler açısından Libya'da yarılması, hem zengin doğal kaynaklarının kontrolü, hem de yeni paylaşım kavgasında avantaj sağlamak için bulunmaz bir fırsat oldu. Akbabalar gibi çullandılar.

Türkiye başbakanı, "NATO'nun Libya'da ne işi var?" sözünü yutarak NATO hareketinde görev üstlendi.

Bu emperyalist bir savaştır. Libya doğrudan ya da dolaylı biçimde işgal edilecek; belki de ikiye bölünecektir. Devrimcilere, komünistlere düşen, emperyalist saldırganlığa karşı çıkmak, Libya halkının "emperyalist kurtarıcılar" olmadan kendi geleceğini belirlemesini savunmaktır.

Beşincisi, Arap halkları devletler ve devletçikler olarak bölünmüş, birbirlerine yabancılaştırılmış ilişkiler içinde. Krallar, prensler, şeyhler, emirler, aşiret reisleri muazzam petrol zenginliğinin üzerinde oturuyor, ellerinde tuttukları büyük para nedeniyle küresel mali oligarşiden destek ve himaye görüyorlar. Bu haramiler çetesi ile küresel sermaye arasında sembiyotik bir ilişki var.

ABD, 1991'de Sovyetler Birliği'nin çözülmesinden sonraki dönemi kendi açısından iyi değerlendiremedi. Irak, Afganistan işgalleri çözülmekte olan hegemonyasını onarmaya ilaç olmadığı gibi, ciddi görüntü ve saygınlık erozyonuna yol açtı. Bütün bunların sonucu olarak ABD, genel siyasetinde, özellikle de Ortadoğu siyasetinde değişikliklere gitmek zorunda kaldı. 'Önleyici vuruş' doktrinini işletemediği koşullarda, özellikle de Tunus'ta başlayan isyanlardan sonra, 'kaosu yönlendirmek' diye özetlenebilecek bir yöntemle dünyayı, ama özellikle Büyük Ortadoğu'yu ABD çıkarlarına göre yeniden biçimlendirmeye yöneldi.

Huzur isyanda...

Doğu Avrupa'daki rejim değişikliklerine 'renkli' önekiyle 'devrim' denilmesinden bu yana, burjuva medya 'değişim' gibi 'devrim' kavramını da sıradanlaştırmada ve değersileştirmede hiçbir fırsatı kaçırmıyor. O renkli devrimlerle hiçbir ilgisi olmayan, gerçek halk hareketlerini onlara benzeterek bu hareketlerin taşıdığı devrimci enerjiyi pörsütmeye çalışıyorlar.

Açık ve köşeli yazmakta yarar var: Tunus'ta ve Mısır'da toplumsal devrim bir yana, iktidarın sınıfsal kaynağını, hatta var olan rejimleri değiştiren siyasal devrimler gerçekleşmedi. 'Devrimci durum'la devrimin kendisini karıştırmamak gerekiyor. Tunus ve Mısır'daki halk isyanları

devrime büyüymeden söndürülen devrimci durumları. Bu gerçeği bu açıklıkla söylemek, bu iki büyük halk hareketinin değerini hiçbir biçimde düşürmüyor.

Tunus ve Mısır kalkışmaları, kitlesel, kendiliğinden ve anti-kapitalist emekçi halk isyanlarıydı. 'İsyân' sözcüğünü, devrimci/örgütlü bir kalkışmadan farklı olarak, hedefi net olmayan, neyi istediğinden çok neyi istemediğini bilen, bilinç ve örgütlülük düzeyi düşük, tepkiselliği yüksek halk hareketlerini anlatan bir kavram olarak kullanıyorum. Bu çerçevede, Tunus ve Mısır'daki halk hareketleri anti-kapitalist potansiyel enerjiyle yüklüydüler. Gıda fiyatlarındaki yükselmelerin yol açtığı gıda 'kıtlığı', yüksek oranlı işsizlik, kent yoksulluğundaki artış (bu iki ülkede halkın yüzde 40'lara varan bir bölümü 2 doların altında gelirle yaşamaya çalışıyor), bütün bunların yarattığı güvencesizlik ve çaresizlik başkaldırının itici dinamiklerini oluşturdu.

Tunus'ta, özellikle de Mısır'da emekçi halk hareketinin direngenliği, burjuva

kesimlerin hızla halk sınıflarından uzaklaşarak düzen ve istikrar tarafına geçmelerini getirdi. Her devrimci yükseliş sınıf güçlerini yeniden mevzilendirir!

İki ülkedeki hareketin de baskın karakteri seküler olmalarıydı. Emekçi-seküler karakter/radikal silahlı ve 'ılımlı' kanatlarıyla İslamcı hareketlerin nerede durduğunu da açık hale getirdi. Radikal İslamcılarının hiçbir düzen karşıtı radikalliği olmadığı ortaya çıktı. Mısır'da Müslüman Kardeşler, ABD Ortadoğu'sunda İslam'la kapitalizmi ve ABD'yi barıştırmaya misyonunda inisiyatif aldı; Mübareksiz Mübarek rejimine ortak, 'Mısır demokrasisi'nde iktidara aday oldular.

Tunus ve Mısır isyanlarının 'liberal demokrasi'yi hedeflediği bir emperyalist yalandır. Yığınlar ekmek, iş, onur ve özgürlük için mücadele ettiklerini belgeleriyle ortaya koydular. Mısır'daki Anayasa referandum oylamasına katılımın aşırı düşüklüğü (yüzde 42) isyancıların egemenlerin sundukları düzleme ilgisizliklerini gösteriyor.

Arap isyanlarının yeniden bilince çıkardığı bir incelik var. XVIII. Yüzyılın büyük bildirgelerinden, Fransız ve Ekim devrimlerinden bu yana, yeryüzündeki her azınlık yönetimi alaşağı edilme korkusu taşıyor. Gerçek özgürlük bugün dünyanın hiçbir yerinde yok, ama nasıl tanımlanırsa tanımlansın özgürlük düşü yığınların itici gücü, egemenlerin korkulu rüyası olmaya devam ediyor.

Arap coğrafyasında cin şişeden çıkmıştır. Arap isyanlarının en önemli kazanımı, en çok kendi deneylerinden öğrenen emekçi halk kitlelerinin sahip oldukları devrimci gücün farkına varmalarıdır. Bundan sonraki kalkışmalar deneyimin gücünü arkalarında bulacaklar.

Türkiye neresinde?

Tayyip Erdoğan tüm varlığıyla, ses ve beden diliyle, ABD'nin ve emperyalistlerin açtığı yeni Ortadoğu ihalesinde en iyi teklifin Türkiye'de olduğunu bağırıyor. Yalnız model değil, ana taşeron olmak için manevralar yapıyor.

Askeri gücü, diplomatik manevraları, totaliter 'demokrasi'si, İslamık rengi, tarihten gelen avantajları gerçekten de Türkiye'yi ihalenin en güçlü teklifçisi yapıyor. Geniş İslam coğrafyasındaki ideolojik/kültürel etkisi ve örgütlülüğüyle Fethullah Gülen cemaati AKP iktidarının vazgeçilmez, değeri yeni durumda daha da artan bağlaşığıdır. Son gelişmeler AKP-cemaat birliğini pekiştiren, kaynaştıran bir etki yaratıyor. Odatv ile başlayan ve bu satırların yazıldığı gün Ahmet Şık'ın *İmamın Ordusu* kitap taslağının kopyalarının toplattırılmasıyla histerik bir saldırganlığa dönüşen gelişmeler, kimi yorumların tersine AKP ile cemaat arasındaki çatlağın değil, bütünleşmenin habercisidir.

Ana halka İran, kritik halka Bahreyn...

Ortadoğu düğümünün kilit halkası İran. Kendine özgü tarihsel biçimlenmesi, İslam devriminin zamanın ruhuna uygun prestiji, petrol zenginliği, nükleer silahlanmada kat ettiği mesafe, stratejik bakımdan 'derinlikli' ülke olma özelliği, büyük nüfusu, köktenci İsrail düşmanlığı vb. İran'a bu tarihsel konjonktürde özel bir konum kazandırdı.

İran kendinden ibaret değil. Irak'taki Şii hareketi, Suriye, Lübnan'daki Hizbullah, Filistin'deki Hamas ve dalgalanan Arap coğrafyasındaki irili ufaklı İslamcı hareketler İran tarafından. Daha önemlisi, şimdi birer birer devrilmeye başlayan ABD ve İsrail işbirlikçisi diktatörlükler karşısında İran, Şiiilerin ağır bastığı, ama yalnızca Şiiilerden ibaret olmayan bir politik eksen oluşturuyor.

Bu özellikleriyle İran, Ortadoğu'daki emperyalist planların ve hegemon konumunu yeniden kazanmak için didinen ABD'nin önündeki en önemli engeldir. 'İran sorunu'nu bir biçimde çözmeden, ABD'nin Irak,

Filistin, Lübnan başlıklarında konumlarını güçlendirmesi olanaksızdır.

Tunus ayaklanmasıyla başlayan dalganın, Bahreyn'e, oradan Suudi Arabistan'a ulaşmaya başlaması, ABD'nin İran'ı soyutlama stratejisine darbe vurduğu ölçüde önemli sonuçlara yol verecek gibi görünüyor. (Suudi Arabistan dünya ham petrol rezervlerinin beşte birine sahip.) **Libya'ya bombalar yağarken Suudi Arabistan'ın, Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) adına gönderdiği kuvvetlerle Bahreyn'deki Şii halk hareketini şiddetle bastırması ve bu olayın büyük insanlık tarafından sessizlikle karşılanması Bahreyn halkasının emperyalistler açısından ne kadar kritik olduğunu gösteriyor.** ABD strateji uzmanları bu nedenle, açık Bahreyn'in Libya'dan, hatta Mısır'dan daha önemli olduğunu yazıyorlar. Bahreyn'in düşmesi, yalnız Sunni-Şii kampaşması nedeniyle değil, ABD/İsrail işbirlikçisi, halk düşmanı kimliğiyle iyice yıpranmış olan Suudi rejimi için sonun başlangıcı olur ve bu da Ortadoğu dengelerinin İran lehine değişmesi anlamına gelir.

EMPERYALİST MÜDAHALEYE HAYIR!

Kahrolsun Kaddafi! Yaşasın Arap devrimi!

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Libya üzerinde uçuşa yasak bölge kararı aldı. Bu karar, emperyalizmin Kuzey Afrika ve bir bütün olarak Ortadoğu'da gelişen devrimci süreçlere verdiği yanıtın bir parçasıdır. Arap devriminin ilerlemesi; Ortadoğu'da emperyalizmin askeri karakolu İsrail devletinin varlığını tehdit eden, dünya düzenini sarsan, önemli petrol ve doğalgaz rezervlerinin bulunduğu coğrafyada emperyalizm için ciddi bir korkudur.

Devrimin durmadığının ve **Suudi Arabistan'a kadar genişleme tehlikesi bulunduğunun farkında olan emperyalizm, ne pahasına olursa olsun bölgede kontrolü tamamen kaybetmeden önce askeri müdahale kararını verdi.** Bu yüzden önemli görüşme ve kesintilerden sonra BM Güvenlik Konseyi Libya'ya askeri müdahale kararı verdi. Bu müdahale farklı biçimler altında fakat aynı hedef doğrultusunda, değişik cephelerde koordine edilmiş askeri saldırının bir parçasıdır.

ABD üssü bulunan Bahreyn'de monarşiye karşı mücadele eden ve ordu içinde krize yol açan kitleler başkent meydanını doldururken, Emir'in ordusu bu kalkışmayı ezemedi ve emperyalizm çözümü Suudi monarşisi ve Birleşik Arap Emirlikleri ordularının müdahalesinde buldu. Her iki ülke de emperyalizmin koşulsuz ajanlarıdır. Yemen'de diktatör Salih'in acımasız baskıları sadece bir hafta içinde 40 kişinin ölümüyle sonuçlandı.

Uçuşa yasak bölge

Libya'da emperyalizm BM'nin arkasına sığınarak kendi çıkarını kollama kararı aldı ve askeri müdahale için uçuşa yasak bölge uygulamasına gitti. Yasak bölge ilan etmenin anlamı, emperyalist ordular aracılığıyla, NATO aracılığıyla Libya'ya askeri müdahalenin önünü açmaktır. Fakat bu kez, Irak müdahalesi ve Afganistan işgalindeki itibar kaybı düşünüldüğünde, ABD emperyalizmi, Çin ve Rusya da dahil olmak üzere BM Güvenlik Konseyi'nin, hatta Arap Birliği'nin desteğini alma ve diğer emperyalistlerle birlikte geniş bir cephe oluşturma yoluna gitmeyi denedi. Bu amaçla Kaddafi'nin katil bir diktatör olduğu ajitasyonuna başladı. Eğer bu, müdahale için gerçek bir nedense, **emperyalizmin Suudi ve Bahreyn monarşilerine verdiği desteği nasıl açıklayabiliriz?** Yemen'de de göstericilere müdahale edildiğini ve ölümler yaşandığını hatırlatalım.

Emperyalist müdahale niye?

Sonuçta, bu müdahale konusunda çok açık olmak durumundayız: Libya'da, Kaddafi'nin sivilleri öldürmesi BM şemsiyesi altında askeri bir müdahale için neden olamaz. Gerçek gerekçe, Kaddafi'nin yaptıklarını kullanarak Arap devrimlerinin geliştiği bölgede pozisyon alma fırsatı elde etmek ve kritik bir bölgenin kontrolünü, Libya'nın kontrolünü garantilemektir.

Kaddafi'ye karşı gelişen hareketin radikalite derecesi düşünüldüğünde; **emperyalizm iç savaşın daha da yayılmasından çekiniyor ve Kaddafi'nin ani askeri zaferinin olmadığı durumda, böylesi bir petrol ve doğalgaz ülkesinde uzun süreli bir iç savaş ve gerilla savaşı ihtimalini önleme kaygısıyla hareket ediyor.**

Yıllarca Kaddafi'ye destek veren ve Avrupa başkentlerinde krallar gibi ağırlayan emperyalist güçler, halkın diktatöre karşı ayaklanmasının ardından bir başka taktiğe başvuruyor: Şimdiye kadar Kaddafi'nin onlara sunduğu imtiyazlı yatırımlarını korumak ve durumu normalleştirerek kontrolleri altına almak için Kaddafi'ye verdikleri desteği çekiyorlar. Emperyalizmin tutum değiştirmesine yol açan şeyin, Kaddafi'nin sivilleri öldürmesi olduğu tezi palavradır; esas mesele, diktatöre karşı halkın geniş çoğunluğundan destek bulan silahlı ayaklanma ve emperyalizmin durumu normalleştirmek zorunda olduğu gerçeğidir.

Obama yönetiminin başlıca kaygısı, kendi kamuoyunda Irak ve Afganistan işgallerinden dolayı ters giden politik durum ve güven kaybıdır. Bu yüzden geniş bir emperyalist cephenin oluşturulmasının yanında, Obama aynı zamanda Arap halklarından, özellikle de müdahaleye maruz kalan Libya halkından destek bulmaya çalışıyor. Arap Birliği'nin desteğinin alınması da bu sürecin bir sonucudur.

İsyancıların yanıtı

Ayaklanmanın ilk günlerinde isyancılar kendileriyle görüşmek isteyen İngiliz subayların helikopterini ele geçirdi ve subaylar derhal ülkeden atıldı. Libya halkı, emperyalizmin müdahalesine düşmanca yaklaştı. Emperyalizm, Kaddafi'nin üstün askeri gücü ile ayaklanmanın yenilgiye uğramasını, katliamlar sonucu Libya halkının cesaretinin kırılmasını ve durumun değişmesini bekledi. Düzenli bir ordu olarak bir araya gelemeyen ve silah kullanma tecrübesinden yoksun emekçilerden oluşan halk komitelerinin aksine Kaddafi'nin iyi eğitilmiş ve donanımlı Hamis Tugayları vardı.

Kaddafi askerleri isyancılar tarafından ele geçirilen şehirlerle karşı saldırıya geçince, isyancılar şehirleri kaybetmeye başladı. Bu çerçevede emperyalizm iç savaştan yararlandı. Kaddafi tehdidini üzerlerinde hissedenden Libya halkı dış güçlerden medet ummaya başladı ve dış yardımı kabul etti. Başta BM müdahalesine karşı açıklamalarda bulunan halk komiteleri, ilk günlerin aksine şimdi BM müdahalesine

ve uçuşa yasak bölge uygulamasına destek veriyor. Bingazi'de görülen pankartlar bu durumu yansıtıyor.

Muhalefetteki burjuva liderlerinin kimisi Birleşmiş Milletler kararlarına tam destek sunuyor, kimileri ise doğrudan kara müdahalesi istiyor. Ve tabii, bunların birçoğu daha önce **Kaddafi yönetiminin birer parçasıydı.** Şimdi bu tür açıklamalarla sahneye çıkıyorlar. Bu durum çok rahatlıkla bu liderliklerin, **emperyalizmin hizmetinde olmak ve Libya devrimine ihanet etmek** için nasıl can attıklarını kanıtıyor.

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal, emperyalizm yanlısı burjuva liderliklerin mevcudiyetini unutmaksızın, **Kaddafi'ye karşı ayaklanan emekçilerin yanındadır.** Bu durumda, Bingazi'deki göstericileri uyarmak zorundayız: Emperyalist askerler ülkeye girdikleri takdirde, artık yeni bir işgalci güce dönüşecektir ve yapacakları ilk iş, emperyalist çıkarlara hizmet eden bir hükümet tesis ederek halk komitelerini silahsızlandırmak olacaktır. BM'nin mavi miğferini takıyor olsalar da, bu onların en iyi yaptığı iştir: Her kim karşı çıkar, muhalefet ederse, ezilecektir.

Yabancı askeri varlık, Irak ve Afganistan'da olduğu gibi emperyalizmin denetimi için kullanılacaktır. Emperyalizmin Bahreyn ve Yemen'de kana susamış diktatörlüklere verdiği destek, sadece kontrolü kendi elinde bulundurmak istediğine kanıttır. Bu iki ülkede de benzer süreçler var: Emperyalizmin yatırımlarına hizmet edecek biçimde düzeni tahkim etmek istiyorlar. Tüm bu nedenlerle, emperyalist müdahaleye kesinlikle karşıyız ve muhaliflere emperyalist müdahaleye karşı çıkarak savaşıma çağrısında bulunuyoruz. **Savaşmak zorunda olduğumuz iki düşman vardır. Kaddafi ve insani müdahale ve barıştan bahsederek ülkeyi kontrol etmeye gelen emperyalizm.** Ve daha da vahimi, emperyalist müdahale sayesinde Kaddafi kendini bir 'kurban' ve 'ulusal egemenliğin savunucusu' gibi göstermektedir.

İki tartışma

Mevcut durumda, sol içinde açıkça eleştirilmesi gereken iki ayrı tutum söz konusudur. Kaddafi dostları olarak bilinen Fidel Castro, Daniel Ortega ve Chavez, Kaddafi'nin desteklenmesi gerektiğini çünkü emperyalizmin Kaddafi düşmanı olduğunu ve Kaddafi'nin anti-emperyalist olduğunu öne sürüyor. Ne var ki bu tutum tamamen hatalıdır. Emperyalizm son yıllarda Kaddafi'yi destekledi, onu silahlandırdı ve eğitti. Bunlara ek olarak, gösterilerin ilk günlerinde, Kaddafi sürekli emperyalist hükümetlerden yatırımlarını güvencede tutmak için kendileriyle işbirliği içinde El Kaide'ye karşı savaşmaları gerektiğini söylemiş ve Avrupa Birliği sınır

polisini Afrika'dan Avrupa'ya yönelik illegal göçmen hareketini engellemesi için eyleme çağırıştı.

Kübalı ya da Sandinist liderler de zamanında emperyalizmle çatışmak durumunda kalmıştı ancak Kaddafi, kitle hareketini kanla boğmak istiyor ve bu da iç savaşa yol açıyor. Gelin görün ki, Fidel Castro ve Daniel Ortega, bu savaşta Kaddafi'nin yanında yer alıyor. Kendilerini solda tanımlayan bu liderler, bir zamanlar emperyalizmin dostu olan Kaddafi kasabını savunmayı sürdürüyor. Şimdiye dek yaptıkları açıklamalarda, bunun bir medya operasyonu olduğunu ileri sürerek, sivillere yönelik saldırılara ya da dünya medyasına yansıyan katliam görüntülerine şüpheyle yaklaştılar. Fakat Kaddafi yaşananları **bizzat kendisi doğruladı ve yaptıklarının İsrail'in Gazze'de yaptıklarından farksız olduğunu ifade etti.** Emperyalizmin müdahalesine olanak veren, Kaddafi ve onun katliamlarıdır.

Bu pozisyonun kimi savunucuları ise BM güvenlik konseyi kararını, kendi analizlerinin doğrulanması olarak görüyor, fakat biz, görüntünün arkasındakini de kavramalıyız. Emperyalizm müdahale kararı aldı ve bu karar Çin ile Rusya tarafından eleştirildi. Hiç kuşkusuz, esas kaygıları Kaddafi'yle yaptıkları anlaşmaları garanti altına almaktır; ne var ki, diktatör bunu gerçekleştirmeye söz vermek istese de, uzun süre garanti edemeyecektir.

Soldaki bir diğer tutum ise emperyalizme ciddi bir teslimiyet anlamına geliyor: Bunlar **emperyalist müdahaleyi 'sivilleri savunmak' adına selamlıyor ya da 'katliamı durdurmak için zorunlu' görüyor.** Bazıları kendilerini uçuşa yasak bölge uygulamasına destekle sınırlandırıyor. Kimileri ise, işi, emperyalist müdahaleyi 'barış birlikleri' diye adlandırarak kutsamaya kadar varıyor: Bunlar, BM askerlerinin barışı temsil ettiğini düşünüyor! Genel olarak, katliamları durdurmak için uluslararası bir çözümün hayata geçirilmesi fikrini savunuyorlar. **Çözüm için uluslararası müdahalenin gerektiğini söyleyenler, BM'nin Afganistan'da, Filistin'de, Irak'ta ve 'insani yardım' adı altında diğer yerlerde yürüttükleri işgalleri unutmamalı.** Halen Afganistan ve Irak'ı işgal altında tutan ve Pakistan'ı bombalayan Obama'da insani yaklaşım aramakta ısrar ediyorlar.

Bu, işçilerin Libya'ya askeri müdahaleyi desteklemesine zemin yaratmaya çalışan rezil bir tutumdur. İşgale meşruiyet kazandırıyor, Libya halkının baskı altına alınmasını ve tüm Arap devrimlerine saldırı merkezi gibi işleyecek bir karakol kurulmasını destekliyorlar. Tam tersini yapmak gerekiyor. Libya'ya asker gönderilmesine karşı güçlü ve etkili kampanyalar geliştirmeliyiz ve bu kampanyalar, müdahaleyi savunanlara gerçekleri göstererek fikirlerini değiştirmeyi hedeflemelidir. İşgal planlarına katılan hükümetlere karşı mücadele yükseltilmelidir.

Tek çözüm, Arap devrimidir

Emperyalist askeri müdahalenin anlamı devrimi gömmektir. Devrim kampı bu müdahaleyi mutlaka durdurmalıdır. Diğer taraftan yeni işgalciler kendilerine karşı koymaya yeltenenleri ezecektir.

Libya halkına devrimlerinin Arap devriminin parçası olduğunu ve yine bu nedenle Kuzey Afrika'dan, Ortadoğu'dan ve tüm dünya işçilerinden, özellikle güçlü Arap ve Kuzey Afrikalı göçmen toplumunun bulunduğu Avrupa ülkeleri emekçilerinden destek gördüğünü hatırlatmak zorundayız. Tüm bu coğrafyada halktan ve işçi sınıfından devrime destek bulunabilir. Kaddafi'yi bölge halklarının en geniş eylem birliğiyle alt etmek için, **savaşan güçlerle dayanışma yükseltilmelidir.** Libya devrimi ile dayanışmayı büyütmeliyiz. Arap ülkelerindeki, özellikle de Arap Birliği ülkelerindeki temel görev, hükümetlerinden, emperyalist müdahaleye desteği çekmelerini talep etmektir. Arap halkını, gerek silah göndererek, gerekse gönüllülerle katil diktatörlüğe karşı savaşmaya çağırıyoruz.

Özellikle devrimci sürecin güçlü gelişmeler kaydettiği komşu ülkeler Mısır ve Tunus'taki emekçiler, hükümetlerini Arap Birliği'nin onayladığı emperyalist müdahaleye karşı çıkmaya zorlamalı ve **Kaddafi'ye karşı savaşan isyancılar için ilaç, gıda ve silah yardımı sağlamalarını talep etmelidir.** İspanya iç savaşı ve Somalia diktatörlüğünü deviren Nikaragua devrimi örnekleri gösterdi ki, bir tarafta kanlı diktatörlüğün ve diğer tarafta emekçi kitlelerin yer aldığı iç savaşlarda, tüm dünyadan militanlar uluslararası destek çerçevesinde isyancılarla omuz omuza savaşabilir. Özellikle devrimin canlı olduğu Arap ülkeleri açısından düşünüldüğünde, binlerce genç ve işçinin örgütlenerek kanlı diktatörlüğe karşı savaşması mümkündür. Bu tür örgütlenmeler, ülkeyi egemenliği altına almak ve ayaklanmayı kesintiye uğratmak isteyen her türlü emperyalist müdahaleye karşı da konumlanmak durumundadır.

Öte yandan, Bahreyn ve Yemen devrimlerine destek vermek de acil birer görevdir. Arap devrimi, birinin sonucu tüm diğerlerini etkileyecek tek bir süreç olarak görülmelidir. Mısır ve Tunus devrimlerinin geleceği de buna bağlıdır.

Emperyalist müdahaleye hayırlı Birleşmiş milletler nezaretindeki yasak bölgelere hayırlı!

BM'nin, NATO'nun ya da herhangi bir ülkenin Libya'da konuşlandırılacak emperyalist askerlerine hayırlı!

Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn birliklerinin Bahreyn halkına saldırısı son bulmalıdır! Kahrolsun Kaddafi, yaşasın Libya ayaklanması!

Kahrolsun Bahreyn monarşisi, Yemen ve Arap diktatörlükleri!

Yemen ve Bahreyn devrimlerini sonuna dek destekleyelim!

Yaşasın Arap devrimi!

NATO kafa, NATO mermer!

Tarih 28 Şubat 2011, Başbakan Erdoğan Libya'ya olası bir emperyalist müdahaleyi değerlendiriyor: **"NATO, Libya'ya bir müdahale yapabilir miymiş?! Böyle saçmalık olur mu ya?! NATO'nun ne işi var Libya'da?! Bakın Türkiye olarak dedik ki, biz bunun karşısındayız, böyle bir şey konuşulamaz, böyle bir şey düşünülemez."**

Tarih 21 Mart 2011, Erdoğan Libya'ya NATO müdahalesini değerlendiriyor: **"NATO, Libya'nın Libya'lara ait olduğunu tespit ve tescil için oraya girmelidir."**

One minute(s) arkadaş ya! Bir dakika(lar)! Üç ay önce az kalsın ana avrat dümdüz gidiyordun NATO'ya, n'oldu birden?

Hem Libya'nın Libya'lara ait olduğunu tespit ve tescil için Libya'ya girmek ne demek yahu? NATO diyoruz NATO! Senin dediğin NOTER!

Hem bunun için Libya'ya girmek de gerekmiyor ki... Aç haritaya bak işte, aha Libya orada, Mısır'ın hemen yanında. E Libya'lılar da haliyle orada. Ortada bir 'Libya-ı-sızlık durumu' yok yani.

Ama sizin derdiniz başka! Sizin derdiniz Libya'dan alıp, Libyasıza vermek!

Libya'yı işgal etmenin, yani Başbakan'ın deyimiyle 'tespit ve tescil' etmenin mazereti de hazır: Libya'da demokrasi yok! Özgür değil! Yazık onlara! **Kaddafi zorbalık yapıp duruyor! NATO'ya da yazık!**

Bakın Yıldırım Oğur ne diyor *Tarafa*: "Libya operasyonu arkasında bakan Gates gibi müesses nizamın erkek seslerini bastırıp, Obama'yı kırmızı düğmeye basmaya ikna eden 41 yaşında bir kadın var, Hillary Clinton. İyi insanların dünya yönetiminde söz sahibi olabileceğine inanan bizim gibiler için iyi bir haber bu."

Şimdi Bertolt Brecht'i iyi dinle Yıldırım Oğur! "Düşmanımızsın sen bizim / Dikeceğiz seni bir duvarın dibine / Ama madem bir sürü iyi yönün var / Dikeceğiz seni iyi bir duvarın dibine / İyi tüfeklerden çıkan / İyi kurşunlarla vuracağız seni / Sonra da gömeceğiz / İyi bir kürekle / İyi bir toprağa."

Rahmetli lafı gediğine oturtuyormuş!.. Şimdi Bertolt Brecht de insan, Yıldırım Oğur da. Ve hatta Hillary Clinton da! Ne tuhaf!

Be utanmazlar, madem Clinton abla bu kadar iyi bir insan, madem bu emperyalistler aslında çok cici, bu Kaddafi dün mü zorba oldu da, aklınıza Libya halkına yardım etmek geldi? Hadi Kaddafi'yi boş verelim, İsrail yıllardır Gazze'de insanlık suçu işliyor, dünyanın çıtı çıkmıyor, İsrail'e karşı nerede bu iyi insanlar? Sevsinler sizin iyiliğinizi!..

Ayrıca bu emperyalizm dediğimiz şey, özgürlüklerin ve demokrasinin olmadığı kıraç topraklarda yaşayan halkların imdadına kosa bir şeyse, nerede kalıyor bu

emperyalizmin emperyalistliği?

Aptal mı sandınız siz bizi? Derdinizin Arap halklarının başkaldırısını ezmek olduğunu görmüyor muyuz? Evet, Mısır'da ve Tunus'ta ayaklanmaları ehlileştirerek, Bahreyn'de Suudi ordusunu kullanarak ve en nihayetinde Libya'yı bombalayarak yapmak istedikleri tek şey bu.

Peki ya devrimci, anti-emperyalist, solcu liderimiz Kılıçdaroğlu'nun **CHP**'sinin tavrına ne demeli? Libya konusunda Türkiye'nin tavrı doğrumuş Kılıçdaroğlu'na göre! Aynen şöyle diyor: **"Eğer Birleşmiş Milletler böyle**

bir karar almışsa, bu olay uluslararası meşruiyet kazanmış demektir. Bu konuda Türkiye'nin tavrı yanlış değil. Biz yapılan operasyonun kan dökülmeden gerçekleştirilmesini istiyoruz!"

He yavrum hey! **Yeni bombalar icat etmişler zaten, böyle tepene atıyorlar; ama burnun dahi kanamıyor!** İşte Yıldırım Oğur'un da dediği gibi çok iyi insanlar onlar. Her şey insanlık için!

Ne diyoruz hep? Kapitalizmle, emperyalizmle derdin olmadan solculuk iddiasında olursan, Kılıçdaroğlu gibi, işte böyle çuvalarsın. Bir bakmışsın ki, emperyalist saldırganlığı destekleyen hükümetle kucak kucağası!"

Ayrıca Kaddafi'ye de seslenmeyi unutmamış Kılıçdaroğlu: "Özellikle Kaddafi'ye çağırımız var; Libya süratle demokrasiye geçmeli, bu konuda açıklamalar yapılmalı."

Yani **Libya demokrasiye geçemezse, emperyalistlerin de Libya'yı işgal edip, demokrasi götürme hakkı doğar.** Zaten Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi he demişse, her işgal meşrudur, bize söz düşmez!

Peki, Kılıçdaroğlu Kaddafi'yi demokrasiye süratle geçiş yapmaya çağırırken, kendi ülkesinin de 88 yıldır demokratikleşemediğini düşünmüyor mu? İnsan utanır yahu! Ya da yarın öbür gün Türkiye'de de demokrasinin olmadığı, insan haklarının çiğnendiği gerekçesiyle, aynı NATO Türkiye'yi işgal ederse ve BM de bu işgali onaylarsa, bu da meşru bir işgal olacak Kılıçdaroğlu'na göre!

Durum bu. "NATO'nun Libya'da ne işi var ya?!" deyip, sonra, "Yok, aslında girebilirler," diyebilen şizofrenik bir ruh halinin idare ettiği bir ülkemiz, "BM onaylamış abi, yapacak bir şey yok; ama kan dökülmesin, çocuklar ölmesin, şeker de yiyebilsinler!" sığılğında yorumlar yapan bir muhalefetimiz ve tüm bunların yanında da, "Clinton süper bir kadın, adeta bir melek!" diyen tombalakçı yazarlarla dolu bir medyamız var.

Alayı NATO kafa, NATO mermer! Diğer bir ifadeyle, "Kafa kafa değil, Adıyaman zokko taş!.." **ONUR ÖZGEN**

CAFER KARATEPE

Hayali cihana değer!..

nsan, geçmişindeki kimi olayları bu gün olmuş gibi net ve ışıklı anımsayabiliyor. 30 yıl önceki böyle bir anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. 1979'un başları, ocak ya da şubat; berberde sakal tıraşı oluyorum. Benden başka bir kişi daha var bekleyen. Kulağım ögle haberlerinde. Yan gözle köşedeki küçük televizyona bakıyorum. Sunucu, İran'daki Şah'a karşı yapılan gösterileri anlatıyor.

ABD ve İngiltere başta olmak üzere emperyalist blok tarafından desteklenen Şah, İran'ı kapitalizmin açık pazarı haline getirmiş, daha önce millileştirilen petrokimya sanayi başta olmak üzere tüm kilit sanayileri yeniden uluslararası tekelin hizmetine sunmuştu. Yarı sömürge durumuna düşürülen İran'da, sisteme eklenilen her ülkede olduğu gibi tarım ve küçük imalat sanayi tahrip edilmiş, köylerden kentlere büyük göçler yaşanmıştı. Kısa sürede kentleri dolduran işsizler yarı aç yarı tok yaşamlarını sürdürürken, başta **mollalar** olmak üzere **Moskova yanlısı komünist partisi Tudeh, milliyetçiler, kimi sol guruplar** bu memnuniyetsiz kitle içinde hızla örgütlendi. Mollalar camilerde örgütlenirken Tudeh petrol işçilerini örgütledi. Şah'a karşı yavaş yavaş başlayan sokak gösterileri zamanla petrol sanayindeki grevlerle ülkeyi felç etmeye başladı.

Solcular olarak İran'daki gelişmelere çok duyarlıydık ve bir an önce Şah'ın defolup gitmesini bekliyorduk. Hareket Şah'ın kişiliğinde kapitalist-emperyalizme karşı yükseliyordu; yani antiemperyalist bir hareketti. Mollaların Paris'te sürgünde bulunan lideri **Humeyni sürekli özgürlükten, eşitlikten ve demokrasiden söz ediyordu**. En büyük güvencemiz ise Tudeh'ti. Tudeh içinde de birçok molla vardı, hatta kimi yöneticileri Ayetullah idi. **Komünist Partisi içindeki birçok kişi İslam'la sosyalizm arasında benzerlikler kuruyordu**. Bu zaman zaman bizde de olmuştu ve hâlâ oluyor.

İran'da şafak sökmek üzereydi. En azından biz öyle sanıyorduk.

Berber dükkanındaki küçük televizyonda İran caddelerindeki tanklar, modern silahlarla donatılmış askeri araçlar gösteriliyor. Beyaz renkli kefenlerini giymiş göstericilerin kimi tankların üzerine çıkmış, kimileri de tankların önüne yatmış. Silahların namlularına çiçek koyanlar, **namlulara alnını dayayanlar** var...

Görüntüye Süleyman Demirel giriyor. Muhalefetteydi o yıl. Gözlerini öfkeyle kısmış, gazetecilere konuşuyor:

"Paris'e oturmuş bir molla -Humeyni'yi kast ediyor- İran'ı karıştırıyor. Aylardır bitmeyen bu gösterilerin paraları nereden geliyor?"

Aslında Sovyetler Birliği'ni işaret ediyor. Sovyetler, ABD'nin güdümündeki Şah'ın gitmesini istiyor. Berber dikkat kesiliyor,

İran, 1979..

beyaz cama bakıyor:

"Şah kaçtı kaçacak, şu adamın dediğine bak hele!" Kafasını sallayarak 'cık cık' ediyor ve ekliyor:

"Bizi bunlar mı yönetiyor, Allahım!"

Sonradan tekstil işçisi olduğunu öğrendiğim diğer müşteri katılıyor konuşmaya:

"İnsanlar kefenlerini giyerek gelmiş, ... hâlâ paradan söz ediyor." Öfkeyle sigarasından bir soluk çekerek ekliyor:

"N'apsın adam, sahibinin sesi!" Bu sefer ABD'ye öfkeli. Bu nedenle olmalı, Humeyni ölünceye kadar İran'la ilişki geliştirilmedi. Humeyni, Demirel'i ABD'nin oyuncağı bir diktatör olarak nitelendirirdi.

Geçenlerde **Abdullah Gül'ün boşluğa uçar gibi, bayram değil, seyran değil misali ani Mısır ziyareti** bu anımı tazeledi. Tazelenen anım sadece bu değil. 32 yıl önce tanıdığım o berber ve tekstil işçisi ilköğretim bitirmiş sıradan insanlardı; üniversitelilerimizin bugün yüzde kaç acaba bu bilinç düzeyinde? Geriye bakınca toplumun ne hale getirildiği daha iyi anlaşılıyor. Bu apolitikleştirme, bunu tasarlayanların tabiri ile 'sürüleştirme' edimi sadece 12 Eylül darbesinin işi değil; neo liberal sömürü düzeninin ideolojik saldırı ve propagandalarının da bunda büyük payı var. Başta üniversitelerimizdeki eğitim tabii.

ABD emperyalizminin 12 Eylül'de generalleri halkımız üzerine vahşice saldırtmasının nedenlerinden biri de İran'ı kaybetmekten duyduğu öfkedir. O dönem halkımızın antiemperyalist taleplerinin vardı, bu saldırganlığın şiddetini artıran başka bir etmendi bence.

Gerçekten kısa süre sonra Şah kaçtı, Humeyni ülkesine geri döndü. Daha uçaktan iner inmez demokrasiden, insan haklarından, özgürlüklerden söz etti yeniden; elektrik, su ve ulaşımın parasız olacağını ilan etti. Tüm bunlar, Türkiye emekçi sınıflarının kalbinin İran devriminin yanında atmasını sağlamıştı.

Mollaların ağırlıkta olduğu hükümet, önce Şah döneminin artıklarını, ardından liberal, milliyetçi ve küçük sol gurupları temizledi. Tüm kilit kadrolara yandaşlarını atadı, ordudaki yüksek rütbeli subayları baştan aşağı değiştirdi. Yüksek mahkemelere 'din alimi' dedikleri, hukukla ilgisi olmayan mollaları getirdiler. **Sovyetler etkisindeki Tudeh bu olaylara sessiz kaldı; Irak'la yapılan savaşta barış istekleri bahane edilerek sıranın kendilerine geldiğini öğrendiklerinde artık çok geçti**. Binlerce Tudeh üyesi hapishanelerde işkence ile, çoğu yargısız infazlarla duvar diplerinde kurşuna dizilerek öldürüldü. Anlı şanlı, Şah'ın gönderilmesinde en büyük katkıyı yapmış parti yöneticileri televizyonlara çıkıp hata ettiklerini, aldandıklarını, aldatıldıklarını, en iyi dünya düzeninin şeriat olduğunu anlattı. Daha doğrusu anlatmak zorunda bırakıldılar.

Mollaların bu cinayetleri salt şeriat düzeni için yaptığını sanıyorsanız müthiş yanıyorsunuz. **Tüm bunlar petrol gelirlerinin üzerine oturmak için yapıldı** ve öyle de oldu. Bugün gerek ülkemizde, gerek Batı kamuoyunda işin bu tarafına değil de hep şeriat, özellikle kadın hakları konusuna bakılarak ahkamlar kesilir. Bir gün mollaların gönderileceğine, İran tarihinin yeniden yazılacağına kuşum yok. Nedense benim İran halklarına büyük bir güvenim var. Ama mollaları gönderme işi, kadınları çarşafa sokmalarından ya da şeriat uygulamasından değil, ahlaksız kapitalist düzenin başka bir biçiminin kurulmuş olmasından kaynaklanacak. Şimdilik Amerikan öcüsüyle işi götürüyorlar; ama insanlar bu anti-Amerikancılığın altında gerçekte ne yattığını bir gün anlayacak, şu anda kimi Arap diktatörlerinin başına gelen, mollaların da başına gelecek.

Hazır bu eski isyanlardan başlamışken kısaca eski adı Habeşistan olan Etiyopya'daki başkaldırıdan da söz etmek isterim.

44 yıl ülkesini demir yumrukla yöneten Haile Selasiye, Hz. Süleyman soyundan geldiğini savladı. (Dünyadan gelip geçmiş tüm diktatörler bir şekilde kendilerine mutlaka kutsal bir kılıf bulur.) Kendisine Krallar Kralı denmesinden hoşlanırdı. Her diktatörün yaptığı gibi halkı aklıktan kırılırken çevresindekilerle birlikte şaşaalı bir yaşam sürmekteydi. Onun gidişini, akaryakıt ürünlerine yapılan bir zam tetiklemiştir. Halk zamlarla iyice bunalmıştır; her zaman olduğu gibi akaryakıt ürünlerine yeni bir zam daha yapılmıştır. Taksisine benzin almakta olan bir sürücü yeni zamdan deliye döner, bağırır-çağırır, küfreder, üstünü başını yırtarak yürümeye başlar. Çevredekiilerin katılımıyla oluşan kalabalık giderek büyür. Artık 'Krallar Kralı'nın sonunun başlangıcıdır bu. Sonunda bir askeri darbeyle hapishaneyi boylar. (1974)

Bu halk isyanları yeni değil; ama giderek arttığına kuşku yok.

Gelelim günümüzdeki isyanlara. Bir kere artık isyancılar dağa çıkmıyorlar ve gizlenmiyorlar. Bundan sonra da böyle olacağı benzer. Bunun nedenlerini sosyologlar araştıra dursun, bu isyanların sadece Ortadoğu da değil; Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da, hatta ileride Avrupa'da görüleceğini tahmin etmek zor olmasa gerek. Yasal ya da yasadışı örgütlenmeler olmadan da bu gösteriler gerçekleşebilecek. (Kuşkusuz iyi örgütlenmiş, ayakları yere basan bir partinin yerini hiçbir şey alamaz.) Bir yerde bir intihar, bir yerde yeni bir zam, bir yerde bir yolsuzluğun açığa çıkması, bir yerde bir gencin polis tarafından öldürülmesi vb. nedenlerle insanlar artık meydanları, caddeleri dolduracak; tankların önüne yatacak, kurşunlara bağrını açacak; **ÇÜNKÜ ONLARIN RAHAT NEFES ALABİLECEĞİ ALANLAR GİDEREK DARALMAKTADIR. 'YA İSYAN YA ÖLÜM'** dışında bir seçenek yoktur 'alttakiler' için.

Kapitalizmin geldiği neo-liberal aşamada dev şirketler giderek azalan kârlarını arttırabilmek için bir taraftan tüketimi, özellikle lüks tüketimi körüklerken, diğer taraftan geniş halk kesimlerini yoksulluğa ve açlığa sürüklemektedir. Sonuçta bir tarafta lüks içinde yaşayan insanlarla sefalet içinde yaşayan insanlardan kurulu toplumlar oluşmaktadır. Bu insanlar gerçek yaşamda olsun, televizyon camından olsun, diğer iletişim araçlarından olsun sürekli birbirini gözlemektedir. En alttakiler bu kadar yaşam farkını yavaş yavaş sorgulamaya başlayacaktır. **Faylarda olduğu gibi, toplumlarda da patlamaya hazır sürekli enerji birikiyor**. Bu enerjinin dışa vurması için küçük bir kıvılcım yeterli oluyor. İşte onun için bir kişi kendisini yaktı diye bir toplum ayaklanabiliyor.

Bunları hayal gibi görebilirsiniz; ama 'hayali cihana değer.'

Seçimi bırak, greve bak!

Yarın bir gün çocuklarınıza anlatacaksanız 2011 yılında Türkiye’de insanlığınızın sınavı metal işçileriyle ilgili alacağınız tutum olacaktır.

Arkadaşlar, beni bu aralar daha sık eleştirmeye başladılar, haklarıdır, boynum kıldan ince. Fakat böyle söyleyince de eleştirilerinin haklılığını kanıtıyordum, söylemesem daha mı iyi olacaktı, tam anlamadım. Neyse, eleştiri konusu, çok geniş olmam; neredeyse ‘emekçilerin en geri şükür kültürü’nün bir parçası olmuştum. Katılıyorum, şükretmeden gün biter mi, biraz geniş olmadan? Dahası bunu söyleyince kapitalizmin ajanı oluveriyorum ama ben mutluyum hayatımdan, şükretmem de genişliğim de ondan. Yani hepinize karşı aynı anda tartışmam da hayatımdan memnun olmamalı mıyım?

Evet, kölelik koşullarında çalışıyoruz, evet sefalet koşullarında yaşıyoruz, bir dikili ağacımız yok, don-gömlikle idare ediyoruz. Benim miras yoluyla da edinip edinebileceğim bir LPG’li Şahin anca, yani tam çulsuzum. Ne banka hesabım var, ne kredi kartım, ne geleceğini düşünmek zorunda olduğum bir işletmem. Tam anlamıyla ipimle kuşağım yani. E haliyle mutluyum, şükrediyorum uykularımı kaçırın paracıklarım olmadığı için, Ümit Dertli’nin ‘apaçi’leri dünyayı yıksa içinde yanacak iple kuşak var sadece bana ait. **Haliyle posterlerdeki öfkeli, düşünceli, hırslı işçi tipinin aksine neşeli, keyifli, tasasız olabiliyorum.**

Yazarken de böyle olabilsem ne güzel olurdu. Aslında başlangıçta öyleydi de yazdıklarım. **RED**’le ilk anlaşmamız bu yöndeydi, istediğim gibi keyifli şeyler yazabilecektim. Ama görüyorsunuz birkaç sayıdır nerede ciddiyet, nerede efsar hep benim yazılarda. Şimdiye kadar mizahtan bir adım geri atmayan tek ismin GHK olması ise çok kuşku uyandırdı bende. GHK’nın yüksek mevkilerde tanıdıkları olduğunu ve kendi konumunu kaybetmemek için çok şeyleri göze aldığını düşünüyor ve kendisine şüpheyle yaklaşıyorum. Bu meselenin üzerinde durmaya devam edeceğim GHK, beni korkutamazsın...

Gerçi dedim diyeceğimi de nereye mizah yapacaksın memlekette? **“Bilgisayar kullanıyorsanız, size nükleerden bir şey olmaz,”** diyen bir ‘Başbakan’ın ülkesinde mizah yapılacak ne kalıyor ki? Mahkeme kararıyla **adamın bilgisayarındaki basılmamış kitap siliniyor, resmi olarak siliniyor** yani. Neye güleceksiniz, benim yapıp da onların yapamadığı bir espri kalmadı ki. Üstüne üstlük onlarınkine

gülemiyorsunuz da.

Şimdi bu son paragrafı buraya koyunca bütün hevesim de kaçmış oldu, sözde eğlenceli yazı yazacaktık... Neyse, yine dönelim bizim demirci gündemine...

Metalde grevler

Metal grevleri başladı 22 Mart’ta. Fakat biraz zayıf bir başlangıç oldu. Üstelik grevin bütünü de biraz zayıflamış gibi görünüyor. 33 işyeri beklentimiz hızla geri çekildi, şu an görünen bunun ancak yarısı kadar işyeri var greve çıkacak. Dahası kilit denilebilecek fabrikaları MESS hileyle kazandı ya da kazanma konusunda ciddi adımlar attı. Bunlardan en önemlisi diyebileceğimiz **Asil Çelik**’i her şeye rağmen kaptırmayıpımız önemlidir ama yeterli değildir. Üstelik yeterli dayanışma da örgütlenmiş görünmüyor. Bunun tam durumunu 3 Nisan mitingi ile daha net göreceğiz gerçi ama şu an için hem sendikalardan hem de soldan yeterli destek verilmiş değil, böyle bir isteklilik de görünmüyor.

MESS de durumun farkında ve taktikini seçmiş durumda. **Grevi suskunluk ve sessizlikle ezmeye çalışacaklar.** Daha önceleri 80’lerde bu konuda epey deneyim biriktirdiler. Sanılanın aksine Türk-Metal memleketin en fazla grev düzenlemiş sendikalarından biridir. Kimsenin gıkını çıkaramadığı 80’lerde onlarca grev örgütlemiştir. Şöyle oluyordu: Greve çıkılıyor, sendikacılar bağırıp çağırıp coşku dolu konuşmalar yapıyordu. Ama grev uzayıp da iki ayı geçtiğinde işçinin almaya çalıştığı zammın fazlası bu süre içinde elinden

gidince işbaşı yapmak için sendikaya yalvarmaya başlıyorlardı. Sendika da sözde istemeye istemeye kurduğu sandıktan çıkan karar doğrultusunda grevi bitiriyordu. O grevi yaşayan işçiler haliyle sermaye için en tercih edilen işçiler oluyorlardı, çünkü bir **daha greve gitmek bir yana izci çadırı görseler yollarını çevirecek kadar ‘terbiye’ oluyorlardı.**

Bugün için de aynı taktik geçerli, tabii taktiğin hedefinde Birleşik Metal üyesi grevci işçilerden çok, greve çıkmayan ama gözlerini greve diken Türk Metal üyesi işçiler var. Bu çerçevede de MESS, geri adım atmamaları karşılığında greve çıkılan işyerlerinin sahibi firmaları sübvanseder, destekler. Bizim kendi aramızda başaramadığımız sınıf dayanışmasının alasını gösterir.

Grevlerin tamamının başlamış olacağı Nisan sonunda dayanışma görevimiz daha da önem kazanacak. Ne yazık ki solun da dost sendikaların da 3 Nisan mitinginden sonra bu konuya fazla ilgi göstereceklerini sanmıyoruz. Çünkü seçimler yaklaşırken bütün kaygılar bu alana yöneliyor. Bazıları ittifaklarla bazıları bağımsız adaylarla –hatta bağımsız işçi adaylarla– seçimlere yönelik hummalı bir çalışma içine girip direnişteki işçileri ve gerçek seçimleri unutabiliyorlar. Sendikalar ise zaten bu ‘kötü örnek’leri kendi üyelerinden uzak tutmak istedikleri için hamasi konuşmalarla yetinmek konusunda fazlasıyla istekliler. Yani **tüm dostları da kenara çekilirse metal işçileri MESS ile cepheye cırlıçıplak karşı karşıya gelir ki MESS’in asla küçümsenmemesi gereken bir düşman olduğunu geçen ay**

dilimiz döndüğünce anlatmıştık.

Yani dostlar, **yarın bir gün çocuklarınıza anlatacaksanız 2011 yılında Türkiye’de insanlığınızın sınavı metal işçileriyle ilgili alacağınız tutum olacaktır.** Gazeteciler tutuklandığında, santraller inşa edildiğinde, zamlar yapıldığında, zulüm herhangi bir kılıktaki mahallenizi bastığında insanların tepkisizliğinden bahsediyorsunuz ya, işte grevci işçilerin yenildikleri –tek başlarına yaşadıkları soğuk bir yenilgi- yerlerde tepki falan olmaz. Yukarıda anlattık, Türk-Metal’in yenilgiye taşıdığı işçileri, işte onlar Gazi’de, Sivas’ta insanlar ölürken o yüzden sustular, siz susmayın.

Son olarak geçen ay eğlenceli olsun diye bir hikaye anlatmıştım. Arkadaşlarımız, yanlış anlaşılacağını, haksız eleştirilere malzeme yapılabileceğini söylediler. İşçilerin greve bu yüzden gittiğini söylemiş gibi olacağımızdan endişe ettiler. Haklı olabilirler, ama bir işçi için gerçekten önemli bir şey değil mi bu, sevgi ve devamında başka bazı şeyler onun hakkı değil mi, hatta en temel hakkı değil mi? **Açlıktan mı çıkmalı bütün isyanlar, yoksa açlık sadece ekmeğe açlık değil midir?** Buraya koyuyorum o hikayeyi, sizin de fikrinizi almak için.

Dedim ya, yazdıklarım istesem de eğlenceli olamıyor; aslında eğlenmek için yapılabilecekler listesi verebilirim size dostlar, yapmayacağım. Bildiğiniz türden günlük bir hikaye anlatayım yine. Geçen yıl bu zamanlarda TOFAŞ’ta çalışan bir abimikle oturuyorduk. Bir yerinden bir şekilde bazı arkadaşların TOFAŞ işçisi gibi bazı işçilere ‘ayrıcılık işi’ hatta abartarak ‘beyaz yakalı’ dedikleri bahsi geçti. Meselenin çok hususi olmasından ötürü adını veremeyeceğim abimiz o zaman anlattı:

“Geçenlerde yengeyle [yenge derken eşini kastediyor] dizi seyrediyoruz. Bir karı-koca var, yataktalar, kadın habire yanaşıyor, sırnaşıyor, adam kaçıyor. Yenge de çekirdek çitliyordu, bıraktı, yüzüme bile bakmadan: ‘He bunun kocası da TOFAŞ’ta çalışıyormuş’ dedi. İşler öyle yürüyor yani, hayır ben de demirci olduğumdan...

Başlarım eğlencenizden beya, yoruluyoruz kabul! İşte o yüzden greve çıkacağız ve biraz da içten içe biliyoruz ki; **her gün binlercesini ürettiğimiz arabalara binemeyen, ama çubuktan direksiyon yapıp sokak sokak koşan pantolonu yamalı bütün çocuklar için...**

Keyifçilik İslamlaşıyor; İslam, tüketim ve

30 yıl önce uygulamaya konan bir program var. Adına ister **gericilik**, ister **dincilik**, isterse **İslamizasyon** deyin, bu program, yeni bir düzenin yerleşmesi, toplumun yeniden dizayn ve disipline edilmesi adına yapıldı. 12 Eylül 80'de yapılan askeri darbe, bu 'yeni düzen'i yerleştirmek için işçi hareketini ve devrimci mücadeleyi ezdi. Yapılması zorunluluktan, çünkü yeni bir düzeni yerleştirmenin en başta gelen, olmazsa olmaz unsuru şiddettir. Şiddet, yalnızca fiziki yok etmeyle, işkenceyle, cezaevlerine tıkmakla sınırlı değil. Bununla birlikte, şiddetin **ideolojik** ve **ekonomik** olmak üzere üç ayağı var.

'Yeni düzen'in iktisadi-sosyal manifestosu 24 Ocak 80'de ilan edilen ekonomi kararlarıysa, askeri darbe de bu programın uygulanabilmesini gerekli kılacak şartları sağlamak için yapıldı. Bu belirlemeyi 'dön baba dönelim, hacılara gidelim' misali tekrarlıyoruz, ancak bu tekrar gerekli. Çünkü 2002'den beri süren AKP iktidarına muhalefet eden sosyalist solun kimi kesimleri, bu programı AKP iktidarıyla başlatıyor -ulusalcılar gibi- ve yapılan politik tahlillerde yanlışla sürükleniyor. Mesela dünün kontrgerilla şeflerini bugünün 'millici' unsurları olarak görmeye başlıyor ya da dünün darbe yapımcılarının imam-hatipleri mantar misali çoğaltıklarını unutuyorlar. Böyle olunca **pratik-politikada Yeni-CHP'den solculuk bekleniyor** ya da saç-sakal inkılaplarını 'cumhuriyet kazanımları' sayarak destekliyorlar.

RED, yapılan 'yeni düzen' tartışmalarında hep en başa şunu not etti: **Bir**; gericileştirme programı, ordu kılıcı altında hayata geçirilen 30 yıllık bir devlet politikasıdır ve iki; AKP de diğer partiler gibi devletin partisidir ve bu programın şu ana kadarki en gerçekçi iktidarlasmasıdır...

Şiddetin üç ayağı var demiştik. Birincisi, emniyet-adliye-hapishane ekseninde yaratılan ve düşünülen her kafanın üzerinde Demokles kılıcı misali sallanan 'korku'dur. Korku yaymak, bu programın 30 yıldır temeli. Toplum, uygulanan sistemli korku politikaları sonucu sağcılaşmıştır. **Kormak ve her sabah korkarak uyanmak, sağcılaşmak değilse nedir?** Yüzlerce insanın gözü önünde bir genç kadın yerlerde sürükleniyor ve korku nedeniyle onu kurtarmak için öne atılan olmuyor. Ya da, "Acaba beni de içeri alırlar mı?" kaygısıyla, hapishaneye mektup yazmaya çekiniyor insanlar. Korkmak, duymamayı, görmemeyi ve konuşmamayı tetikliyor. Üç maymunu oynamak, en 'akıllıca' rol oluyor.

Şiddetin ikinci ayağı ideolojiktir. Medya ve neredeyse imam-hatip okullarına dönüşen akademi eliyle yürütülüyor. Bunlara eski 'Marksist', AB'ci 'yeni solcu'lar eşlik ediyor. Bu goygoycu, imam-hatip hocalığı yapması gereken kişiler-yazarlar, **modern zamanların sultanının cinci hocası** kesildiler. **Ve Sovyetler Birliği Ticaret Bakanlığı'ndan**

maaşları kesilir kesilmez, liberal hisleri kabardı, Taraf'a kapılanıp döner tezgahında liberalizm kesmeye başladılar.

Şiddetin üçüncü ayağı ekonomiktir ve artık yoksulluktan ölüm sınırına gelen işçi ve emekçilerimizin yıllarca sığındıkları İslam'ın tevekkül felsefesini aşan bir durum yaşanmaktadır. Artık işçi sınıfımızın oturganlığını, yalnızca tarihinden getirdiği derin tevekkül ve devlet babasıyla kurduğu içsel bağ ile açıklamak yetersiz kalıyor. Bu etkenlerin yanına, 30 yıldır sürdürülen gericileştirme programını da eklemek gerekli.

Devam etmeden önce bir konuya açıklık getirelim: **Bizim İslam'ı kendi özel dünyasında yaşayan insana karşı olumsuz bir tavrımız olamaz. Karşı olduğumuz, İslam'ı gericileştirme programının elemanı haline getirmeleridir.** Yoksa bizler, "Cuma namazından sonra Allah rızası için sınıf savaşımlı," diyen Müslüman'la (Bu yazıyı internette, istiraki.blogspot'ta bulabilirsiniz) ya da 'abdestli kapitalizm'e karşı emeğin, işçi sınıfının yanında yer aldığını söyleyen İhsan Eliaçık Hoca'yla dost olmaktan, yan yana gelmekten gocunmayız. Ama biz **RED**'ciler, neredeyse her yazısında sosyalistlere küfretmeyi görev kabul eden ve herkesi AKP'yi desteklemeye ikna etmek için uğraşan Ronilerin 'yetmez ama evet' iftari'nda yer almamayı ahlaki düstur kabul ederiz. Ve bugün AKP'ye oy isteyen Ronigillerin (DSİP), 95 seçimlerinde, sosyalistler Kürt hareketi ile ittifak yaparken, "**Şeriata ve faşizme karşı, sağ parlamentoya karşı oylar CHP'ye!**" kampanyaları yürüttüklerini de unutmayız!..

İslamizasyon sınıfsaldır

Troçki, *Rus Devrim Tanhi* çalışmasının II. cildinde, "**Tarih sürecinin asli kuvvetleri bize göre sınıflardır; siyasi partiler onlara dayanır; fikirler ve sloganlar nesnel çıkarların bozuk paraları gibidir.**" diyor ve ekliyordu: "Materyalist yöntem, sizi toplumsal yapının egemen olgularından yola çıkmaya zorlayarak bir disiplin kurar."

Materyalist yöntemle bağliyyız ve uygulanan bu programın, egemen sınıf olan finans-kapitalin programı olduğunu söylüyoruz. Sokakların, fabrikaların ve akademinin disipline edilmesi için gerekli görülmüştür ve sınıfsaldır. **Programı koruyan, yükselten de Türk Silahlı Kuvvetleri'dir.** Disipline olmaktan çıkmış bir toplumda kâr marjları düşen finans-kapitale uygun ortam hazırlanmıştır; Erbakan ve Türkeş'i hapse atarak ikisinin karışımından Gülen Hareketi -Türkçü İslam- yaratılmış, Aydınlar Ocağı'nda üretilen Türk-İslam senteziyle toplum disipline edilmiştir. 12 Eylül darbesi sonrası süreç iyi irdelendiğinde, ordunun gerek laiklik, gerek eğitim, gerekse dış politika konularında Kemalizm'den uzaklaştığı görülecektir...

"Olur mu öyle şey, ordu laikliğin ve Kemalist

devrimlerin bekçisidir. Böyle bir programı ordu hayata geçirmiş olamaz," diyenler varsa, onlara cevabı dönemin *Genelkurmay Askeri Tarih ve Stratejik Etüd Başkanı* olan Tümgeneral Mahmut Boğuşlu versin. Kenan Evren'e şöyle bir rapor yazmış:

"Bilindiği gibi din, İslamiyet, öteki dünya ile ilgili hükümleri dışında, en azından bir disiplin, disiplin kuralları kümesidir. Zamanın çok çeşitli ve zor şartları içerisinde toplumda ve bilhassa aile seviyesinde disiplin ihtiyacı; daha da artmaktadır. **Disiplin, dünyanın en pahalı üretimidir.** Disiplini kolaylıkla üreten ve de ucuza mal edebilen bir düzen, asker ocağı, kışlalar ve bazı eğitim kuruluşları dışında, henüz icat edilmemiştir. **Türk tarihinde disiplini en ucuza imal edebilen düzenlerden biri ise, İslâmiyettir.**" 'Stratejik etüdüğü paşa, yapılması gerekenleri ise şöyle sıralamış: "Din adamı tipinde değişikliğe gidilmeli, **her türlü meslekten; hakimden, savcıdan, avukattan, lise öğretmeninden, doktordan, gemi kaptanından yeni bir din adamları yetiştirilmelidir.** Bu arada son yıllarda sayıları artan İmam Hatip Okulları reorganize edilmeli, bu okullara endüstriyel, ticari, turistik, vs. hüviyetler de kazandırılmalıdır." (Cengiz Özakıncı, *Türkiye'nin Siyasi İhtiharı-Yeni Osmanlı Tuzağı*)

Durum bundan daha net nasıl açıklanır? Her meslekten imam yaratmadılar mı? Yarattılar. Bunu yurtiçinde ordu kılıcı altında, Diyanet'le, Aydınlar Ocağı'yla, tarikatlarla, medyayla, akademiyle; yurtdışında ise, Türk İslam Birliği Teşkilatı'yla, büyükelçilikler eliyle yaptılar. Dönemin Almanya-Bonn Büyükelçisi, Kemalist Onur Öymen iyi bilir o çalışmayı; içinde yer almıştı!..

Peki, fabrikalar disipline edilmiş midir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Büyük oranda 'evet' diyebiliriz. Basit bir karşılaştırmayla, 1960-80 arasının, 1980-2000 arasına göre çok daha mücadeleci ve kitlesel olduğu görülür.

İslamizasyon programı öncelikle İslam'ı bozdu ve bozulmuş İslam için en uygun ortamı tarikatlar sağladı. Zira **tarikatçılık, İslam'ı bozarken, aynı zamanda insanı da bozmuştu.** Cumhuriyet kapitalizmi, Özal iktidarıyla birlikte, tarihinin en rezil sürecine girmiştir. Sendikası, sigortasız çalıştırma, çocuk emeğinin yoğun sömürüsü, vergi kaçığının büyümesi, doğal tahribat, fuhuşun yaygınlaşması 'sektör'leşmesi, ahlak düşkünlüğü bu programın özüdür. Toplumsal yaşam bozulmuş ve yozlaşmıştır.

AKP iktidarı, bozulmuş İslam'ı yeniden ve daha sağlam temellerde devlet politikası yapmak içindir. Dikkat edin, bu dönemin yeni zenginlerinin de turizm-tekstil-inşaat üçlüsüyle meşgul olması tesadüf olmasa gerek! Belki bu dönem, tekstilin yerine enerjiyi koymalıyız. Ve yine, tıpkı Özal dönemi gibi, emekçi sınıflara en azgın saldırılar yapılıyor. Peki ABD'nin Özal döneminde (1991) Körfez'i işgal etmesiyle, AKP döneminde bütün Irak'ı işgal etmesi tesadüf sayılabilir mi?..

Burada durup şu soruyu sormalıyız: Bu gericileşme, bu toplumsal çöküş yalnızca bize özgü bir durum mu? Bu soruya hiç tereddütsüz 'hayır' diyoruz. Çünkü aslında bu çöküş, kapitalist modernitenin, sanayi uygarlığının çöküşüdür. **Dünya bir bütün halinde çöküştür. İnsan artık diptedir ve kapitalizm bir safahat düzenine dönüşmüştür.** Egemenler, insanın tükenişine, ahlak çöküşüne çareyi ahlaki daha da bozmakta buluyor. Bakın, 1 Ocak 2011 tarihli *Hürriyet*'in ekonomi sayfasına. Haberin başlığı şu: "**Markalar arasındaki**

yarış 'otoda seks'e kad tür otomobilde ne tür seks anlatılıyor. Yine aynı gazete Dr. Nihat Hatipoğlu *Cum* İslam'ın faziletlerinden b... haberi' veren Nihat Hoca rahatsız olmuş, ne de N... haberi yapan bir gazetec... anlatmaktan... İstenen t... Çürümeyi, yozlaşmayı... ederken İslam'ı da bozm...

ABD'nin kurucu başka... Washington, "**Bir ülke w** ve **kutsal kitaplar olma** demiş. Peki bugün düny... hegemonyasında olma... miyiz? 70'li yılların sonu... ABD'de sığır çobanı kar... başka oyunculuk yetene... Reagan'ın iktidarı, aslı... Con gericiliğinin iktidarı... İngiltere'de Teatcher'la... gericiliği iktidara gelme... silahlanmış Siyonizm se... mu? 1978'de Katolik'dün... önceki Papa öldürülerek... işçi düşmanı II. Jean Pa... 1979'da İran İslam şeria... bu yıllarda, Yeşil Kuşak... Taliban gericiliği yaratıl... Dünya Düzeni' neo-liber... saldırısı bu tarihte ilan... olayların aynı zaman... tesadüf değil elbette. **Bu** iktidarlasmaların ortak... ve işçi düşmanı olma... uluslararası finans kapit... hale getirmek içindir. 19... bozulmuş İslam'ı devlet... tabloda tam da yerine...

Tüketim ve magazinle kol kola gidiyor...

diyebiliriz. Basit bir 60-80 arasının, 1980-2000 na mücadeleci ve kitlesel

ramı öncelikle İslam'ı İslam için en uygun adı. Zira tarikatçılık, yeni zamanda insanı nuriyet kapitalizmi, Özal'ın en rezil sürecine sigortasız çalıştırma, un sömürüsü, vergi, doğal tahribat, fuhuşun eşmesi, ahlak düşkünlüğü r. Toplumsal yaşam

miştir. İslam'ı yeniden ellerde devlet politikası at edin, bu dönemin yeni m-tekstil-inşaat üçlüsüyle üf olmasa gerek! Belki bu ne enerjiyi koymalıyız. Ve emi gibi, emekçi sınıflara apılıyor. Peki ABD'nin Özal'ı örfez'i işgal etmesiyle, ün Irak'ı işgal etmesi ?...

soruyu sormalıyız: Bu umsal çöküş yalnızca mu? Bu soruya hiç ıyoruz. Çünkü aslında modernitenin, sanayi ür. Dünya bir bütün İnsan artık diptedir fahat düzenine menler, insanın küşüne çareyi ahlaki uluyor. Bakın, 1 Ocak in ekonomi sayfasına. 'Markalar arasındaki

yanış 'otoda seks'e kadar uzandı!" Hangi tür otomobile ne tür seks yapılabileceği anlatılıyor. Yine aynı gazetede ilahiyatçı Doç. Dr. Nihat Hatipoğlu *Cuma Sohbetleri* başlığıyla İslam'ın faziletlerinden bahsediyor. Ne 'oto haberi' veren Nihat Hoca'nın yazdıklarından rahatsız olmuş, ne de Nihat Hoca 'otoda seks' haberi yapan bir gazetede İslam'ın faziletlerini anlatmaktan... İstenen tam da budur: Çürümeyi, yozlaşmayı İslam'la tahkim etmek, ederken İslam'ı da bozmak!..

ABD'nin kurucu başkanı George Washington, "Bir ülke veya tüm dünya, tanrı ve kutsal kitaplar olmadan yönetilemez," demiş. Peki bugün dünyanın dinsel gericiliğin hegemonyasında olmadığını söyleyebilir miyiz? 70'li yılların sonunu anımsayalım: ABD'de sığır çobanı karakteri oynamaktan başka oyunculuk yeteneği olmayan Ronald Reagan'ın iktidarı, aslında Evangelist Neo-Con gericiliğinin iktidarı değil miydi? Keza İngiltere'de Teatcher'la birlikte 'Yeni-Sağ' gericiliği iktidara gelmedi mi? İsrail devleti silahlanmış Siyonizm şeriatıyla yönetiliyor mu? 1978'de Katolik dünyanın başına -bir önceki Papa öldürülerek- azılı komünizm ve işçi düşmanı İl. Jean Paul getirilmedi mi? 1979'da İran İslam şeriatına geçmedi mi? Yine bu yıllarda, Yeşil Kuşak projesi gereği El Kaide, Taliban gericiliği yaratılmadı mı? Ve 'Yeni Dünya Düzeni' neo-liberal gericilik programı/ saldırısı bu tarihte ilan edilmedi mi? Bütün bu olayların aynı zaman aralığına denk gelmesi tesadüf değil elbette. Bütün bu gerici-dinsel iktidarlaşımların ortak yanı, komünizm ve işçi düşmanı olmalarıdır. Dünyayı uluslararası finans kapital açısından yönetilir hale getirmek içindir. 1980'de Kenan Evren'in bozulmuş İslam'ı devlet politikası yapması, bu tabloda tam da yerine oturmaktadır...

Cahiliye Devri: Tarikat ve Magazin

Seyyid Kutub, *Yoldaki İşaretler* kitabında, "Bugün biz, İslam'ın çağdaşı olduğu cahiliye dönemini, belki daha karanlığını yaşıyoruz," diye yazmıştı on yıllar önce. Bu tespiti bugün de kim itiraz edebilir ki? Cahiliye, aklın ve bilimin olmadığı, kaba, hoyrat ve yeteneksizlerin hükmettiği devir değil mi? Bir sığır çobanı figüranı ya da seks manyağı bir medya patronu koskoca insanlık alemine hükmedebiliyor. Peki ama insanlık buna nasıl boyun eğiyor?

Sanırım önce aklı ve iradeyi teslim almak gerekiyor. Tüketim, tarikatlar ve magazin bunun için var. Burjuva toplum, tüketim ve magazin marifetiyle hedonizmin hegemonyası altında tutuluyor. Haz alma kapasitesinin, tüketim olanağının azalma eğilimi, ortalama bir Batılı için korkuya neden oluyor. (TÜSİAD sermayesinin hizmetindeki sosyologlar tarafından gündeme getirilen 'endişeli modernler' tanımına bir de bu açıdan bakınız lütfen.) Dolayısıyla tüketim, magazin ve hedonizm, insanın niteliğini, insan olma vasfını kaybetmesidir. Buna -tersinden- tarikatlaşmayı kolaylıkla ekleyebiliriz. Hedonizmin karşıtı gibi görünse de, tarikatlı yaşam da aklın yok sayılmasına yaslınır. **Vecd ile zikretmek, şeyhe biat etmek, soru sormamak tarikatın esasıdır. Akıl dışılık tarikata içseldir. Ve tarikatlar, tüketim ve magazinle hedonistleşen insanı, bozulmuş İslam'a bağlamanın aracıdır.** Eski magazin figürlerinin, yaşadıkları yoz hayattan kopup hidayete ererek bir kısım tarikatlara bağlandıklarını yine magazin sayfalarında okuyor oluşumuz boşuna değildir!..

Tarikatlar sadece yoksulların örgütlenmesi işine yaramıyor; burjuva toplumun hemen

her zümresine uygun tarikat var. Dost tarikatı ve Adnan Hocacılar ilk aklıma gelenler. Gümüşhanevi ve Tacettin Dergahı daha elit müritlere sahip. Gülen cemaati ise Anadolu sermayesini örgütüyor. Adnan Hoca'nın, Harun Yahya ismiyle 'yazdığı' akıldışı kitapları saymazsak, esas ilgi alanının mankenler olduğunu biliyoruz. Geçenlerde gazetede okudum, bir internet televizyonu kurmuşlar, Adnan Hoca da memleketimizin namı manken-oyuncularından Arzu Yanardağ ile program yapıyor. Adnan Kuran okuyup komünizme sövüyor, hiç konuşmayan Arzu Yanardağ da, "İnşallah!" diyerek onaylıyormuş. 19 Kasım 2010 akşamı Adnan programı açarken, "Sen bir hayli sevimlisin, bunun farkında mısın?" demiş Arzu'ya, "Güzel Arzu, Allah her geçen gün güzelliğini artırıyor. Sen dünyadaki nadir insanlardan birisin. Çok, çok şahane bir varlıksın. Seni herkes kolay kolay anlayamaz. Çok güzel bir derinliğin var." İslam daha nasıl bozulabilir ki? Tabii hidayete ermiş Arzu'nun boşandığı eşi, "Çevresine dikkat etmesini çok söyledim, dinletemedim," diye açıklama yapmış mahkeme kapısında...

Enfal Suresi 22. Ayet

Aldous Huxley, tekelci kapitalizmde insanı sürüleştirmenin sisteme içsel ve bunun bir imalat işi olduğunu söylüyor. Orwell ise iktidarın topluma dışsal bir korku rejimi yaratmasıyla insanın sürüleştireceğini vurgulamıştı. 12 Eylül askeri darbesi önce Orwell'i haklı çıkardı, gerileştirme programı ise Huxley'i. Şimdi bu iki tez iç içedir ve toplum çöküştür. Çöküş varsa dinsel gericilik ile eğlence ve safahat mutlaka gereklidir. Tarikatlarda aklı elinden alınan, tüketim ve magazinle hedonistleşen insana korkuyu yüklediğinizde ortaya yaşayan ölümler topluluğu çıkıyor. Yönetmek ve sömürmek için daha âla program olamaz...

Kuran'da, Enfal Suresi 22. Ayet'te şunlar söyleniyor: "Şüphesiz, yeryüzünde yürüyen canlıların Allah katında en kötüsü, akıllarını kullanamayan -gerçeği göremeyen- sağır, dilsizlerdir." Bu ayeti diyalektik materyalist yöntemle okursak: "Aklıyla göremeyen, etrafında olanı biteni duymayan, konuşmayan, tepkisiz, edilgen insan, sürüdür." Liberaller ve cemaatçi 'solcu'lar istedikleri kadar tersini iddia etsin, yaşadığımız çağ 'bilgi çağı' falan değildir. Bu kadar parçalanmış ve çarpıtılmış bilgiyi depolayan insan ancak mankafa olabilir. Egemenler için makbul olan da mankafalardır. İstedikleri kadar eleştirinin serbestliğinden dem vursunlar, mankafa, zaten eleştirebilme yeteneğini yitirmiş insandır. Makbul olan budur. Ayaklarıyla yürüyen ama aklını kullanamayan, paramparça olmuş, sağır ve dilsiz bir topluluk... Şimdi toparlayalım...

Bir: 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle uygulamaya konan 'bozulmuş İslam'ı

siyasetidir. İki: Bu program sınıfsaldır. Fabrikaların, sokağın ve akademinin zapturapt altına alınması içindir ve büyük ölçüde başarılı olmuştur. Üç: Tüketim, magazin ve tarikatlar kol koladır; korku hem içsel, hem dışsal olarak sistemleştirilmiştir. Dört: Programın yürütülmesinde oluşacak iktidar zafiyeti, başka bir partinin iktidarıyla giderilecektir. Siyasi partiler, sınıfların nesnel çıkarlarının bozuk paralarıdır. Programı uygulamaya talip her parti iktidar olabilir...

Zorunlu bir ek...

Yeni-CHP lideri Kemal Bey, *Zaman* gazetesine verdiği mülakatta, "Solun dine karşı bakışını değiştirmemiz gerekir," demiş. Ne güzel söylemiş! Yalnız başka bir mülakatında din derken neyi kastettiğini daha açık vurgulamış: "Müslüman-laik bir ülke olarak Türkiye, ne kadar şikayet etsek de, demokrasisini, Ortadoğu ülkelerine göre daha geliştirmiş bir ülke." Kemal Bey, söz konusu programı yürütmeye namzet olduğunu ilan ediyor. Keza Gürsel Tekin, çarşaf açılımından sonra her sokağa bir tiyatro salonu ve Kuran kursu açacaklarını söylemişti. İslamizasyon tam da budur.

Yeni-CHP, içeride kendini programa uygun hizaya çekerken, Batılı emperyalistlerin de takdirini topluyor. Neo-con Eric Edelman'ın, "Türkiye'ye dair kaygılarımız var ama CHP'den memnunuz," açıklamasından hemen sonra, yeni atanan 'sömürge valisi' tartışmayı fişkeleyiverdi! 'Demokrasi' rüzgarları esen İslam coğrafyasında, 'solun dine -Gülen cemaatine okuyun- bakışını değiştiren, azıcık sosyal oluvermiş, Kürtlerle barışmış, İran'a mesafe koyan, Libya bombalanırken, "BM kararları varsa bizim için meşrudur," diyen -ki İran operasyonuna dair tavrını da belli ediyor- bir iktidar daha 'şık' olmaz mı? Bence olur...

Seçimlere kadar dengeler biraz değişecek gibi görünüyor. *Taraf* gazetesinin *Wikileaks* belgelerini yayınlamaya Gülen cemaatiyle başlayıp, A. Gül ve Tayyip'le devam etmesi, Ahmet Altan'ın *Roller Değişirken* (AKP-CHP) yazısı, Öcalan'ın son avukat görüşünde Yeni-CHP'nin AKP'den daha ileride olduğunu söylemesi manidardır. Sanki Kemal Bey'in yelkenleri şişiriliyor! Yaşayıp göreceğiz. Seçim sonrası, 22 Mayıs 2010'dan bu yana söylediklerimizin muhasebesini yaparız...

Not: Ahmet Altan'ın *Roller Değişirken* yazısında, "İktidara geldiğinden beri AKP'yi hiç bu kadar çaresiz, sıkıntılı, derbeder görmemiştik. (...) Deri toplu, aklı başında önerilerle siyasetata başlatan bir CHP..." demesi; Hüseyin Gülerce'nin *Zaman* gazetesinde, "Liberal, demokrat, muhafazakar kesimlerden oluşan geniş bir kesimin ... 'AK Parti'nin 12 Haziran'da ... yeniden ve daha güçlü bir şekilde iktidara gelmesi iyi mi olur, kötü mü olur?" diye endişesi var," diye yazması önemlidir...

"Benim hikayem böyle... Bak, bir saati bile doldurmadı!"

Sabit Usta ile konuşuyoruz. İnşaat işçisiydi, yıllar ona bir inşaat ustası apoletini takmıştı. Belki hayatına, bir başka hayata değil de işte bu hayatına bir kemiş parçasının yön verdiği adam, beyazlarla yapılan bir savaşta, kendisi bir Komançi savaşçısıyken, hayallerini bir gözünün yanına bırakıp...

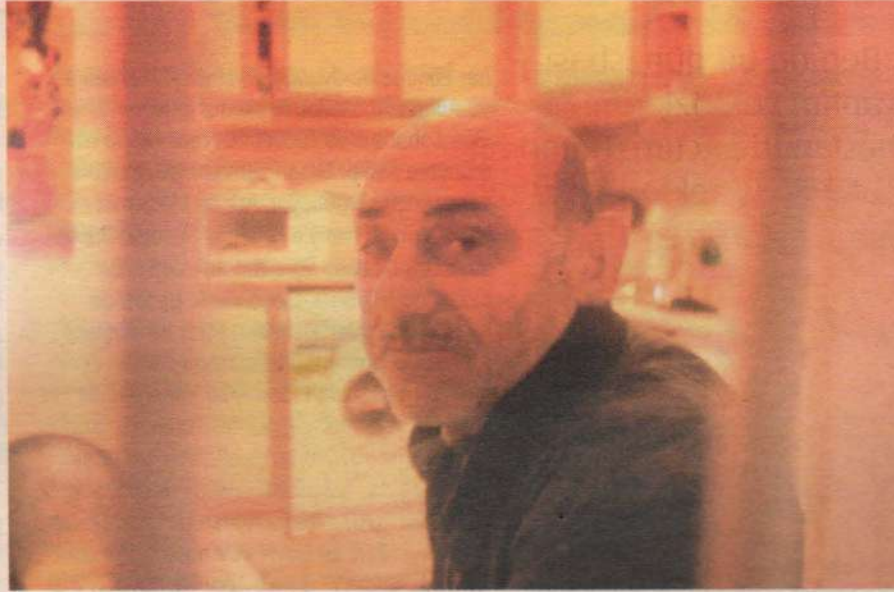
Çocukluk

"O zaman lakabım Kuşçu Sabit'ti... Güvercinlere âşıktım, hâlâ da öyle ya... 1969, 1970 filan. Çocuğuz daha. Portakal bahçeleri, sulama kanalları yurdumuz. Evi bilmeden sokağı tüm halleriyle keşfettiğimiz zamanlar. Kulle oynamalar, fırlıdak çevirmeler, mevsimi gelince kasnaklılar... Girmediğimiz delik yoktu. Ağaç evler, yılanlı boz tarlalar, köy yolları, annemle küçük bir ırgat olarak gittiğim pamuk tarlaları da çocukluk yurdumdu. Harika bir çocukluktu vesselam..."

Adana'da yazlık sinemalarda kovboy filmleri olurdu tabii. Bağdat Sineması vardı, Sular Sineması bize uzaktı ve biraz lüks kaçardı, Adana'nın en kaymak muhiti oralarda o zamanlar. O yana geçmek aklımıza bile gelmezdi. Civarımızda geçerdi hayatımız. Sema Sineması da vardı eve yakın. Akkapı Sineması. Bunlar hep yazlıktı. Kışın Nur Sineması, Alsaray Sineması uygun olurdu hafta sonları bize. Lüks ve Çelik Sinemalarını da unutmamalı, bir de Arzu Sineması... (Burada gülüyor.) Son saydıklarına biraz daha büyüyünce giderdik. Tabii macera veya kovboy filmi izlemeye değil... Arzu Sinemasının arkasında da eski genel ev vardı. O günler de güzeldi be. (Burada bir kahkaha...)

Kovboy filmleri ve annem

Evet, Kuşçu Sabit'tim bir süre. Sonra o kovboy filmleri girdi hayatımıza. Büyüledik. Oyunlarımızın şekli de değişti. Biraz daha varlıklı olan ailelerin çocukları, varlık derken yanlış anlaşılmasın, belki evinde bir televizyonu olan bu gruba girerdi, biraz daha düzenli bir geliri olanlar... Öyle aman aman bir hayat farkı yoktu. İşte onlar beyaz adam olurdu, kovboy yani, oyuncak bir silah uydurmak bir maliyet meselesidir yine de. Ama Kızılderili olup ok yay ayarlamak ne kil! İki oda bir toprak evimiz vardı. Çinkodan dam... Yan taraf mutfak. Tuvalet dışarıda, üzeri kamlarla örülü, yanında dut ağacı... Avludan iki ayrı kapı girerdi odalara. Yine avluda bir ocak vardı. Yatak odası aynı zamanda yaşam odasıydı tabii. Ahşap bir platform üzerine kurulmuştu. Altında yarım metre kadar boşluk vardı. Üç basamaklı tahta bir merdivenle çıkılırdı oda içindeki o sofaya. Altta kalan o boşluk hep karanlıktı. Ufaklıklar çok korkardık o boşlukta. Orası sanki Şahmeran'ın diyarıydı. Annem bildiğiniz masalcı kadınlardandı, ondan öğrenmişim daha çocukken Lokman

Hekim'i, Şahmeran'ı. O boşluk da bu efsanelerle bütünleşmişti hayalimde. Aslında hatırlayınca bile kuşkuyla anarım o izbe noktayı. Leyla ile Mecnun'u, Tahir ile Zühre'yi, hem de şarkılarıyla dinledik hepimiz annemden. Daha bir sürü masal, efsane, destan anlatırdı. Televizyonsuz evler özellikle kış geceleri annemin etrafında toplanırdı. Tabii biz çocuklar da masal kahramanları olurduk kendi kendimize. Haliyle Kızılderili olmaya zaten yeterince müsaitti o çocuk hayatımız.

'Vah!'

Bir gün dut ağacından dalı kestim, tuvaletin üzerinden bir kemiş parçası çektim. Babamın at arabası vardı, hani filmlerde görmüşüm ya, atın kuyruğundan da okun yayını yapsam diye düşündüm, ama yemedi, babamdan korktum tabii. Uçurtma ipiyle hallettik o işi.

Kamışı temizledim, ucunu sivriltiltim, ocaktan bir parça is sürdüm yüzüme. Tam bir Komançi savaşçısıydım. Şimdi hazırdım işte beyazlarla o büyük savaşa. Necati Abinin evinin önünde başlayacaktı savaş, tabii o bölge çabuk geçilecekti, çünkü Kesik Necati'den hepimiz ölümüne korkardık. Sebebi hatıralarımızda saklı bir öfkeydi onu korkunç bir adam yapan...

Oku çektim, yayı gerdim, fırlattım... Bir de nereye gittiğine baktım, ama okun dönüşünü düşünmedim. O kemiş parçası indi, geldi, sağ gözüme saplandı. O sırada ne oldu ne bitti hatırlamıyorum; Kesik Necati'nin gelişi, elini alnıma koyuşu, oku zarıfçe gözümünden çıkarışı, "Vah küçük Sabit!" deyişi hariç...

O 'vah' küçük Sabit, sözünün anlamını delikanlılık zamanlarımda anlar oldum. Artık bir gözüm olmayan Sabit'tim. Böyle... Sonra buna dair lakabı da kanıksadım. Rahatsız etmez oldu yani. Çünkü şu gözüm hiç

görmez.

Olmayan gözün şakülü

İnşaat işçisi oldum. Duvarcılığı daha çok sevdim. Şakül meselesinde işte o olmayan gözüm pek işe yaradı. Bir bakışta çekiyordum hattı. Ama motosikletle gider gelirken sağdan akış sorunu yaratmıyor değil. Çok kaza yaptım, çok yuvarlandım...

Çok uzun zaman inşaat işçiliği yaptım, tüm hava şartlarında çalıştım, en sıcakta en soğukta...

Herkes gibi, burada kimsenin kimseden farkı yok. Herkes aynı koşullarda çalışır. Can güvenliği yoktur, sağlıkla ilgili herhangi bir geleceğimiz yoktur. Hayatım boyunca öksürdüm, hâlâ öksürürüm. O çalışma koşullarını görmeniz gerekir. Kendini yavaş yavaş göstermeye başladı zaten hastalıklar.

Sigorta yok, yatırım yok, birikim yok. Bugün iş olur bugün yeriz, yarına Allah kerim deriz. Çalışmadığımız an bırakın yoksulluğu açlık başlar. Evi bu işten geçindiriyorum, bu işten kazandığım evlendim, eski toprak evin yerine bu işten kazandığım iki oda yaptım. Bakın, inşaatçı olmama rağmen iki oda bir salona

geçebildim. Sonunda benim çalışmam da bir maliyet. Aldığım mal da maliyet.

Dört çocuk var. Birini Üniversitede okutabildim. Kızı... İki erkek yanımda şimdi Büyüğü yeni gitti askere. Küçüğü de yetiştirdi gibi...

Şimdi bunu düşünüyorum

İşçi olarak çalışamayacak vaziyete gelirken Sabit Usta olmuştuk artık. Şimdilik lakap bu... Artık daha çok, iş alıp onu bitiriyorum. Kaba inşaat benim işim. Bitirir sonra sıvacıya, fayansçıya, boyacıya filan devrederiz inşaatı. Mahalle evleri yaparız, tek veya iki katlı evler, tadilat, bahçe duvarı

da yaparız, bu tarz işler... İşte benim çocuklarla da çalışıyorum, en küçüğü de yetiştirip geldiğinde maliyetimiz azalır, eve daha fazla ekmek girer. Gerçekten böyle. Bir duvarcı ustasının belli bir yevmiesi var, amelenin de öyle, zaten iş güç kesat, böyle yapmak zorundayım, dedim ya birkaç ay işsiz kalınca, zaten kalıyoruz, evin evliğı kalmıyor... Bilmiyorum, çocukların hepsini okutamadık, erkeklerin de ömrü böyle geçecek. Hiç istemiyorum benim inşaatlarda yaşadığım hayatı yaşamalarını.

İşçinin parası bende kalmaz. Kalıpçı, amele, duvarcı, tablacı herkes iş bitince parasını alır. İş yürümez yoksa. Ben de mal sahibiyse cebelleşirim çoğu zaman. Köylerde ev yaparız mesela, küçük bir tarlası bahçesi olan mahsulü bekler, para bekler; o sırada biz de bekleriz, borçlanırsınız. Zaten malı borçla almışsınız; kumu, çimento, demiri, kireci, çivi, boku püsürü... Kimisi emeklidir, kimisi dul aylığına kalmıştır, kimisi zaten bencileyindir... Paramızı çok geç aldığımız, parça parça alıp kıymetsizleştirdiğimiz yani sermayeyi tükettiğimiz de olur. Bazen de inşaatlardan kalıplarımız kalaslarımız çalınır, o zaman al başını git kadiya... Bir inşaat sezonu o zararlı çıkarmakla geçer...

Üç sene sonrasını düşünmek bile istemiyorum, daha yaşlı biri olduğum günleri düşünmek bile istemiyorum, çocuklarımızın da benim gibi belirsiz bir iş hayatı sürüp sürmeyeceklerini düşünmek bile istemiyorum; sağlıksız, güvencesiz, yarınsız, sigortasız... Onlar için daha çok şey yapabilir miydim? Şimdi bunu düşünüyorum.

Benim hikâyem böyle, bak bir saati bile doldurmadı. Lakin ben daha uzun sanıyordum."

Aynı sahneler

Sıvacı Mehmet Usta'ya dönüyorum.

"Sabit Usta anlattı anlatacağını. Benim çocukluk Mardin'de geçti. Ötesi aynı. İşte iki çocuk çalışıyor. Üçüncüsü daha çok küçük, o arada bir geliyor, oyun zannediyor işi, anlayınca da kalan altı gün tatil veriyor kendine. Hiçbir teminatımız yok bizim de. Ne anlatayım ki daha? Ama Mazlum'un okumasını çok isterdim..."

Seramikçi Rıdvan Usta'ya soracağım bir şeyler. Ona bakıyorum. Gülüyor. Aynısını da bana yaz diyor.

Sonra bir soğuk rüzgâr esiyor. Adana da olsa kış kışır. Portakal bahçesinden inşaatı doğru bir rüzgâr daha, sonra yağmur serpiştirmeye başlıyor. İnce ince... Ben üşüdüm ustalar diyorum, kaçıyorum. Dikkatli in diyorlar merdivenlerden, kaymayasın. Sigortam var diyorum. Bravo diyorlar, senden iyisi yok.

Sonra Komançi Sabit'in motosikletine atlıyoruz; ince bir yağmurda, Adana'nın kenar mahallerinde, hakiki hayat sahnelerinin birinden diğerine akıyoruz...

Ev yaptıkça evsiz kalanlar...

Mithat Ezel uzun zamandır inşaat işçisi. Geçtiğimiz günlerde bir iş kazası geçirdi ve uzun süre yatağa mahkum oldu. Şimdi bir süre daha çelik korseyle yaşamak zorunda... Konuştuğumuzda, bize işçi olmanın, özelde inşaatlarda işçi olmanın ne anlama geldiğini o kadar güzel özetliyor ki, onun sözünün üzerine fazla bir söz eklemek mümkün değil...

Öncelikle geçmiş olsun. Geçirdiğiniz iş kazasını bize kısaca anlatır mısınız?

Kendi yaşadığım şeyin bir gün başıma geleceğini tahmin ediyordum. Bu işte böylesi şeylere hep denk gelirsiniz ve bilirsiniz ki bir gün sizin de başınıza gelecek... Ben de bir gün işbaşı yaptım ve gözlerimi hastanede açtım. Beton bir çukura yüksekten düştüm, omurgamı kırdım. İki kez ameliyata girdim ve patronum bir kez bile aramadı. Ulaşmama rağmen telefonlarım çıkmadı. Sonra anladım ki, bu işte bu tarz sakatlanmalar var ve patronlar aramıyor. Ya beni umursamıyor ya da kendi suçu olan benim bu sakatlığımı yüzleşmek istemiyor. Çünkü artık ben 20 yıldır yaptığım bu işi yapamayacağım ve ne iş yapacağımı da bilmiyorum.

Biraz inşaat sektöründen bahseder misiniz?

Bu ülkede inşaat sektöründe yaklaşık 8 milyon insan çalışıyor. Yani kabaca bir hesapla ülkenin yarısını bir tarafından ilgilendiren bir sektör. İnşaat, insanların beş temel ihtiyacından birini karşılar. Yani tam olarak ilk mağarayı şekillendiren insandan beri vardır inşaat işçileri. Ancak artık daha profesyonel. İşçiler de, yaptırımlar da. Sektör çalışanları daha çok doldur-boşalt şeklinde ilerler. Yani geçici işçilik vardır. İşyeri belli değildir. Vasıflı-vasıfsız her insan çalışır. Yani bir üniversite mezunu dahi mecbur kaldığında bu sektöre başvurur. Türkiye'nin temel sorunlarından biridir inşaat işçisi sorunu. Bu kadar inşaat işçisinin toplamda yüzde 1'i bile sendikali ya da güvenceli değildir. İnsanların veya hükümetlerin bunu anlamaları çok kolay. En yakın inşaatla gidip işçilere sormaları yeterli. Bunun da temel nedeni kâr marjını daha çok artırmak. Ve sürekli vergi ve hukukilik konusunda dem vuran siyasetçilerin göz yumduğu bir durum. Ülkenin en zenginleri, vergi rekortmenleri bir yandan inşaat sektöründe. Siyasetçilerin hemen hemen tamamının bu sektörde parmağı var.

Peki inşaat işçileri?

Inşaat işçileri... Bunu anlamak için inşaat işçilerinin varlığını sorgulamak gerekir. Yani, "İnşaat işçileri olmasaydı?" diye sormak gerekir. Bunun cevabını hayal etmek çok güç. Bugünkü yaşam olmazdı herhalde. Babil'in Asma Bahçeleri'nde, Mısır piramitlerinde, Çin Seddi'nde, evinizde, okulunuzda, işyerinizin duvarında, sokakta,

"Ben de bir gün işbaşı yaptım ve gözlerimi hastanede açtım. Beton bir çukura yüksekten düştüm, omurgamı kırdım. İki kez ameliyata girdim ve patronum bir kez bile aramadı..."

yolda... Bu kadar çok ortalıkta olan inşaat işçileri... Aslında bir yandan da hayalet gibiler... Kimse farkında bile değil. Çoğu üst üste ranzalarda, barakalarda, bulaşıcı hastalıkların kol gezdiği yerlerde, yüksekten düşmeyle, elektrik çarpmasıyla vs. rahatlıkla ölebilir, sakat kalabilir...

Toplama kampı gibi!

Yeri gelmişken, iş koşullarını biraz daha anlatabilir misiniz?

Ben şahsen emekli olan bir inşaat işçisi tanımiyorum, tanıyorum diyen varsa bir daha düşünsün. 60 yaşına gelen ustalara ne olduğu konusunda kimsenin bir fikri yok. İş güvenliği falan da hak getire! Benim gibi sakatlanan ya da ölen o kadar çok işçi var ki... Ve işçiler o kadar kanıksamış ki bunu, sanki çalışmanın bir parçası gibi görüyorlar. Ve işyerindeki herhangi bir hatanın sahibi işçidir, zararı ondan kesilir. Yani sorabilirsiniz, "Bunun kârını, faydasını ben mi görüyorum da zararını ben ödeyeyim?" Ama durum böyle değil. Bir inşaat sahasının kuşbakışı görünümü size rahatlıkla toplama kampı havası verebilir. Mesela bir olay anlatayım: Kardeşim inşaat teknikeri. Doğal olarak işçilerle de yakın. Bir gün inşaat sahasının yanından geçerken işçilere selam veriyor ama işçiler almıyor selamı. Sonra biri sessizce yanına gelip, "Kusura bakma. Patron çalışırken konuşmamızı yasakladı," diyor. Sonra bir şey daha dikkatini çekiyor: İşçilerin paçaları çoraplarının içinde. Yani bilirsin, inşaat alanları zaten çamur içindedir ve işçiler çalışırken kirli elbiseler

giyer. "Sorayım mı, sormayayım mı?" diye düşünürken yemekhane sırasında, "Nedir işin aslı?" diye soruyor kardeşim. Cevap çok garip: "Ya... Patron tuvalete gitmemizi de yasakladı. 'Altınıza mı yapıyorsunuz, ne yapıyorsunuz yapın,' dedi!.." Yani bu kadar gerçek buralar. Anlatınca inanması zor geliyor ama bu kadar gerçek!.. İşçilerin başvuracakları bir yer bile yok. Türkiye'de sadece DİSK içinde Yapı İş adında bir sendika var ve bu sendikaya üye işçi sayısı komik! 5 bin civarında!.. Bu sendikanın da işçiler üzerinde bir çalışması yok. Egemenlerin-AKP'nin bu konuda herhangi bir fikri yok. Hiç bir parti-dernek bu iş ile ilgili değil. Bu kadar istikrarsız bir sektörde, bir işçi nasıl hayatta kalabilir, çocuk yetiştirebilir, kendini ifade edebilir? Halbuki sadece iş güvenliği için çağrı yapılırsa, bu olsa, binlerce işçi bir araya gelir. Dünyanın her yerinde inşaat işçileri bir arada, örgütlü ve çok güçlü...

İnşaat sektörünü diğer sektörlerden daha farklı kılan noktalar neler?

İnşaat sektörünün çalışma şekli size kapitalizmin nasıl işlediği konusunda önemli bilgiler verir. Mesela insanlar inşaat işçilerini çalışırken gördüklerinde, "Oh ne kadar rahat çalışıyorlar," der. Ama durum öyle değildir. Adam gelir sana, "Bugün 30 metre kare iş yapacaksın," der, sonra gider. Sen sonra onu yapmak için çalışırsın. Çünkü akşam geldiğinde o işi görecektir. O gittikten sonra artık reel bir baskı kuran yoktur. Rakamlar baskı kurar. Sen kendi kendine baskı kurarsın. Bunu içselleştirirsin.

Kapitalizm bugün böyle çalışır. Senin kendi kendine iktidar kurmanı bir şekilde sağlar. Dışarıdan baskı uygulayan değildir. İnşaatın bir diğer önemi de özel mülkiyetin, artı-değerin tam karşılığı olmasındadır. Yani o evde oturamayacakların çalıştıkları bir yerdir inşaat. İnşaat işçileri ise ev yaptıkça evsiz kalan insanlar ordusudur! İnşaat-mimari noktası da enteresandır. Sınıf ayrışmasını görünür kılar. İnsanların sadece evlerine bakarak sınıfları hakkında yorum yapabilirsiniz. Zengin semtleri ile emekçi mahalleleri arasında ciddi farklar vardır. Bir de inşaat sektöründe ciddi paralar ve rantlar dönmektedir. Kara para aklamak için çok uygun bir sektördür. Denetimsizdir. Hiç bir şirket sağlıklı bir vergi denetimine tabii tutulamaz. Çünkü yapılan işin tamamı insan kaynaklıdır. Fen işlerinden alınan izinlerden, verilen uyduruk raporların ve rüşvetlerin haddi hesabı yoktur. Herkesçe bilinen şeyler bunlar. Gizli zenginlerin çoğunlukla bu sektörden çıkması çok şey ifade eder sanıyorum. Bütün diktatörlerin gayri meşru zenginliğinin kaynağı buradadır. Kara para... Ee rant büyüksün kavga da büyük olur. Mafya da 'doğal olarak' işin içindedir bu yüzden. Hatta yapılan işlerde kısım kısım mafyalar vardır. Öyle her ihaleye giremezsiniz. Bir ihaleye başka ötekine başka mafya bakar. Bütün dünyada durum böyledir.

Harekete geçerse...

Peki bu çarka çomak sokmak mümkün değil mi?

İşçilerin önünde duran güç bu sektörde çok büyük. Yani harekete geçtiklerinde yaratacakları etki tahmin edilemez. Mesela biraz rakamsal bilgi verecek olursak... Marmaray projesi var, değeri 110 milyar dolar. Ülkenin dörtte bir bütçesine denk. GAP ki keza öyle. 70 milyar dolara ulaşıyor, bütçenin beşte biri. TOKİ'nin şimdiye dek 5 milyon konut yaptığı söyleniyor. Bunun değerini düşünsenize. Gerçi artık stat yapıyorlar. Bunların dışında yol inşaatları, tren yolu inşaatları... Yani işçiler bunların tamamında etkileyici. Egemenleri korkutucu boyutlarda. Tabii ki korkmaları için karşılarında örgütlü bir güç olmalı.

Böyle bir örgütlülük nasıl yaratılabilir sizce?

İnşaat işçilerinde sendikadan çok dernekler gibi daha geniş örgütlenmeler üzerinde çalışmalar yapılıyor. Sigortasız çalışan, nerede çalıştığı belli olmayan bir işçiyi sendikali yapmak çok zor. Denendi. Bundan sonrası ise sorunların gündeme gelmesi ile alakalı. Bu da işçilerin yani bizlerin mücadelesine bağlı. Biz kararlıyız. Mutlaka bir yol bulacağız ya da yeni bir yol açacağız... Sonuçlarını da bekleyip göreceğiz. Türkiye'de bununla ilgili tek bir formül yok, denenip başarılmış bir örnek de yok, ama işçiler var ve hayalet değiller!..

"Sigortasız çalışan, nerede çalıştığı belli olmayan bir işçiyi sendikali yapmak çok zor. Denendi. Bundan sonrası ise sorunların gündeme gelmesi ile alakalı. Bu da işçilerin yani bizlerin mücadelesine bağlı. Biz kararlıyız. Mutlaka bir yol bulacağız ya da yeni bir yol açacağız..."

HAKAN AYTAÇ

'Tecrübeli' kasiyer aranıyor!

81 vilayetimizin tümünde üniversite mevcut. Hamdolsun, gurur duyuyoruz. Ülkemizin tabela üniversitecilğinde bir numara olduğu konusunda kimsenin şüphesi yok ama daha ötesi şudur ki, bir öğrenciyseniz mezuniyetten sonra da sistemsiz eğitimin ve modern kölelik düzeninin kurbanı olmaya devam edeceksiniz.

"Her üniversite mezunu iş bulacak diye bir şey yok," diyebilen bir Başbakan'a sahibiz. Yani üniversitelerin aklın egemen olduğu, bilgi üreten birer uzmanlaşma kurumu olması hayalinden geçtik, karın tokluğuna çalışılacak bir iş bulma kapısına dönmüşken, en azından bunu sağlamalarına bile razıyız! Fakat üniversitelerin diplomalı işsiz üretme merkezi olduğu artık en yetkili ağızdan itiraf edildi, en azından içimiz rahat.

Çocuğunun işsiz olmasından şikayet edeni 'sahtekar' diye niteleyip, **"Senin çocuğun da işsiz kalsın, ne yapalım?!"** diyebiliyor Tayyip efendi. Ha tabii ülkenin gençleri kendi çocukları gibi ABD'lerde 'burslu' okumayı başaramıyor ya, sizin çocuğunuz işsiz kalmayı hak etmiyor da ne oluyor?

Ülkedeki kalitesiz ve ezberci eğitim nedeniyle mezunların belleklerinde alanlarıyla ilgili hiçbir bilgi kalmadığını bilen veya siz işi yapmak için yeterince donanımlı olsanız dahi sizden yalnızca emeğiniz üzerinden daha fazla kazanmak isteyen **firmalar da artık diplomaya tav olmuyor!** Çünkü Onur Bayram'ın **RED**'in Mart sayısında üniversitelerdeki kariyer günleri için yazdığı gibi; **"Şüphesiz, patronlar için iyi inek, en çok süt veren inektir ve kariyer günleri bize nasıl daha iyi, daha çok süt verebileceğimizi öğretir."** Ancak iş kariyer günlerinde bitmiyor, mezun olduktan sonra kendinizi pazarlamanız için yine Onur Bayram'ın işaret ettiği sistemin şu realitesine tekrar başvurmanız gerekiyor: **"Kendini daha iyi sağdır."**

Bunun için genellikle zorlukla denkleştirerek veya bir tanıdığınızdan edinerek üzerinize geçirdiğiniz bir takım elbise ile insan kaynakları elemanının karşısında bir yerden daha red cevabı alma korkusuyla gergin bir havada oturuyorsunuz. Karşınızda küçümseyen bakışlarla CV'nizi inceleyen şahsiyet dudak bükerek 'tecrübeniz yokmuş' diyor.

Eğer bir taraftan okurken bir taraftan da -eğer üniversite harç paranızı çıkarmak için inşaattan düşerek ölmediyseniz- harçlığınızı çıkarmak için barlarda, lokantalarda

garson olarak ya da benzeri bir işte çalışmadıysanız veya çalışmış olmanıza rağmen bunu CV'nize yazma gereği duymadıysanız karşılaştığınız tavır bu oluyor.

"Evet, yeni mezun oldum," diyorsunuz siz de.

Savunmanız gayet mantıklı olsa da kabul görmediğini, **"Tecrübesizlik çok büyük bir dezavantaj tabii,"** tarzında bir cevap aldığınızda anlıyorsunuz. Olur da tepeniz atarsa ve, **"Tamam da ben tecrübeyi nerede kazanacağım?"** gibi bir çıkış yaparsanız bu sefer 'canıma minnet' edasıyla pişmiş kelle gibi sırtan bir suratla karşılaşıyorsunuz. CV'yi incelemeyi sürdüren 'eleman' bu sefer; **"Referans da yazmamışsınız!"** diyor şaşkınlıkla. Bir yerlerde tanıdığınız olmazsa bir halt yiyemeyeceğiniz bilmenize rağmen, 'referans' adı altında memleketteki torpil meselesinin bu kadar normalleşmesine ve bu ahlaksız tavrın bu kadar rahat dillendirilmesine öfkeleniyorsunuz. Siz de şöyle bir 'büyükbaş' sahibi olsaydınız ne mezun olduğunuz okulun, ne de tecrübenizin olup olmamasının bir önemi kalmayacaktı. Hani memlekette işsizlik var ama sizin de işsiz kalmanıza sebep olacak çok fazla şaik mevcut canım! Gelin siz 'kendinizi' daha iyi sağdır'makla beraber, CV'nizi doldurabileceğiniz birkaç şahsiyeti tanımaya -yalakalık etmeye- ve size hiçbir şey katmayacak ama ayak işleri gibi büyük hizmetlerde bulunacağınız birkaç staj yeri bulmaya çalışın...

Okumaya devam mı?

İşsiz dolanacağıma ne yapsam, ne etsem diye düşünürken yüksek lisans yapmanın da bir seçenek olduğu aklınıza geliyor. Hem şimdilerde çalışanlar bile maaşlarını artırmak için, terfi etmek için yüksek lisans yapıyor. Siz de bir devlet üniversitesine tezli yüksek lisans yapmak için başvuruyorsunuz. Sınavlardan

aldığınız puanlar, yabancı diliniz ve diğer bütün belirleyiciler tamam. Aşmanız gereken bir tek mülakat kalmış önünüzde. Karşınızda birkaç profesöre kendinizi bir şekilde pazarlamanız gerekiyor. Açılan tezli yüksek lisans bölümü, söz gelimi 15 kişiden oluşuyor fakat kontenjanı doldurmadıklarını söylüyorlar size. Bunun sebebini de 'nitelikli' bir öğrenci kadrosu oluşturmak olarak açıklıyorlar. Ne kadar onurlu bir duruş değil mi?! Eğitime, donanımlı bireyler yetiştirmeye ne kadar da adanmışlar kendilerini. Fakat biliyorsunuz ki aynı üniversite tezsiz, yani paralı yüksek lisans programının kontenjanında tek bir eksik bırakmıyor. Eh, ne de olsa okuduktan sonra hayata atılacağınız sistemin kökü 'kapital', üniversitelerin öncelikleri de bu doğrultuda ne yaparsınız ki...

Tüm bu zorluklar nedeniyle mesleğinizle ilgili bir işe giremediyseniz veya yüksek lisansa başlayamadıysanız, çevrenizden de gelen amiyane tabirle **'bir baltaya sap olmadığınız'** baskılarıyla, yıllarca zorlukla geçinirken bir taraftan da sizi okutmaya çalışan ailenizin eline daha fazla bakmaya utanıyor ve rastgele bir iş bulmaya çalışıyorsunuz. İlanlara bakıyor, araştırıyor ve birçok yere başvuruyorsunuz. Eğer kapı kapı dolaşarak insanlara bir şeyler 'pazarlamak' gibi bir işe girmeye karar verirsiniz, buralarda tecrübe aramıyorlar. Çünkü prim üzerine çalıştırılırsınız ve 'satamadığınız' taktirde işten hemen çıkarılırsınız zaten. Fakat diyelim ki bir mağazaya, lokantaya kasiyer olarak başvurduunuz. Sizi mülakata alıyorlar. Tavır değişiyor;

"Tecrübeniz yokmuş"

"Tecrübe mi?"

"Evet"

"Ben üniversite mezunuyum, kasiyer olmak için tecrübe gerektiğini bilmiyordum!"

"Ama biz tecrübeli kasiyer arıyoruz!"

Küfredesiniz gelir. Çünkü ne iş olursa olsun bir yerlerde sömürülmeye razısınız ve bundan mazoşist bir zevk alacak hale getirilmişsinizdir. Bazen de şansınız yaver gidebilir, daha üniversite sıralarındayken kariyer günlerinde, diploma törenlerinde sizi avlamak için gelmiş **'kravatlı balinalar'**a yem olabilirsiniz. İşsizlik gerçeğinden duyduğunuz korkuyla size gelen teklifi hemen kabul edersiniz. Henüz bir aile kurmadıysanız aldığınız ücret zaten ekstra gibi gelir ve buna razı olursunuz. Bir aile kurduğunuzda ise kazandığının büyük bölümü kiraya gider, o işe muhtaç olduğunuzu düşünür, artık alışmaya başlar ve ister istemez sistemle barışık hale gelmeye başlarsınız. **Yıllar boyunca canınızı dişinize takarak çalışırsınız. Ne karşılığında? 2 haftalık tatil!**

Patronlar ise emeğinizden daha fazla kazanmak adına insan kaynakları elemanlarına çeşitli 'motivasyon taktikleri' uygulatır. **"Çalışmak ahlakı esastır,"** derler. **"Biz hepimiz büyük bir aileyiz,"** buyururlar. Ne ailesi ulan? Beni eşekler gibi çalıştıracak ama parayı sen götüreceksin, sonra da biz bir aileyiz!..

Biz bir aileyiz!

Hatta ve hatta, **"Şirket senindir, biz bir takımız,"** derler. Ama **sendika hakkı istersen** kapının önündesin. Ama günde üç kez tualete gidince azarlanırsın, boşa zaman geçiriyorsunuz diye. Sen onun gönüllü kölesisindir çünkü. Şirket senin diyorlar yahu. "Ee madem öyle hani nerede elde edilen kârdan benim alacağım?" diyemiyorsun. O zaman da **"şöyle bir karşılık veriyorlar size; "Bir elin beş parmağı bir değildir."**

Bir taraftan da patron olmayı hayal ettirmekten de geri durmazlar. Hayat kariyer peşinde koşuşturmacalarla geçerken, eğer 60 yaşlarına kadar yaşarsanız şanslısınızdır ve hayatınızı birilerinin kâr etmesine harcadıktan sonra artık çalışmanıza gerek kalmamıştır.

Fakat yine bitmez çektiğiniz çile. Bu sefer çocuk çocuğun işi güç derdine düşer, torun torbayı besleme sıkıntısı duyarsınız. Öte yandan devletinizin, bunca yıllık emeğinizin karşılığını vermesini bekler, size reva görülen üç kuruşluk emekli maaşı kuyruğunda kalp krizinden ölürsünüz. Buyurun size şu beyin yıkama seanslarında sürekli bahsettikleri 'başarı'ya ulaşmış bir vatandaş profili!..

Öğrenci pazarlama enstitüsü!..

Geçen sayımızda 'kariyer'den, yani 'insanın insandışılama süreci'nden ve bu durum

karşısındaki sıkıntılarımızdan bahsetmiştik. Elbette sıkıntılarımızın lafazanlık yaparak çözülemeyeceğinin farkındaydık. İstanbul Üniversitesi'nde düzenlenen ve bir çok banka, şirket yöneticisinin katılımcı olduğu kariyer günlerine karşı **Öğrenci Muhalefeti** ve **RED**, bir öğrenci forumu düzenledik. Bu forumda kariyerin ne olduğunu ve neye hizmet ettiğini tartıştık. (Hatta neredeyse bizi izleyen sivil polisler bile foruma katılacaktı.)

Yapılan forum sonucunda bir takım sorular not ettik ve bu soruları okulumuza gelen 'kariyer sahipleri'ne sormak için etkinliğin düzenlendiği Konferans Salonuna gittik. Amacımız üniversiteyle bağdaşmadığını düşündüğümüz bu etkinliğin nasıl üniversiteyle bağdaştırıldığını öğrenmekti. Salonun kapısına geldiğimizde karşımızda yaklaşık 10 sivil polis, 15 özel güvenlik ve etkinliği düzenleyen bazı öğrenci ve görevlileri gördük. Soru sormak istediğimizi, bu yüzden de içeriye girmek istediğimizi söyledik. Bu andan itibaren olaylar bir diyalog halinde gelişti:

- Kariyer günleri etkinliğinin üniversite ile bağdaşmadığını düşünüyoruz ve içeri girip katılımcılara soru sormak istiyoruz.

- Giremezsiniz arkadaşlar, internetten kayıt yaptırmanız gerekiyordu. (Bahane 1)

- Kayıt yaptırdık, hepimizin kaydı var.

- Haa kayıt yaptırdınız demek, ben o zaman etkinliği düzenleyen hocamızı çağırayım onunla konuşun.

- Bizi oyalamayın, 5 dakika içinde hocayı bekliyoruz.

Etkinliği düzenleyen hocamız içeriden çıktı ve bizimle o diyalog kurmaya başladı.

- Evet çocuklar nedir sorun?

- Biz bir öğrenci forumu yaptık ve sonucunda bazı sorular hazırladık. Bu soruları katılımcılara sormak istiyoruz.

- Elbette yavrum siz de bizim çocuğumuzsunuz ama kaydınız var mı? (Bahane 1'in tekrarı)

- Var.

- Ama pankartla giremezsiniz. (Bahane 2)
- Salonun içerisinde BMW pankartı var, pankart sadece bize mi yasak?

- Ama çocuklar yani duruşunuz bize hiç güven vermiyor. Hem içerideki arkadaşlarınızın haklarına neden saygı duymuyorsunuz? (Bahane 3)

- Harç parasını ödeyebilmek için çalıştığı inşaattan düşerek ölen arkadaşımızın haklarını neden gündeme getirmiyorsunuz? Hocam amacımız etkinliği provoke etmek değil, amacımız

bu olsa idi tek tek içeriye girip bunu yapardık, biz soru sormak istiyoruz katılımcılara.

- Peki ne tür sorular soracaksınız?

- Kariyerizm ve üniversitenin nasıl bir alakası olduğunu, kariyerin Eski Yunan'da ne anlama geldiğini bilip bilmediklerini soracağız.

- Ama bu sorular olmaz ki. Ben size başka bir gün bir salon ayarlayayım orada yapın bu etkinliğinizi. (Bahane 4)

- Hocam bu etkinliğe her katılan öğrenciye ne tür sorular soracağı önceden soruldu mu yoksa sadece bize mi soruluyor? Ayrıca bize salon ayarladığınız gün yine bu katılımcıları çağıracağınıza söz veriyor musunuz?

- Staj imkanları vs. ile ilgili sorular sorabilirsiniz çocuklar ancak. Bu katılımcıların geleceğini garanti edemem ki ama işler falan olabilir. (Bahane 5)

- Etkinliği girişi için kaydımız var,

burası bizim okulumuz ve bizim için yapılan salona sorularımızın içeriği gerekçesiyle alınmıyor muyuz?

Uzun uğraşlar sonucu aramızdan iki arkadaşın içeriye girip soru sorması konusunda anlaştık. Ancak ortada sürekli fotoğraflarımızı çeken sivil polisler ve özel güvenlikler varken içeride başımıza ne geleceğini bilmiyorduk ve kendi önlemimizi almak zorundaydık.. Bu sebeple iki arkadaşın yanı sıra bir arkadaşımızın da yanındaki fotoğraf makinesiyle içeriye girmesini istedik. Ancak bu talebimiz kabul edilmedi. Fotoğraf makinesinin içinde bomba olmadığını onlara anlatmakla vakit kaybedecek değildik çünkü asıl amacın bizi içeriye almamak olduğu, önümüze çıkarılan bahanelerden belliydi. Biz de bu şartlarda içeriye girmeyeceğimizi belirterek salonun önünde oturma eylemi yaptık. Tabii biz oturma eylemi yaparken sivil polisler gizlice fotoğraflarımızı çekiyorlardı, biz de onları çektik. (Sivil polis arkadaşlar fotoğrafları feysbuk'a eklerlerse seviniriz.) Bu sırada bir arkadaşımız, çevremizde toplanan ve olayın ne olduğunu anlamaya çalışan öğrencilere durumu anlatan bir konuşma yaptı.

Durumu anlatan öğrenci arkadaşlarımızın da bize katılmasıyla oturma eylemine devam ettik. İleri demokratik ülkemizin ileri demokratik bir üniversitesinin, kime karşı demokratik kime karşı yasakçı olduğunu görmüş ve göstermiş olduk. Eylemimizin ardından *Türk Telekom* bundan sonra okullarda düzenlenen kariyer günlerine katılmayacağını açıkladı. İsbetli kararlarından dolayı *Türk Telekom'u* kutluyoruz, diğer şirketlerin de bu karardan ders alması gerektiğini ve hiçbir şirketin elini kolunu sallayarak okullarımızı 'arka bahçe'ye dönüştüremeyeceğini söylüyoruz.

İŞBİRLİKÇİ KOCAKAFALAR!

ve demokrasi adına hiç bir kazanım göremiyorum," gibi bilindik fakat teşhir edilmesi gereken bir takım iki yüzlülükleri açıkladım.

Böyle yerleri ziyaret etmenin en güzel tarafı da budur zaten. Bir kaç dakika önce anlatılanları huzurla dinleyen insanların bir kısmı sana katılmaya başlar, alkışlar bölünür, fikir birliği ortadan kalkar. **Çok basit birkaç söz bile demokrasi diye önümüze atılan bu kusmuğu yememize engel olabilir,** ki bunu yapmak süpersonik özgürlükçü özel üniversitelerimizde ekstra önemlidir. Bu mekanlar öyle özgürlükçüdür ki üniversitede sivil polisi, YÖK'ü tartışmaya gerek bile kalmamıştır, ergenekoncularla amansız bir mücadele içine girilmiştir. Roni'nin de dediği gibi ne olursa olsun bu 'mücadele'den vazgeçilmeyecektir!

Ahmet Şık'ın açıklanamayan bir takım delillerden dolayı içeride olduğunu ve yine açıklanamayan bazı sakıncalı içeriklerden ötürü kitabına el konulduğunu biliyoruz. Ergenekon davasının başından beri buna benzer bin bir çeşit usulsüzlüğe şahit olduk ve ben bu süpersonik özgürlükçü gruplardan tek bir çatlak ses duymadım. Konuşmayı yeni öğrenen bir çocuğun her şeye baba demesi gibi bu

arkadaşlarda her şeye ergenekon diyorlar ve bu kahramanca tavırları kimseciklen rahatsız etmiyor. Özel üniversitelerdeki bu liberal özgürlükçü anlayış tam olarak bunu örgütüyor. Sanıyoruz ki buralardan ciddi muhalif sesler yükseliyor, ciddi talepler dile getiriliyor. 'Üniversiteye özgürlük' diye bir talebin büyük bir rahatlıkla dile getirilmesi isminden ötürü hoşumuza gidiyor fakat sonra bir bakıyoruz ki bu arkadaşlar

iktidarın söyleminden farklı hiç bir şey söylememiş, bir şey talep eder görünüp, aslında hiçbir şey talep etmemişler. **Konuşmayı seven biraz hassas, kendine anti-kapitalist diyen fakat bunu dillendirmeyen, sınıfsız, zararsız bir topluluk...**

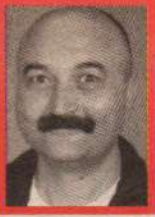
Referandum sırasında da gördüğümüz gibi her gün bir başka söylemleri ellerinde patlıyor bu anti-ergenekoncuların. **Herkesi ergenekon cu, darbeci diye etiketleyen bu grupların kendi**

etiketlerinin arkasındaki işbirlikçi koca kafalarını rahatlıkla görebiliyorum. Bugün sistemin desteğiyle bile küçücük bir grup olarak üniversitelere hapsolmuş olan bu grupları okullarımızdan çok küçük çabalarla, teşhirlerle atabileceğimizi biliyorum ve bu çok sevilen özgürlük anlayışlarını artık kimsenin yemediğini üniversitedeki insanların gerçek dertlere sahip olduğunu görebiliyorum.

ÖZGE YERLİKAYA

Geçenlerde üniversiteye özgürlük adı altında bir panel yapıldı okulumda. Katılımcılar **Sebahat Tuncel** ve **Roni Margulies**'ti. Büyük bir çoğunluk ve medya ordusu Sebahat Tuncel'i görmeye gelmişti, bense Roni Margulies'i. Kapıda Sebahat Tuncel'e karşı bir protesto düzenlendi. Medyada bütün panel bu protestodan ibaret gibi lanse edildi. Gelelim panelde asıl olanlara. Ana dilde eğitim ve başörtüsüne özgürlük panelin ana başlıklarıydı. Sebahat Tuncel iktidarın bu konularda çözüm üretemeyeceğini söylerken, Roni Margulies aksini söylüyor, "On yıldır biz kazanıyoruz," diyordu. Kendisini ziyaret nedenim de tam olarak buydu. Konuşmasından bir kaç not aldım sizlere de aktratayım: "Ergenekoncular içeride... Türkiye on yıldır demokrasi konusunda kazanıyor... Eminim şu an beş general darbe planı yapıyor ama biz demokrasi mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz..." Kendisine birkaç sözüm oldu tabii olarak: "Mesela darbe komplolarıyla kafanızı meşgul edeceğinize olmuş darbelerle neden yüzleşmiyorsunuz? Devleti hükümetlerden ayrı değerlendiremeyiz. Dönemin siyasi katliamlarının, faili meçhullerinin en büyük sorumluları Tansu Çiller, Mesut Yılmaz, Mehmet Ağar yargılanmazken yetmez ama Kenan Evren'in maaşına zam yapılırken meslektaşlarınız içeride. Ne kazandığınızı çok merak ediyorum çünkü ben halk adına

Tepinmek?!

Rahmetli Nene'm canını sıkacak bi'sey yaptığımda, "Mevki-makam sahibi ol inşallah!"

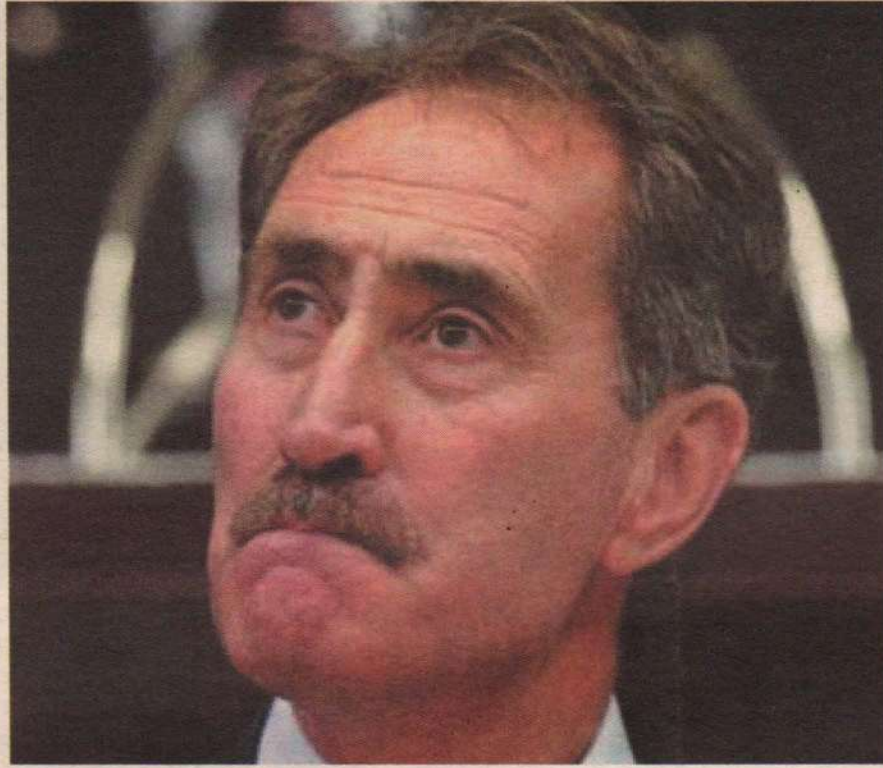
diye ilenirdi bana küçükken. Ben de bu kargışı aklımdan döndüğünce, "Yazık, içi elvermiyor tabii başımıza kötü bi'seylerin gelmesine," diye yorumlardım saf saf. Meğer kötülüklerin en okkalısını diliyormuş da haberimiz yokmuş.

Huysuz beygirlere benzetilerek, sırf muhalefet olsun diye düzen denen ebleh çarkına gıcığımız var zannediliyor ya, işte bu **köşebaşlarına oturtulan etiketli adamların çapsızlığı** net bir şekilde anlatıyor sanırım sorunun bizde olmadığını. Bu, kelimenin tam manasıyla dinine yandığının memleketinde bin senedir **negatif seleksiyonun** tillahı dönüyor. En olmayacak, olmaması gereken adamları en uzak durması gereken işlerin tepesine oturtup sonra da mesaisinden hayır bekleniyor.

Allah naz'ırlardan saklasın bir **kültür nazırı** var mesela canım memleketimin. Yok, abinin **fikir yolculuğunun** taban tabana zıt duraklarda ilerlemesinden bahsetmeyeceğim, işin o yönü son derecede kişiseldir, kendini ilgilendirir. **İkbal görünce kara dediğine AK demek** de bu memleketin siyasi geleneklerindendir, oyunun kuralı bu. Benim meczup aklıma kurcalayan sözcük anlamı yaşam birikimine denk düşen kültür'e neden böyle **biriktirdikleri en az seviyede adamları** baktırıyorlar. Bi tane daha bi abi vardı bundan evvel, her gittiği yerde uyuklayan, sonra da, "Uyumuyordum arkadaşlar gözlerimi **dinlendiriyordum,**" gibi açıklamalar yapan... Oturuşu, kalkışı, konuşmasıyla neyine istinaden ve neyin bakanı olduğuna dair art arda sorular sorduracak bir başka örnekti...

Aslında bugüne kadarki açıklamalarıyla nasıl bir birikimin sahibi olduğunu üç aşağı beş yukarı anlatmıştı sayın bakan. Yüz bine yakın ağacın golf sahası açılması için kesilmesine, kaz gelişi-tavuk esirgenmesi ekseninde yaklaşarak cevaz vermesinden tutun da **Allianoi** tartışmasına memleketin gönül rahatlığı ile harcanabilecek mirası gözüyle bakmasına kadar çok sayıda akli sedef parıltıları sergilemişti hazret. Lakin son dönemde öyle bir laf etti ki insanın samimiyetle alkışlayası geliyor böyle bir zekayı.

Galatasaray'ın arenasından sonra yetersizliği iyice belirginleşen İnönü Stadı'nı yenileme çalışmalarının somutlaşması yolunda girişimleri

var Beşiktaş yöneticilerinin. Oluru olmaz, tüpçü başkan ve avanesinin bu projenin altından kalkıp kalkamayacağı ayrı bir tartışma konusudur ve yeri değildir. Bu proje için silsileli isimleri olan kurum ve kuruluşlardan izin alınması söz konusu. İşte bu izin noktasında sayın bakan onay vermeyeceğini beyan etti. Hadi buraya kadar da anlaşılabilir geliyor, fakat neden izin verilmeyeceğini ağızından kaçırırverdi ki, 'OHA' deme de yanında yat.

İtinayla kaz çevrilir!

Efendim on bin kişi her hafta oraya toplanıp nazırın kendi deyimiyle 'tepiniyormuş' ve neticesinde söz konusu alan denizin doldurulmasıyla ortaya çıkarıldığı için **Dolınabahçe Sarayı'nı denize doğru kaydırıyormuş**. Spora, spor izleyiciliğine ne gözle bakıldığını falan bi kalemde geçtik diyelim, lakin ciddi ciddi insanların fiziksel devinimleriyle bir yeryüzü parçasının yerini değiştirme kudretine sahip olduklarını düşünmek için gerçekten sayın bakanın **kokteyllerde içtiği vişne suyundan bulup içmek** gerekiyor herhalde. Hem de kendisinin yaptığı gibi, içinde yer aldığı oluşuma yönelik 'yusuf' seslerini susturma hinliği ile kameralardan kaçarak değil, açık ve aleni bir şekilde. Böyle de bir şey gördük çünkü. Ramazan'a denk gelen bir açılıшта saygıdeğer nazır elindeki 'vişne suyu' kadehini **neresine saklayacağını** bilemedi görüntü alındığını fark edince.

Kültür Vekaleti'nin neresinden uydurulduğu müphem bu faraziye

bizim Çarşı'dan, "Dikkat edin sandık da kayabilir!" uyarısı gelince, alışkanlıktan olsa gerek, kıvırtılı alt metinler yazmaya başladı bakanımız: "Ben öyle demedim, böyle dedim..." (Kars'taki heykel için de öyle demedi, böyle dedi, vs.)

Şimdi bu hallere bakınca başta dile getirdiğim mevki-makam sahibi olmanın insanı ne hallere düşürdüğü daha net anlaşılıyor mu? Ha gerçi sistem dediğimiz mahlukatın, bu söz konusu, yetersizi yükseltip kendi çıkarına en uygun şekilde davranmasını sağlamanın dışında teamül geliştirmesi tabii ki mümkün değil. De, yine de böyle kör parmağım gözüne olduğu vakit insanın ayarı bozuluyor.

Tıpkı bu kırık bıyık zihniyetin kadrolaşmasının nerelere vardığını ispat eder şekilde, tam adını şimdi çıkartamayacağım, alkol piyasasını yöneltme mi ne bir kurulun başkanının bir röportajda içkili mekanlardan yakınması gibi. Bu eleman da babasıyla Boğaz'da balık yiyecek yer aramış da, içki servisi yapılmayan bir ortam bulamamış. Hemen ardından da açıklama yapıyor beyefendi, içki içenler etrafını rahatsız ediyorlarmış. Oysa ince bi harf yer değiştirmesi var olayda bizim bildiğimiz kadarıyla. **İçki içenler içme nedenlerinin sosyalliği paralelinde kendi hayatlarına böylesi sebeplerle kısıtlama getirmeye meyilli kimselerin aile efradını rahatsız eder, gıyabında.** Al sen şimdi bu şekil bir abiye getir alkolle ilgili bir görevin tepesine oturt. E adamın alkolle dair hiçbir bilgisi yok, şeytan

bunun neresinde? Yok eğer alkolü hayattan silmekse derdiniz, onu **namlı, güzrlü padişahlar** beceremedi siz hiç bulaşmayın.

Kadrolaşma dedim de bak aklıma geldi. Şimdi bu resmi teyyare şirketimiz var hani. Bu şirketin de tepesinde malum zihniyetten bir abi var evveliyatını bilmediğimiz, bilmek de istemediğimiz. Geçende bir tv programında anlatıyordu, "Şuna sponsor olduk, buna reklam yaptırıyoruz," diye, sanki saydığı isimler babalarının hayrına **işin ucundan biz de tutalım** gönüllüsü olmuşlar gibi. Bir de slogan bulmuşlar manasını tam çözemediğimiz. Hakikaten bu 'Globally Yours' ne demeye geliyor? Şu çevirileri dillere destan yeterlikteki translate sitelerine sordum, kimi 'sizin ki küresel' kimi de 'sizin küreseliniz' şeklinde çevirdi, küreselin yuvarlak manası taşıdığını biliyorum, hafiften böyle ecnebiceye kıllanan her yurdum insanı gibi ben de bir şey mi ima etmeye çalışıyorlar kaygısı yaşadım bak şimdi. Neyse, harcanan milyon dolarlardan bahsetmeden kurumsal başarı öyküleri yazarken dinleyicilerden birinin aklına geldi de sordu **bilet fiyatlarından** hareketle yürütülen reklam kampanyalarının nesinin kime derman olduğunu.

Gene **İstanbul'dan İzmir'e beş otobüs parasıyla** hava yolculuğu yapıyorsun resmi uçmak istersen. Ucuzunu özel havayolları yapıyor, bir şekilde onlara **iş paslamış** oluyorsun, komplo teorisi ile yaklaşırsan hadiseye. Haliyle onlar emiyor domestik uçuşların etini, sütünü. Sonra da memleketin taşını toprağını sömüren bir sülalenin ferdi bir şahıs, sıfırdan buralara geldim havası yapıyor ekranlarda. Vergi vermemek için vakıflar kurup deveyi hamuduyla götüren, **köşk bahçesine at diken benim amcam sanki!** Bir de yeni bir trend var para babaları arasında sanki. Kendi reklam filmlerinde arz-ı endam ediyorlar, ki bu marifetin fikir babası da başka bir ikbal döner-kapısı öyküsüne konu olacak propaganda yönetmeni.

Neticede bu hani kalburüstü üniversitelere yönelik sistem pazarlama ayinleri yapılıyor ya hani **nasil kariyer yapılır** başlığında. Kalburun altı üstü demeden bizim de gidip genç arkadaşlara gerek siyasette gerekse iş hayatında yükselmenin peşinde olmamalarını öğütlememiz gerekiyor galiba. Hangi insani vasıfların safra olarak addedilip atıldığı, ortaya çıkan şeklin ne olduğu görülüyor herhalde...

Silav û hûrmet! -Selam ve hûrmetler!-

Herhangi bir yayın organında yazılan 'ilk yazı', diğer bütün yazılardan daha zordur. Kıvranır insan yazarken. Hem derginin genel biçimine göre bir meşrep uydurabilmiş değildir henüz; hem de düzenli okur, daha çok 'ilk yazı'yla verir yazar hakkındaki hükmünü. Evet, açıkça söyleyeyim, ben de bu yazıyı, öylesi bir kıvranmanın pençesinde yazıyorum.

Köşenin adında gördüğünüz 'anti-prêze' ne demek, ondan bahsedeyim ilkin. 'Anti', bildiğiniz anti. Antiempyalist derken kullandığımızın aynısı... 'Prêze' ise, Kürtçe yalan demek. Fakat daha çok 'qirix' gençlerimiz tarafından, nüktedan

bir edayla söylenen bir sözcük bu. Hemen bir cümle içinde kullanalım: **"Ma ne prêze atiyen oxliimm!"** Bu memlekette dönen prêzelerin en büyük mağdurlarından biri, malum olduğu üzere, Kürtler... Çorum'un dağlık köylerinde yaşayan pala bıyıklı, insanlık canlısı amcalarımıza Kürtlerin kuyruklu olduğu prêzesi bile yutturuldu bir vakitler! Halen de sürüp gitmekte sistem eliyle yönetilen prêze dolaşımı. **"Bölge"ye** gelen insanlar halen şaşkınlıkla, **"Vay be! Siz de insanmışsınız!"** anlamına gelen, "Ben buraları böyle bilmezdim. Televizyonda bambaşka gösteriyorlar bize," türevi cümleler kuruyor. O halde Kürt coğrafyasından bildiren bir

bölümün adı için 'anti-prêze'den daha güzeli olabilir mi? İnsanın Kürtleri anlatırken, yalanların karşısında durmaktan daha büyük bir ödevi olabilir mi?

RED'de dilim döndüğünce, yetebildiğimce, Kürt coğrafyasını anlatacağım sizlere. Anlatırken, onun veya bunun, şu veya bu siyasi hareketin söyleminden, fikriyatından kalkarak hareket etmeyeceğim. Sokakta olacağım ve bulduğum ilk internet kafeye oturup, sokakta gördüklerimi, izlenimlerimi taze taze yazacağım. Hele bir başlayalım, xaloların (xalo: dayı) peşini bırakmayacağım. Gördüğüm yerde yanlarına kurulup, çay ısmarlatacağım kendime. Çok

kaptırırsam, Fiskaya'ya, Xançepek'e doğru uzanıp qirixların ateş yanan tenekenin çevresine kurdukları dergâhlarına bile katılabilirim!

Bu arada bir de, 'ayın qirixi'ni seçeceğiz köşede. **Qirix**, Kürd'ün ahlaklı serserisidir. Bir taraftan yumurta topuk ayakkabısı, tespihi, kendine has konuşmasıyla, gerçek bir delikanlıdır o. Ama aynı zamanda 'siyasi abê'lere derin saygı duyan, halkının mücadelesini desteklemekten geri durmayan, duyarlı bir Kürt'tür. Doğan Güzel'in karikatürleriyle, Kürtleri tanıyanlar içinde, onu tanımayan nerdeyse kalmamıştır.

Neyse... Fazla gevezelik okur usandırır. Artık başlayabiliriz...

2006 Mart Serhildanı ve Diyarbakır'ın hali, vakti...

Memleketin bütün şehirlerinin kendine göre bir havası, kültürel mirası, ilgi çekici yanları mutlaka vardır. Her şehrin bir 'tını'sı, çağırışımı vardır. Dışarıdan bakarken ve içine girdiğimizde hissettiğimiz, düşündüğümüz şeyler vardır. Peki, Diyarbakır ne hissettirir?

Hiç kimsenin 'nötür' kalmayı başaramadığı bir şehirdir **Diyarbakır**. Seveni, adını duyunca heyecana kapılır, düşüncelere dalar; sevmeyeni öfkelenir, laf atmaya başlar. İşte bu yüzden, Diyarbakır'ın, Diyarbakırlının gerçekliğini kalıplardan arınarak çözümlemek, hayli zor iştir. Romantizmin sularına girmeden; ama acıyı, öfkeyi ve isyanı da es geçmeden... Yüz yılı aşkın süredir ateşi yanan toplumsal/siyasal mücadelenin sevabını da, günahını da sorgulayarak...

Türkülerden dinlemeyin Diyarbakır'ı; gelin, içeriden bakın. Ofis'i gezin başta; şehir merkezini. Sonra rotanızı Bağlar'a çevirin. Plazaların büyük bir hızla varoş semtin otuz yıllık apartmanlarıyla yer değiştirmesini düşünün bu arada. Yürüyün, hayli yürüyün. 'Mega Center' denilen alışveriş merkezine varın. Oradan dolmuşa atlayıp, Dağkapı'ya geçin. Meydanda vakit kaybetmeyin; surların dibine doğru, ara sokakları yol eyleyerek yürümeye devam edin. Suriçi'ndeki herhangi bir kahveye, fotoğraf makinenizi felan göstermeden, **'normal'** bir insan gibi oturun; kulak kabartın. Kalkın, surlara çıkın. Şehri bir de oradan görmeye çalışın. İçinize hemencecik romantizm dolacaktır; **defedin!** Anlamaya çalışın sadece. Ve bir de, eğer olur da denk gelirse, bir eyleme gidin. Mümkünse polis 'teyakkuz' halinde olsun. Bilmeseniz de bir halaya el verin; **"Kine em?" (Kimiz biz?)** diye bağırın gençlerin arasına karışın. İşte Diyarbakır karşınızda!

Diyarbakırlıyı en özlü biçimde, Diyarbakır'da, tarihi bir Diyarbakır evinde yaşamaya devam eden ve zulasındaki kaçak sigaradan dumanlanan **Hicri**

İzgören'in dizesi anlatır: **"Her köşe başında durdurup kimliğimi soruyorlar, açıp yaramı gösteriyorum."**

Diyarbakır'ın kimliği, 'yara'sıdır. Acılarla, acıya mukabil bir öfkeyle dolu bir tarihin evladıdır Diyarbakırlı. Failli meçhuller, tutuklamalar, katliamlar, 'teyakkuz' halindeki polisin şiddetle orgazmı, 80'ler, 90'lar diye anılan bir mazinin konusu da değildir üstelik. Her şeyiyle, 'bugün'ün konusudur.

Yazıyı yazdığım şu gün (28 Mart), **2006 Mart Serhildanı'nın** yıldönümü. Henüz beş yıl öncesi; **AKP iktidarı...** Ayın ötesinde bir yer değil mekân; Diyarbakır. Otagara varıp herhangi bir şehirlerarası otobüsle ulaşabilirsiniz.

Diyarbakır'ın dört bir yanında, on binlerce insan çıktı o gün sokağa. Analar çocuklarına yüzlerini bağlamaları için eşarplarını verip, **gözlerinden öperek** uğurladılar. Sonra da evlerinin balkonlarından gençlere eşarp, poşi attılar; limon attılar. Kazanlarda sular kaynatıp, çocuklarını öldürenlerin üzerine boca ettiler. Devlet, teyakkuza geçmişti. Polis yetmedi, asker devreye sokuldu. Başbakan Tayyip Erdoğan, **"Kadın da olsa, çocuk da olsa, teröre maşa olanlar için, gereken yapılacaktır!"**

Ayın qirix'i: Apê Osê

Bu ayın qirix ödülü, 'sivil itaatsizlik' eylemlerinde gösterdiği yoğun delikanlılıktan dolayı, Apê Osê'ye! Apê Osê, panzeri ayaklarının altına alarak yaptığı konuşması, polisleri karşı, "Elin çek sağa diyeem!" anlamına gelen tavırları, zafer işaretiyle eş zamanlı hınzır gülümseyişiyle, qirixliğin en güzelini yapmıştır!

Apê Osê'nin panzer üzerinden yaptığı konuşmanın Qirixça'ya çevirisi ise, bizce şöyledir:

"Ma siz ne diysiiz oxliimm! Bu panzerdir ne vırıxır; benimdir diyem size! Kimin parasiynan aldığiz bunu oxlim? İnmiyem, aha da burdayam! Gelin indirin delikanlıysanız!"

diyerek düğmeye bastı. Biber gazlarıyla, tazyikli sularla yetinmediler; halka gerçek kurşunlarla saldırdı, 11 insanı öldürdüler. İşte öldürülenlerin çetelesi:

Mehmet Akbulut (18 yaşında)

Halit Söğüt (78 yaşında)

Tarık Ataykaya (22 yaşında)

Mehmet Işıkcı (19 yaşında)

Abdullah Duran (9 yaşında)

Enez Ata (8 yaşında)

Mahsum Mızrak (17 Yaşında)

Emrah Fidan (17 yaşında)

İsmail Erkek (8 yaşında)

Mustafa Eryılmaz (26 yaşında)

İlyas Aktaş (24 yaşında)

İşte 'devletin ülke ve milletiyle bölünmez bütünlüğü'ne kasteden insanların çetelesi! Şimdi Diyarbakırlı'nın hafızasında bu zamanlar nasıl bir yer tutar; düşünebiliyor musunuz? Daha da önemlisi, Diyarbakırlının 'kimliğinde' nasıl bir yer tutar?

2006'da yaşananların çok daha fazlası, Kürt coğrafyasının her yanında onyıllar boyunca yaşandı durdu. İşte bu coğrafyaya bakarken, siyasal değerlendirmelerde bulunurken, eleştirirken, önerirken, destek verirken, bütün bunları düşünmek zorunda insan! Politik hamlelerin, ancak **yaşamla buluştuğlarında** bir anlamı olur. Ve işte Diyarbakır'da ve Kürt coğrafyasında yaşamla buluşmanın koşulu, bu acılarının, bazen ateş, bazen suskunluk olan öfkelerinin ardından size bakan xalo'nun, dayenin gerçekliğiyle yüzleşebilmektir.

Diyarbakır sokaklarında karşılaştıklarımı, izlenimlediklerimi yazmaya çalışırken, **xalo ve daye**leri bol bol konuşturacağım, hiç değilse onların penceresinden bakmaya, yorumlamaya çalışacağım. Bunları okumadan önce, Kürd'ün hafızasına, acılarına, öfkesine, isyanına ve bunlarla malûl kimliğine dair bir kez daha düşünün derim.

Ve 2006 Mart Serhildanı'nın yıldönümünde, diğer bütün katliamlar gibi lanetleyin bu katliamı da!

'Kutsal Aile'den 'kıyakçılık'a evrim!

Komünistlerin bu kutsal denen kurumsal pezevenkliği ortadan kaldırmak istemelerinin istemesinin neresi acayip?

Bir üstyapı kurumu olarak ailenin içine doğuveren çocuk, ideolojik hapı yutma evrimine daha altında don yokken başlayıverir. Kısa paçalı donlu evrim döneminde ve devamında ütülü 'laciler'i giyiverdiğinde de ideolojik kutsanmışlık sürer gider. *Güneş Ne Zaman Doğacak?* gibi abuk filmlerde de görüldüğü gibi 'Allahsızlığı Yayma Enstitüsü' işlevi gören komünizm, aileyi ortadan kaldırmak için, 'babasız doğan' çocuklara devlet yardımı olarak 'babalı doğan' çocukların altı katı fazla para yardımı yapmaktadır! Hemen devlete başvurup sıraya girmeyin, bu durum 'hastalıklı komünist toplumlar ve devletler' için geçerliymiş, ben filmin yalancısıyım, Allah'a şükür biz altıda bir bile yardım alamayan ailelerden geliyoruz! Her yazımda kendisinden bahsettiğim babama, her ne kadar çocukken, "Sen benim babam mısın?" diye sorduğumda, "Bilmem, annene sor," dese de, o şüphe ile yaşayıp babamızdan dna örnekleri alacak kadar ileriye götürmedik işi.

Sınıflı toplumlarda cinselliğin ve mülkiyet ilişkilerinin genel ahlaka ve yasalara uygunluğu anlamına gelen 'çekirdek' aile kurma hadisesi, bizimki gibi sınıflı toplumlarda garip haller almaya başladı bilmem farkında mısınız? Şöyle ki; onlarca tv kanalında onlarca 'izdivaç' programı var ve bu evlendirme dairesi programlarında ana tema insanları birbirine beğendirerek aile kurmalarını sağlamak, yani çiftleşmelerini 'yetmiş milyon'un önünde gerçekleştirmek bir bakıma. 'Yetmiş milyon'un ittirip kaktırmalarıyla kurulan ailelerde en büyük sorun, aile kurulup çiftleşme dönemine geçildiğinde, "Ulan acaba hâlâ yetmiş milyon bizi izliyor mu?" sorunsalı olsa gerektir. O kadar insanın gözetlediği bir aileden sağlıklı nesillerin yetişmesini beklemek de safillik olurdu sanırım.

Göster amcanal..

Bu ailelerin erkek çocukları, ailenin kökeni itibariyle 'göstermeye' alışık olduğu için de hep 'göster amcana pipini' modunda eli pipisinde gezmektedir netekim. Bizim köylerde at ya da dana dişisiyle rahat havlet olsun diye köyün adamları teknik destek sağlar, buna da 'kıyakçılık' denir. Şimdi bu tv kanallarındaki 'kıyakçı' ablalar, abiler, utanmadan sıkılmadan, "Amca kaç tane evin var?"; "Amca bu sana çok genç değil mi? Baş edebilecek misin?" diye kadınları pazarlarken, kıyakçılık yaptıklarının

farkında mıdır, bilemiyorum. Allah'tan köydeki kıyakçılar hayvanlarından erkek olanına böyle sorular sormuyor ve üremeyi hedef alan bir anlayış içindeler.

Gece performansı!..

Adorno ve Horkheimer *Aydınlanmanın Diyalektiği* adlı o kutsal kitaplarında insanın yapıp etmelerinin, yani kültürün doğaya rağmen olduğundan söz eder ve insan toplumlarının varoluş biçiminin doğaya karşı ve ona rağmen sürdüğünü anlatırlar. Ve sosyal devrimleri de aslında doğanın insanla giriştiği bu mücadelede doğanın bir tepkisi olarak tanımlarlar. Peki biz kime ve

neye rağmen ekranlardaki kıyakçılara bu kadar hoşgörü gösteriyoruz? Mümessili oldukları ahlaki çözülmenin, edepsizliğin, çürümenin sorumlusu elbette salt onlar değil. Ama sokaktan tutup o paravanın iki yanına oturttukları o yoksul, o çaresiz, o garip insanlar ne zaman bu ahlaki çözülmenin birer parçası, hatta teşvikçisi oldular? Uzun zamandır televizyon izlemediğim için, bu kadar çok şeyin değişmiş olması karşısında şoktayım. Birkaç hafta bu programları izledim ve düşündüm. Adamın emekli maaşından tutun da memlekette kaç dönüm arazisi olduğuna, kadının daha önceki eşinden olan çocuklarının yanında mı yaşadıklarına, adamın 'gece

performansları'ndan, kadının sokakta rahibe, mutfakta aşçı yatakta fahişe olması gerektiğine kadar o kadar ucuz, o kadar bayağı ve bir o kadar

da alçak konuşmaya şahit olduktan sonra karar verdim ki, biz ulus olarak kafayı yemiştir!

Kurşunlanan kadınlar

Ve sınıfsız toplumlarda aile olmayacağını bas bas bağırarak ilan eden muhafazakar-milliyetçiler, bu toplumsal pazarlanmaya neden ses

çıkarmıyor acaba? Aile dedikleri o kutsal nanenin bu şekilde kurulması hoşlarına mı gidiyor? Ya da komünistlerin bu kutsal denen kurumsal pezevenkliği

ortadan kaldırmak istemesinin neresi acayip?..

Yahu öyle böyle değil, adamın birini lüks arabasında kafasından vurmuşlar, adam mafyatik ilişkilere boğazına kadar batmış, kurşunlattığı eski karısı dahil bütün 'karı'ları hastane bahçesinde, kafeteryasında köşe kapmaca oynuyor. Birbirleriyle asgari müştereklerde anlaşılanlar aynı masada oturup çay içip, yoğun bakımdaki adam için dualar ediyor. Bu mudur sizin kutsallığınız? Bu mudur sizin aileniz, ahlakınız, bilmem neyiniz?

İster dini, ister ahlaki... Hangi noktadan bakarsanız bakın samimiyet lazım. Siz aileyi kutsarken samimi misiniz beyler bayanlar? Siz değil

miydiniz 14 yaşındaki kız çocuklarını erkek arkadaşı ile telefonda mesajlaşıyor diye öldüren, kendilerini öldürmelerini sağlayan? Onların katilleri siz muhafazakarlar değil miydiniz? Kadına yönelik şiddetin dini referanslarını arayan, 'Kızını dövmeden dizini döver,' diye atasözleri yaratan siz değil miydiniz? Birileri çıkmış kızınızı, oğlunuzu, ananızı, babanızı, kardeşinizi pazarlıyor, neden ses çıkartmıyorsunuz?

Kız gelip kız gidenler...

Yahu insanda biraz edep ahlak olur!.. Cübbesi ile kanal kanal dolaşan -her gittiği yere koltuğuyla giden değil, öbürü- terbiyesiz adam buyurmuş ki, bu dünyada kız gelip kız giden hanımlarımız, bacılarımız, öte dünyada şehitlerimize sunulacakmış, ikram edilecekmiş, hem onlar için de böyle mübarek insanların koynuna girmek de onları onore etmiş, mutlu etmiş. Bu dünyadaki kıyakçılık organizasyonunu tamamladınız, şimdi öte dünyada kim kiminle çiftleşecek, onu mu düzenliyorsunuz? İnsanın aklı bu kadar mı uçkurunda olur? Din bu mudur?

Her fırsatta maneviyattan bahsedenlerin manevi çöküşlerine tanık olduktan sonra, asıl maneviyata, insan onuruna, insanlar arasındaki eşitliğe ve saygıya, çocuk yetiştirmeye, aşka, sevgiye, dostluğa, kardeşliğe, insanlığa sahip çıkacak olanların biz komünistlerden başkası olmadığını daha iyi fark ediyor insan. Yoksa cübbeli cübbesiz bu kıyakçılara beşer-üstü alanları teslim ettiğimiz sürece, yoksulların, yoksunların maddi manevi sorunları üzerinden prim yapan bu kalleşlere göz yumduğumuz sürece, biz komünistler de görevimizi tam yapmamış olacağız.

Tamam, iktidarı eleştirelim hatta onu yıkalım, bunun için sınıfsal duruşumuzla politika üretilim, mücadele edelim, yazalım-çizelim, taş alıp atalım, ama manevi değerlerimizi, halkımızın binlerce yılda biriktirdiği damıtılmış reflekslerini de bu insan müsvettelerine teslim etmeyelim. İşçi, köylü, genç, yaşlı demeden yaşadığımız her alanda fikirlerimizi, gelecek kurgularımızı açık yüreklilikle anlatabilmeliyiz, aktarabilmeliyiz. Aksi halde durum vahimdir, bu dini imanı para olmuş cübbeli-cübbesiz kıyakçı takımı yoksullarımızı esir alıp onların onurlarıyla gururlarıyla oynamaya devam edecektir. Halkımızın onuru bizim de onurumuzdur, ezdirmeyeceğiz, sahip çıkacağız...

Enginlere sığmam taşarım!

Marx, *Kapital*'in birinci cildinde, paranın sermayeye dönüşümünü, sermaye aracılığıyla artı-değerin nasıl üretildiğini ve artı-değerden nasıl daha fazla sermaye meydana geldiğini anlattıktan sonra, sekizinci bölümde ilkel sermaye birikimini -*Primitive Accumulation*- anlatır. Politik-ekonomide ilkel birikimin, teolojide 'ilk günah'ın -Adem ile Havva'nın yasak elmayı yiyerek Cennet'ten kovulması- oynadığı rolü oynadığını belirtir ve şöyle der: "... ve işte, bütün çalışıp didinmelerine karşın, kendilerinden başka satacak hiçbir şeyleri olmayan büyük çoğunluğun sefaleti ve uzun süredir çalışmayı bıraktıkları halde küçük bir azınlığın durmadan artan zenginliği bu ilk günahla başlar." İlerleyen sayfalarda ise, ilkel sermaye birikiminin bir dizi zor yöntemini -el koyma- içerdiğini vurgular.

Çalışmayan, fakat zenginlikleri zor yoluyla sürekli artan bir tür safahat sınıfı yarattı ilkel birikim. Marx, kapitalist birikimden önce ve kapitalist üretim tarzının değil, onun çıkış noktası olan birikime ilkel birikim diyor. İyi ama, bugün, tekelci kapitalizm koşullarında tam da bunu yaşamıyor muyuz? Burjuva medyasının magazin eklerini takip etmek yeterli. İnanılmaz politik-ekonomi dersleriyle dolu...

Mesela kimdir Ali Ağaoğlu? 700 bin lira verip, İstanbul Moda Haftası'nın 'ağa'sı oluyor! 120 bin dolarlık yatağı varmış, bir sürü arabası varmış. Erman Ilıcak kimdir peki? Müteahhitmiş. Rönesans İnşaat'ı duyan var mı? 2010'da 1.2 milyar dolar para kazanmış! Fenerbahçe yöneticisi olmadan önce ortalama bir müteahhit olan Nihat Özdemir'in şirketi Limak'ın cirosu 2.2 milyar liraya nasıl yükseliyor? (12 Şubat, *Hürriyet*) Cem Yılmaz yeni dvd'sini bir televizyon kanalına satmış ve 225 bin dolara yeni araba almış. (28 Ocak, *Hürriyet Kelebek* eki) Dizi oyuncusu Hakan Yılmaz kimdir, ne üretmiştir de 'Porscheli ünlüler kervanı'na katılıyor? (19 Ocak, *Hürriyet Kelebek* eki) Seda Sayan ne üretip satıyor da doğum günü kutlamak için sevgilisine 20 bin liraya özel uçak kiralayabiliyor? (11 Ocak, *Hürriyet Kelebek* eki) Acun Ilıcalı adlı *Televole* sunucusu cemaatçi muazzam servetini nasıl biriktirdi? Ya da dışarıdan bir örnek: Fiat'ın İtalyan CEO'su 2011'de 100 milyon avro kazanacakmış ve bu para 6 bin 430 Fiat işçisinin toplam yıllık geliri kadarmış.

(8 Ocak 2011)

Tabii bu safahatın bir de sefalet tarafı var: 'Beşte birimiz yoksul'. (7 Ocak, *Taraf*) 'Kriz 818 bin kişiyi daha yoksulluğa itti'. (7 Ocak, *Radikal*) Sorumluluğu ekonomi olan Ali Babacan, 2010 yılının ilk yedi ayında 25 bin 265 işyerinin kapandığını ve yaklaşık 4 milyon 436 bin sigortalının işten ayrıldığını söylemiş. (10 Şubat, *Günlük*) 4 milyon 436 bin kişi işsiz kalmamış, işinden ayrılmış! Son 25 yılda 165.5 milyar dolar para dışarıya transfer olmuş ve 25 yılda yabancıların yaptığı net kâr transferi 105.8 milyar dolar olmuş. Ve son 8 yılda dışarıya edilen para miktarı 54 milyar dolar. (17 Ocak, *Taraf*) Ve 51 yıldır yaşadığı tapu tahsis belgeli evi beş yıl önce 'kentsel dönüşüm' gerekçesiyle yıkılan Roman yurttaş Yüksel Dum, 18 nüfuslu ailesiyle birlikte kurduğu barakada yaşam savaşı veriyormuş! (9 Şubat, *Günlük*)

Marx, ilkel birikim için zor yöntemleri olduğunu söylemişti. Kapitalizm öncesi bu zor, kılıç yoluyla uygulanırdı. Şimdinin zor yöntemleri ise, özelleştirmeler, devlet ihaleleri, borsa spekülasyonları... Yurtdışına çıkarılan 54 milyar dolar net kâr transferi, bu ülkenin birikimine zorla el koymak anlamına gelmiyor mu? Şubat 2001 krizinde bankasına el konan

müflis işadamı, Çukurova Holding'in sahibi Mehmet Emin Karamehmet, bugün 4 milyar dolarlık kişisel servetiyle memleketin en zengin adamı rütbesini alırken, tanrılar onu nasıl baştan yarattı diye sormadan edemiyor insan. Çok çalışmış olmalı! Bir hikayesini anlatayım size...

3 Ekim 2010 tarihli *Radikal* gazetesinde şöyle bir habere rastladım: "Aqua Valetta isimli tanker, 20 Şubat'ta (2010) Venezuela'nın Puerto Miranda Limanı'ndan demir aldıktan sonra, güvenlik güçlerinin düzenlediği operasyonda, geminin su altında kalan bölümünde dalgıçlar tarafından 100 paket kokain ele geçirildi." Haberin iç kısmı daha ilginç: "Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Venezuela'da kokain operasyonu kapsamında alıkonan Aqua adlı geminin personelinin iadesi için devreye girdi. Venezuela Büyükelçisi Raul Jose Betancourt Seeland'dan yardım isteyen ve mürettebatın altı aydır tutukluluğu olduğunu belirten Erdoğan, 'Bunu bir an önce halledin, Chavez'i mi arayayım?' diyerek sitem etti."

Tamam, Başbakan'ın vatandaşlarını yabancı ellerde sahiplenmesi normal. Vatandaşlarını istemiş. Ne var ki, 19 Kasım 2010 tarihli *Milliyet*'teki haber, durumu ilginç kılıyor: "Venezuela Dışişleri Bakanı Nicolas Maduro

Moros'un Türkiye ziyareti sonrası, Venezuela kokain ele geçirilen tankeri ve mürettebatı iade etti."

Başbakan, vatandaşları istemişti ama Venezuela zulasında 100 paket kokain ele geçirilen tankeri de iade etmişti! Uluslararası hukuk bu konuda ne der bilmem ama bizim mapusta teknik arızalara bakan bir mahkum arkadaş vardı, kalorifer peteklerinin havasını almaya geldiğinde konuşmuştuk. Tır şoförüymüş ve zulasında eroin yakalatmış, devlet tıra el koymuş. Tankerin bırakılması hukuka uygun mu acaba? Neyse, beni esas şaşırtan, 3 Ekim 2010 tarihli *Radikal*'de yer alan haberin finaliydi: "Aqua Valetta isimli tanker, Çukurova Holding'e bağlı Genel Denizcilik Nakliyat'a ait. Genel Denizcilik yetkilileri olayla ilgili, 'Türk gemileri de dahil birçok geminin uyuşturucu kaçakçılarına hedef seçildiğini...' söylemiş. Ne yani, uyuşturucu tacirleri dalgıçlar gibi dalıp, tankerin su altında kalan kısmında pencere açıp kokain mi zulalıyor? Ya da gemi gümrükteyken kibarca yanaşıp, ellerinde paketler, "Bir arkadaşına bakıp çıkacağız birader," diyerek gemiye mi giriyorlar? Hem de Çukurova Holding tankesine! Sizi bilmem de, ben burada değişik bir 'ilkel birikim' kokusu alıyorum. Gerçi burundan nefes almak tehlikeli bu durumda!..

Karamehmet'le ilgili haberler bitmek bilmiyor. Bakın, sahibi olduğu MMEKA isimli şirket, dört ayda 8 milyar dolarlık özelleştirme kazandı! (8 Aralık 2010, *Milliyet*) 9 Ağustos 2010'da, 2.99 milyar dolara Boğaziçi Elektrik Dağıtım'ı; yine aynı gün 1.92 milyar dolara Gediz Elektrik Dağıtım'ı; 16 Ağustos'ta 1.2 milyar dolara Başkent Doğalgaz Dağıtım'ı; 7 Aralık'ta 1.81 milyar dolara İstanbul Anadolu Yakası Elektrik Dağıtım'ı... Haberin içinde ilginç bir ara başlık var: "Türkiye'nin yarısı ona fatura ödüyor!" Ve şöyle bir liste verilmiş: "Turkcell 33.9 milyon kişi; Digitürk 2.5 milyon; Başkent Gaz: 1.2 milyon; BEDAŞ: 3.8 milyon; AYEDAŞ: 2.1 milyon; Gediz Elektrik: 2.3 milyon kişi..."

Marx yaşıyorsa nasıl formüle ederdi acaba bu birikim tarzını? Politik-ekonomi bilimi açısından gelişkin formlere sahip değilim ama benim çıkardığım sonuç şudur: Vurguna, yağma ve talana dayanan bir ekonomik sistem için toplumsal çürüme, gericileşme ve çöküş kaçınılmaz bir son. Çıkardığım bir başka sonuç ise, devrimin güncelliğini koruduğu ve kaçınılmaz bir son olduğudur!..

**Son nefesine kadar
bir komünist olarak yaşayan,
bizden desteğini ve
güler yüzünü hiç esirgemeyen
Rıfat ağabeyimizi yitirdik.
Anısını yaşatacağız.**

RED

Etrafta zengin varsa böbreklerinize dikkat edin!

Böbrek üzerine söylenecek ne kadar çok şey var... Bu organdan iki adet bulunur. Başta üre olmak üzere atıkları kandan süzer ve onları su ile birlikte idrar olarak boşaltırlar. Hal böyle olunca bu önemli organlar için göze alınabilecekler listesi de, organların yararı kadar uzun olabilir. Böbrekleri için kaçırılıp öldürülen insanlar, **böbreğini satın yaşamaya çalışan yoksullar...**

Tüm bunların dışında böbrekler reklam unsuru olarak da kullanılabilirmiş. Zenginlerimiz sağ olsun, bunu da gösterdiler bize ahir ömrümüzde. Londra'da yaşayan Türkiyelilerin 10 Mart'ta Türk Böbrek Vakfı 'yararına' düzenledikleri 'hayır gecesi'ni izledikten sonra -itiraf edeyim- mekanı basıp *Öyle Bir Geçer Zaman ki*'nin asi çocuğu Mete'nin sinirini de yanıma alarak yakmak istedim orayı. Tesadüf yolunuz Londra'ya düşseydi, bu geceye katılanların surat ifadelerine giyim tarzlarına ve hareketlerine baksaydınız eminim kendinizi *Aşk-ı Memnu*'nun dizi setinde zannederdiniz. Ortalığın Bihter'den Behlül'den Adnan'dan geçilemediği bir organizasyon olduğunu anladım magazin ekibinin 'çalışmalarının' ardından. Bilmesem, Böbrek Vakfı yararına

düzenlenen bir organizasyon olduğuna hayatta inanmazdım. Organizasyona sponsor olan firmanın görevlisi kendisine mikrofon uzatıldığında neden orada olduğunu bilmediği gerçeğini örtmek amacıyla saçma sapan bir konuşma yaparak yavşakça sırtıttı. Böbrek hastaları için bir de defile düzenlendi gecede. Kıçını başını böbrek hastalarının 'yararına' açan 'mankenler' bir oraya bir buraya yürüyerek 'hayır gecesi'ne katkı sağladı! Organizasyonun en mide bulandırıcı anı ise başka bir sponsor firmaya ait yetkilinin söyledikleriydi: "Bizi beğendikleri için teşekkür ederiz..." Sonra da, "Ay pardon bizi davet ettikleri için yani," minvalinde bir düzeltme yaptı. Yok birader yok, aslında ikinci söylediğinde dilin sürçtü. Sizi beğenip davet ettiler organizasyona. Zaten bütün mesele beğenmek ve beğendirmektir bu gecede. İçinizden bir tane delikanlı çıkıp, **"Ne böbreği, ne hastalığı kardeşim, biz buraya eğlenmek ve firmalarımızı tanıtmak için geldik. Bize ne hastalıktan?"** dese hangimiz şaşırırız?

Açık artırma sonucu elde edilen gelirin böbrek hastalarının yararına kullanılacağına açıklanmasının ardından çok rahatladım! İnsanların hastalıklarını reklam unsuru olarak kullanıp

organizasyona katılan zenginlerin, köpeğin önüne kemik atar gibi saçtığı paralarla mı derman bulacak böbrek hastaları?

"Ne var bunda? Adamlar hem eğlenmiş hem de hayır yapmış," mantığıyla yaklaşırsak bu gibi durumlara, bu hayasızlar yoksulların dertleri üzerinden reklam yapıp eğlenmeye son sürat devam edeceklerdir.

Üstelik bahsettiğim bu olay, okyanustaki küçük bir damla sadece. Zenginler, bu gibi 'hayır geceleri'ni her fırsatta tekrarlıyor. Nerede bir afet olsa, yoksulların canı yanar. Nerede bir savaş olsa, yoksullar ölür. Ve tüm bunların yaşandığı yerlerde yoksulların başına üşüşen akbalar peyda olur. Sahte gözyaşları döküp gördükleri mikrofonlara tükürüklerini saçsa felaketin ya da acının kendi felaketleri ve kendi acıları olduğunu söylerler. 'Show' programlarında 'zengin

bey'den ya da 'ünlü hanım'dan milyonlar akar. Sonra zengin goygoycuları 'zengin bey'i ve 'ünlü hanım'ı elleri kızarıncasına alkışlar. Belki bir yoksul kurtulur derdinden; fakat milyonlarcası acısıyla baş başa bırakılır zengin akbalarla. Zengin akbaba, 'babacan' tavırlarıyla reklamını yapmış olarak döner köşküne. 'Ünlü Hanım' hayırsever sıfatını kazanmış olmasının kaset satışlarını arttıracığı umuduyla sahte gülücükler yayar etrafına.

Yoksulların acıları değişmez. Japonya'da tsunamiye kapılıp giderler. Libya'da bombalar düşer yanlarına. Filistin'de kurşuna dizilirler... Zenginler mi? Onların 'baş'ına bir şey gelmesin aman ha! Medya, can veren yoksulları bir kenara bırakır ve hemen zenginler için gözyaşı akıtmaya başlar. Zenginliğin kaynağı belirsiz olsa da fark etmez. O anda belki bir yoksul daha ölür. Ölen ölür, kalan yoksullar sistemindir.

Girişte, böbreğin işlevinden bahsederek şunu söylemiştim: Başta üre olmak üzere atıkları süzer ve idrar olarak boşaltır.

Sosyalizm insanlığın böbreğidir aslında. Zararlı olanları süzmek ve dışarı atmak üzere tasarlanmıştır. Sosyalizm, yoksulların başına üşüşüp onların acılarını pazarlayan akbaların olmadığı bir dünyayı anlatır...

Hollywood sineması, yıllar boyunca ABD'nin kapitalist ve emperyalist politikalarına hizmet etti. Kimi zaman açık açık, kimi zaman da alt metinleriyle emperyalist düşünceleri bize yutturmaya çalıştılar. Hollywood filmlerinin kapitalizme nasıl hizmet ettiğini anlatan yüzlerce kitap ve yazı var. Aynı şeyleri tekrar etmeden konuya biraz daha farklı bir yönden bakalım.

Son yıllarda full hd, 3 boyutlu, Led ekran, 200 Hz, 120 ekran... falan filan derken tv teknolojisi iyice gelişti ve yaygınlaştı. Dolayısıyla, "Sinemada seyretmek bir başka oluyor," cümlesi de zayıflamaya başladı. İnsanlar, zaten çok bağlı oldukları tv'lere biraz daha bağlandı. Özellikle ticari yönden dizi sektörü, film sektörünü solladı. E, mesele para olunca ABD'nin film şirketleri dizilere el atmaz mı? Atar. Hem de ne atış! Hollywood'da öyle diziler çekiyorlar ki sinema filminden farksız. Tabii, bu Hollywood dizileri, tıpkı Hollywood filmleri gibi, tüm dünyaya pazarlanıyor. Hatta birçok Hollywood dizisi, henüz ABD dışında yayınlanmamışken, internet üzerinden başka ülkelerde takip ediliyor. Bu durumun gayet farkında olan emperyalizm, bu defa siyasi alt metinlerini dizilere döküyor. Son yıllarda hem ABD, hem de dünyada büyük ilgi görmüş birkaç Hollywood dizisini deşifre etmeye çalışalım.

1. LOST: Tam 6 sezon sürdü ve seyircisini her sezon daha da fazlalaştırdı. Görsellik mükemmel. Dramatik yapıda 1945'te Orson Welles, flashback (geriye dönüş) tekniğini *Yurttaş Kane* filminde ilk defa kullanarak bir devrim yapmıştı. İkinci devrim ise *Lost*'tan geldi. İlk defa flashforward (ileriye sıçrama) tekniği kullanılarak gelecekte yaşanacak olaylar da gösterilmeye başlandı. Yani dizideki hikâyeler zaman yönünden üç kulvardan akıyordu. Geçmişte yaşananlar, bugün adada yaşananlar ve gelecekte başlarına gelecek olan olaylar. Senaryo, insanı meraklıya kurtuyor. Acaba bu ada nasıl bir yer? Tuhaf olayların sebebi ne? Ve altıncı sezonun sonunda öğrendik ki, en başta senaristler inkar etse de, meğerse o ada, 'Araf'mış. Dincilik ve milliyetçilik, kapitalizmin en güçlü

AH ŞU HOLLYWOOD!..

silahlarıydı değil mi? Yani o kadar alengirli olaydan sonra dönüp dolaşıp yine aynı sığ sulara döndü dizi.

2. FLASHFORWARD: 2009-2010 sezonunda ABD'de yayınlandı. Son yıllarda iyice moda olmuş kuantum fiziğini temele koyarak. Bu arada kapitalizmin, kuantum fiziğini nasıl evirip çevirip kendisine araç olarak kullandığını incelemek de ayrı bir yazının konusudur. Sosyalist bilimsansı Einstein'ın kemikleri sızlıyordur herhalde. Neyse, diziyi dönersek bir grup 'kötü adam' kuantum fiziğini kullanarak bütün dünyayı aynı anda iki dakikalığına uyutmayı başarır. Bu iki dakika boyunca insanlar, altı ay sonraki hallerinden bir kesit görür. Uyandıktan sonra da seyirci şu iki soruyu sorarak izler diziyi: Böyle bir olayı kimler, nasıl yapabilir? Acaba dizi karakterlerinin gördüğü olaylar, hakikaten 6 ay sonra gerçekleşecek midir?

Konu ilgi çekici, aksiyon desen gırla. Yani dizi kendisini seyrettiriyor. 6 ay sonra görüyoruz ki karakterlerin neredeyse tamamı hakikaten gördükleri olayları yaşıyorlar. Aaa o da ne? **2009 model senaryoyu birazcık kazıdık ve altından binlerce yıllık din anlayışı çıktı. Kaderciliğe bağlandık hep birlikte.** Yani biz ne yaparsak yapalım, fayda yok. Kaderimizde ne yazıyorsa o olur. Tüm o aksiyonun, polisiye maceranın içinde kaderci, teslimiyetçi zihniyet seyirciyi alttan alttan pompalanıyor.

3. THE EVENT: 2010-2011 sezonunda başlayan ve başrolünde 'zenci ABD başkanı' olan dizi. Dizinin hikâyesine göre bir uzay gemisi 1940'lı yıllarda Alaska'ya düşmüştür. İçinden yüz kadar uzaylı çıkmıştır. İnsana çok benzeyen ama insan olmayan uzaylılar. Ömürleri de çok uzun. Yüzlerce yıl yaşayabiliyorlar. İşte bu uzaylılar, ABD hükümeti tarafından yakalanıp yıllarca gözaltında tutulurlar. Tabii bu bilgiyi çok az sayıda insan bilmektedir. Diziyi uzun uzadıya incelemeyeceğim. Sadece şu örnek yeter bize: Uzaylılara sürekli neden dünyamıza geldikleri sorulur. Ancak uzaylılar hiçbir zaman net cevap vermezler. Dizinin

bir bölümünde CIA başkanı iyice sinirlenir. 'Zenci ve de pek demokrat' olan ABD başkanına: "Efendim, müsaade edin de şunları kendi özel yöntemlerimle konuşturayım," der. ABD başkanı, pek demokrat bir cevap yapıştırır: **"Hayır, olmaz! İşkence yok! İşkenceye müsaade edemem!"** Yaa gördünüz mü ne kadar ilkeli, ahlaklı bir insan. Elin uzaylısına merhamet eden demokratlar, mesele doğal kaynaklara gelince Afganistan'da, Irak'ta, Libya'da yaşayan 'dünyalı'lara o kadar da hoşgörü göstermiyorlar maalesef. Bu arada aklıma Yeşilçam'dan *Ah Nerede* filmi aklıma geldi. 1970'li yılların Türkiye'sinde karakoldaki komiser, Hulusi Kentmen'e, "Bizde dayak yok," demişti.

4. SPARTACUS: Ey cemaat, Spartaküs'ü nasıl bilirsiniz? Ezilen sınıftan bir köle olarak biliriz. Roma'da iktidara karşı başkaldıran ilk direnişçilerden biri olarak biliriz. Peki, Hollywood'dan çıkan *Spartacus*'te ne var? Bolca kan, bolca vahşet. Aşk, entrika, macera... Eee peki direniş nerde? Devrimcilik nerde? Peki ya ezilen sınıfın Spartaküs liderliğinde iktidara başkaldırması? Yok. Orası es geçilmiş Hollywood işi çakma *Spartaküs*'te. Sadece bu diziyi seyrederek Spartaküs'ün adını öğrenmiş bir insana 'başkaldırı' sözcüğü ne kadar da uzak.

Son yıllarda ABD başta olmak üzere, dünyada ilgiyle izlenen bir sürü Hollywood dizisinden sadece birkaçını seçtim size. Bilinçli bir seyirci, elbette kafasını boşaltmak için bu tip dizileri seyredebilir. İlla siyasi mesaj veren üzi olacak diye kimseyi zorlayamayız. Ama bu tip filmleri, dizileri izlerken de kafanızda hep şu cümle bulunsun: Big Brother is watching you! (Büyük Birader, sizi gözetliyor.)

Hüseyin Şirin

Bir tablo sadece 1 milyon 262 bin lira! Kaçırmayın!..

Antik AŞ Müzayede Evi'nin Swissotel'de düzenlediği Çağdaş Sanat Eserleri Müzayedesi'nde Erol Akyavaş'ın Vav adlı tablosu 1 milyon 262 bin liradan alıcı buldu.

Bazıları zengin düşmanlığı yaptığımızı söylüyorlar, evet aynen öyle yapıyoruz. Bir tabloya bu kadar para veriliyorsa burada köklü bir sorun var demektir. Bu konuda kendini söz sahibi gören bir çok kimse bu durumu normal karşılıyor, 'sanata destek' olarak yorumluyor, kitlelere bu fikri empoze etmeye çalışıyorlar. Oysa geldiğimiz bu noktada sanat tam manasıyla elitizme bulanmış, yozlaştırılmıştır...

Emrah koş!.. Güzel para veriyorlarmış!..

Annavutköy'de bir balıkçıda yemek yedikten sonra çıkışta gazetecilerin sorularını yanıtlayan Emrah, gelen dizi tekliflerinden bölüm başına 70 bin lira istediği için yapımcıları zorda bıraktığı iddialarına, "Şu anda belirgin bir proje yok. Ama hak etmiyor muyum? Siz karar verin," yanıtını verdi. Ayp ettin ciğerim, hak etmez misin hiç? Haftada 70 bin senin köpeğin olsun! Sadece 120 işçinin bir aylık maaşı, o kadar. Bir şey merak ettim, haftada 70 bin TL yi nerene... pardon, nasıl yiyeceksin? 'Sanatçı' olmak zor zanaat...

Emrah kaç! Felsefeci Nihat geliyor!

Nihat Doğan felsefe kitabı yazıp yazmadığı soruları üzerine şunları söyledi: "Evet yazıyorum. Kendi sözlerimi bir kitapta topluyorum. Mesela, 'Aydın olmayan bir millet, ekinsiz toprak gibidir,' demişiz. Bunun ne manaya geldiğini bazı ahmaklar anlamıyor, aydınlatcağız onları..."

Nihat Doğan, böyle ağır aforizmalar üzerimize üzerimize gelip de zihnimizin sınırlarını zorlamayı sürdürürse, korkuyorum hep birlikte zihin sağlığını yitireceğiz. Geçenlerde bir röportajında, "Bana normal gözle bakan beni anlayamaz, bana kalp gözüyle bakan anlar beni," de demişti filozof Nihat. Önce 'kalp gözüml'e baktım, anlayamadım, gidip üç boyutlu gözlük aldım, yine anlayamadım. Evet, sorun bende olabilir ama kanaatimce Nihat Doğan birkaç yüz yıl erken gelmiş dünyaya, onu çok ilerde anlayacağız belki. Hatta onu ve desteklediği Tayyip Erdoğan'ı zaman makinesiyle birkaç yüzyıl sonrasına yollayabilsek de, gelecekteki torunlarımız onlara bakıp bakıp şaşırırsalar...

Arka odalarda neler oluyor?!

Murat Bardakçı, Pelin Batu'nun programlarından ayrılmasının ardından yayınlanan programda şu açıklamayı yaptı: "Pelin Hanım bize çok kızdığı için aramızdan ayrıldı. Kendisine 2 yıldır verdiği emekler için teşekkür ediyoruz. Yakında aramıza hoş bir hanım katılıyor. O da tarihçi. Önümüzdeki hafta aramıza katılacak."

"Dağda koyun otlatan çobanla benim oyum bir mi?" diyen 'tarihçi' Aysun Kayacı'dan tarih dersi alacağımız için çok heyecanlandım birden. Lakin anlaşılan durum çok net değil. Ne olursa olsun, bulurlar yanlarına bir yancı güzel hanım, dalarlar arka odaya nasılsa... Sağolsunlar haftalardır Osmanlı ile yatıp Osmanlı ile kalkıyorduk Tarih Arka Odası programı sayesinde, padişahların uçkurunu dinliyorduk. Bence artık programın adını değiştirsinler, kanalları zaplarken millet gerçekten tarih konuşuluyor diye takılıp kalsın. Mesela 'tarihin' kelimesini çıkarabilirler. Arka Oda kısmı yeterli olacaktır...

Kusura bakma Faruk, acayip şeyler çağırıştırıyorsun...

Daimi surette estetik ameliyat geçirerek bir pop idolü olmaya çalışan amma ve lakin bunu bir türlü başaramayan Faruk K, sonunda balataları sıyrıldı. Yine ve ısrarla çıkardığı albümlerden sonuncusunun tanıtımı için yeniden kamera karşısına geçmiş bu kardeşimiz. Bir kadın dansçı ile sıra dışı fotoğraflar çekirmiş, sonra da nedense konuşmuş, "Dans eden kadın bana seksi çağırıştırıyor," diye veciz bir laf etmiş.

Peki bu konuya doktoru ne diyor? Bilemiyoruz. Lakin bildiğimiz bir şey var, memlekette her şey bir kısım arkadaşta seksi çağırıştırıyor olsa gerek ki, ortalık taciz, tecavüz ve katliamdan geçilmiyor. Ha bu arada Faruk K'ya da bir çift laf edeceğim... Kıymetli Faruk K, sen bize neyi çağırıştırıyorsun, onu hiç düşündün mü? Eğil eğil, kulağına söyleyeceğim...

Bana en iyi kadın programının resmini çizebilir misin Abidin?

Tüketici Akademisi tarafından 15 Mart Dünya Tüketici Hakları Günü nedeniyle Haliç Kongre Merkezi'nde gerçekleştirilen 24. Uluslararası Tüketici Zirvesi'nde Petek Dinçöz'ün sunduğu Arım Balım Peteğim programı En İyi Kadın Programı seçildi!..

Şaşırmadım desem yalan olur. Kendi adıma, reyting rekorları kıran Rüyanız Hayrolsun programının birinci olmasını bekliyordum, yıkıldım!..

Nazlı Ilıcak görünüm itibarıyla da balona benzedi!..

NTV'de Basın Odası programına bir hafta aradan sonra tekrar katılan Nazlı Ilıcak'ın görüntüsü dikkat çekiciydi, diyordu haberde... Haber gözüme çarptığında ilk başta paleoantropologlar bir 'yeni tür' ile ilgili bir açıklama yapıyor sandım. Meğer işin aslı öyle değilmiş. Ilıcak, estetik operasyonlara göz kırıp kendine bir ayar çekirmiş. Hem de ne ayar! Nazlı Hanım'a buradan Ramiz Dayı jargonuyla bir cümle edelim: "Mesele yüzünle gözünle oynamak değildir teyzee! Mesele kafanın içindekileri değiştirmektir!.. Söylediklerin balonsa, yüzün de her halükarda balona benzeyecektir..."

İmanın Ordusu!.. Uyuma!..

Hayatımıza 'sosyetik güzel' denilen ne olduğu, ne yaptığı bilinmez bir 'tür' olarak giren zerzevattan biri olan Selin İmer, "Sayın Başbakanımız acaba magazine de el atacak mı? Yalan yanlış yazıyorlar ya, ona güzel bi ceza çıksa ne kadar mutlu eder beni!" diye yazmış Twitter denen son model 'sosyalleşme' oyuncağından. Hah! Sayın Başbakanımız bir magazin alemine el atmamıştı, ona da atsin o mübarek elini, tam olsun!.. Hatta İmanın Ordusu da girsin devreye, artık yazılmamış magazin haberlerini örgütsel doküman kapsamına mı sokarlar, ne yaparlarsa yaparlar, milletimize yeni bir eğlence çıkar!..

İthin kısaltmadaki yeri...

"İthaki yayınlarına baskın yapılmış. İthaki, İttihat ve Terakki'nin kısaltılmışı mı acaba? Merak ettim," diye sormuş Fikri Akyüz Twitter'dan. Malum, İthaki Yayınları Ahmet Şık'ın İmanın Ordusu adlı kitabını basacak yayınevi diye duyuldu ve kitap değil yayınevi basıldı. Neyse biz merakını giderelim Akyüz'ün. İthaki, "Ortalığı itler bastı, aman ha, dikkatli olun ki ısırmasınlar sizi," cümlesinden özet olarak çıkarılmış bir isimmiş... İsim babası da Ahmet Şık'mış!

Senin Allah'ın var mı?

Kul hakkı yememek diye bir şey var, değil mi? Yani, beni öldürseniz, 'kul hakkı' yiyemem. Dedemden, anneannemden, babaannemden öğrendiğim budur. Annem, babam çok dürüst insanlardır; ikisi de öğretmen emeklisidir. O insanların çocuğuyunuz şerefsizlik yapamazsınız. Başkalarının hakkını yemek öğretilmemiştir. Kodlarınızda yoktur. Fakat bunlar, bu 'cemaat' diye adlandırılan topluluk Allahsız, kul hakkı yiyorlar; mesela her sınavda soruları çalışıyorlar, o sınav sorularını, 'hizmet' diye kendi adamlarına dağıtıyorlar. Kul hakkı yiyorlar...

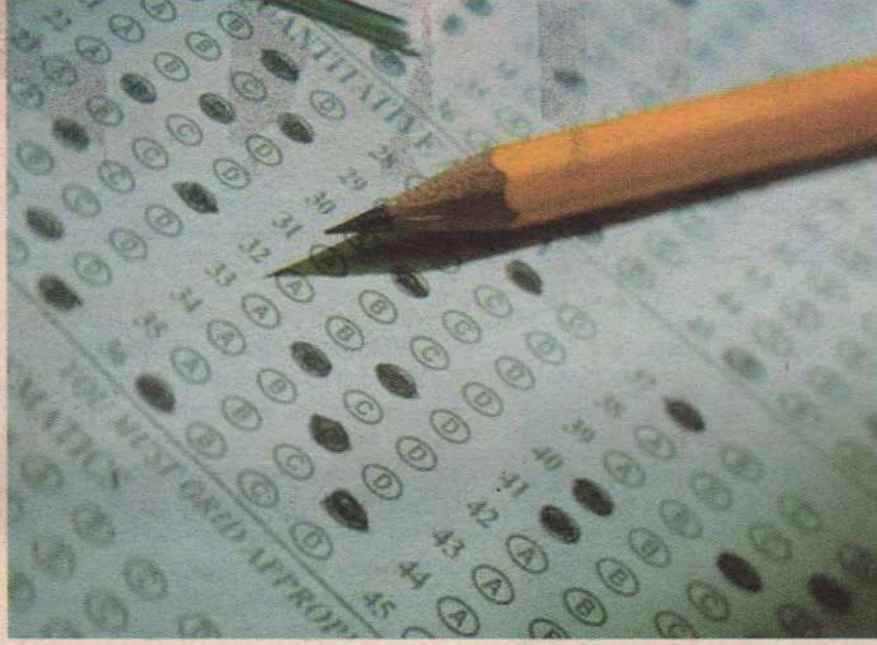
İslam dininde iftira atmamak diye bir şey var. Hiç dindar değilim ama beni öldürseniz, anneannemin yüzü gelir gözümün önüne, kimseye iftira atamam. Bunlar iftira atıyorlar. 'Hizmet' diyorlar, her yana dağılmış bir tuhaf örgütlenmenin neferi olarak 'hizmet' ediyorlar, ve 'hizmet' icabı herkese iftira atıyorlar. Bunlar Allahsız, yalan söylüyorlar. 'Hizmet' diye, Ahmet'i Ergenekoncu yapıyorlar. Sonra kendi kendilerine dönüp, "Biz iyi bir şey yaptık," diyebiliyorlar... Bunlar Allahsız!..

İşte katiller!

Bunlar katil!.. Hrant Dink'i bunlar öldürdü, Zirve Yayınevi katliamını bunlar yaptı, kendi örgütünün kullanıldığını anlayan Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopterini de bunlar düşürdü... Hepsini taşkafa ulusalcıların üzerine yıktılar... Şimdi 'sol' liberallere dayanıp gargara yapıyorlar. Gülümsüyorlar. Göbekten bağlı oldukları CIA'cı dostlarıyla her türlü tezgahı kuruyorlar; bunu 'hizmet'e bağlıyorlar...

Hakikaten acayip bir süreç yaşıyoruz. Yani olup bitenler tüm toplum açısından son derece vahim sonuçlara yol açmayacak olsa, pek güzel kafa yapabiliirdik. Lakin iş ciddi. 'İmamın Ordusu' kendisine tehdit olarak gördüğü her muhalifi düzmece bir takım iddialarla içeri tıkma işini aleni olarak gerçekleştiriyor. Aleniyet kazanan, sadece bu düzmece operasyonlar değil; cemaat örgütlenmesi her yerde açık bir meydan okuma halinde...

Yahu bu Ayhan Çarkin nedir? "Dünya kadar adam öldürdüm," diyor, "Kestim," diyor, "Vurdum," diyor, her şeyi bırakın, 90'larda Ankara'da ve civarında ne kadar cinayet varsa hepsinin içinde olduğunu biz biliyoruz, bu adam cezaevine atılmıyor, dışarıda, ve, "İki

Apo tanım, biri Abdullah Çatlı, biri Abdullah Öcalan," diye şizofrenik şizofrenik ortada dolaşıyor, kimse tutuklamıyor. Arkasından hangi provokasyon gelecek bilmiyoruz. Lakin Ahmet ve Nedim Ergenekoncu ilan ediliyor! İkisi de zindanda! Lakin SDP'liler, TÖP'lüler, Baha, Hakan Soytemiz... Zindandalar... 'Karargah'çı diye... Çadır tiyatrosu daha makuldür!..

Konuyla ilgili mi, ilgisiz mi, takdirinize kalmış ama Emrullah Uslu diye biri var; cümle kurmakta zorluk çeken biri ama akademisyen. Emre Uslu diye *Taraf* gazetesinde köşe yazıyor. Uzun yıllar ABD'de 'hizmet' etmiş. Uçak korkusu var diye 'hizmet' süresi uzatılmış. Sonra, tepkiler nedeniyle 'uçak korkusu' geçiyor, memleketi geri dönüyor. Sonra polis teşkilatından ayrılıyor, *Taraf* yazarı olarak 'hizmet'e devam ediyor, bir de akademisyenlik yapıyor. Nerede akademisyen? **Yeditepe Üniversitesi!** Bu üniversite özel ve kimin? 'Ergenekon' mensubu olduğu için aranan ve memleketi dönemeyen Bedrettin Dalan'ın. Peki, bu arkadaş akademisyen olarak **Yeditepe Üniversitesi'ne** nasıl giriyor? Fethedilmiş bir alana girer gibi giriyor... **Emrullah Uslu'nun Yeditepe Üniversitesi'ne akademisyen olarak girme hikayesi, Türkiye'nin son döneminde tüm yaşananların özetidir...**

Bu Emrullah mı, Emre mi, kod mu, hakiki mi?... **Bir zaman polisti, şimdi polislikle ilişkisi nedir?** ABD'yle ilişkisi nedir? İmam'la, ordu'suyla falan ilişkisi nedir?... İmamın Ordusu'nun polis teşkilatıyla ilişkisi nedir? Emrullah Uslu 'akademî'ye

nereden girdi, nasıl girdi? Bunlar hep soruluyor... Falan... Aslan gibi vatan evladı, bilemiyoruz, ilişkilerini... Uçaktan korktuğunu biliyoruz sadece, uçtu...

Korkuyormuş!

Yahu arkadaş, geçen ağustosta KPSS'deki kopya skandalının ortaya çıkmasının ardından görevinden ayrılan eski **ÖSYM Başkanı Prof. Dr. Ünal Yarımağan, şimdi YGS'deki şifreli kitapçık iddialarıyla ilgili kelam ediyor, "Türkiye, korku imparatorluğu haline geldi. Ben de sekiz aydır korkumdan konuşamadım," diyor. Bu adam neden korkuyor? Niye korkuyor?** Bu adamın, ki yaşı kemale ermiştir, neden korktuğunu bilemiyoruz, ama **bu adamın korkuları Türkiye'nin son dönem yaşadıklarının özetidir...**

Ahmet, "Dokunan yanar!" diye bağıyor, peki kime dokunan yanıyor? E, biz söyleyelim... Nasılsa yaşı kemale ermişlerin korktuklarından korkmuyoruz...

Hrant Dink'in öldürülmesi ve cemaat örgütlenmesindeki bir kısım polis şefi arasında bağlantı kuran her kitap, ki bu kitaplar belgelere dayanıyor, Ergenekon hikayesine dahil ediliyor. Yazarları mapusa atılıyor. Hanefi Avcı'nın yazdığı kitap da böyle. Malum, Hanefi Avcı'yı devrimcilerle aynı davaya koydular, olmadı, Ergenekon'a itirdiler, dolmadı. Kitap öylece ortada duruyor. Ahmet Şık'ın kitabıyla birlikte iş perçinlendi... Cevap veremiyorlar, çünkü verecek cevapları yok. Örgüt ortada!..

-Sahi, sizin Brezilya'da, Kazakistan'da, Somali'de işiniz

ne be birader? Hakikaten Türkçe olimpiyatlarına şampiyon namzeti mi hazırlıyorsunuz?..

Cemaat okulları CIA istasyonları olarak çalışıyor. Bunu *Wikileaks* belgeleri de, Putin'in raporları da tescilliyor. Kaldı ki bunlara lüzum yok... 'Hizmet', ABD'ye hizmet... Bunu, yoksul çocuklarından devşirdikleri kadrolarına 'dar'ül harp koşulları' diye anlatıp meşrulaştırıyorlar. Yani ne yaparlarsa meşru... Allahsızlık bile!..

Bu teşkilat kılıçları çekti ama ne kadar aciz oldukları Ahmet Şık davasında ortaya çıktı. 'Hocaefendi'leri ABD'den açıklama yolladı, "Yargısız infaz ediliyoruz," diye! Pardon! Yargıyı siz yapıyordunuz, değil mi?! İnfazda sorun mu oldu?..

Cemaat Halk Partisi

Bunlar CHP'yi de ele geçirdi.

Deniz Baykal'ın mavi donunu ortaya serdiler ve Yeni-CHP Parti Meclisi'ni kendi adamlarıyla doldurdular. Kendi adamları, Amerikancı kuklaldır. Laik bile olabilirler... Dar'ül Harp koşullarında 'laik'ler de makbuldür!..

Taşkafalı ulusalcılar armut gibi kendi tasfiyelerini seyrederken, 'Hocaefendi'ye methiye düzen 'şih' torunları, daha düne kadar DYP'nin başına tasarlanan yavşak akademisyenler, şimdi Yeni-CHP'nin başına memur edildi. CHP'nin genel başkan yardımcısı ve eski Washington Büyükelçisi, şimdiki CHP Parti Meclisi üyesi Faruk Loğoğlu ABD'de rüşet ispatına girişti. Pentagon'dan dışişlerine kadar, senatörlerle, milletvekilleriyle diplomatlarla, bir haftada tam 31 görüşme yaptılar. Genel Başkan Yardımcısı Umut Oran, "Türkiye'nin İsrail'le olan krizi, İran ve benzeri gelişmeler konusunda Türkiye'nin tavrı sıkıntı yaratmış... Basın özgürlüğü konusunda keskin sorular, ileri demokrasi konusunda kuşkular var," diye özetliyor vaziyeti. Nasıl bir uşak ruhu!.. ABD'nin Ankara Büyükelçisi Francis Ricciardone, ABD'de görüşmeler yapan CHP'nin yönetim kadrosuna öğle yemeği veriyor, Afganistan kuklası Hikmet Çetin de orada... Yeni tur, yeni şans!..

Hizmet gönüllüleriyle kol kolalar...

Demem o ki, bunlar çok alçaktır, yapabilecekleri konusunda fikrimiz vardır; en hafifi, yarın bu satırları yazdığımız için bizi de bir davaya ekleyebilirler. Lakin böyle zamanlarda sesimizi çıkarmayacaksak, şimdiye kadar ettiğimiz laflar lüzumsuzlaşacaktır. O halde, ne olursa olsun, konuşmaya devam edeceğiz...